

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

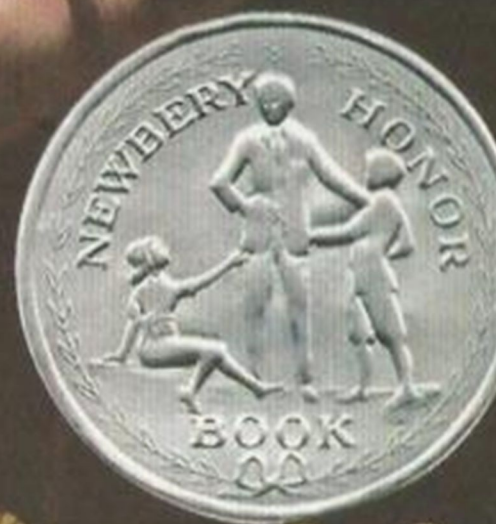
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Okuyan herkes büyülenecek."
—Kirkus Reviews

Merissa

HIRSIZ

MEGAN WHALEN TURNER

YAYIN NO: 398

HIRSİZ

Megan Whalen Turner

Özgün Adı: *The Thief*

© Megan Whalen Turner

Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla;

© Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 0507-34-008622

1. Basım, Haziran 2010

ISBN: 978 - 605 - 5715 - 98 - 4

Yayın Yönetmeni : Ümit Derinöz

Yayına Hazırlayan : Nürten Hatırnaz

Baskı : Yaylacık Matbaası (0212) 612 58 60

Kapak Baskı : Şekil Ofset

Cilt : Yedigün Mücellithanesi

KARAKEDİ YAYINLARI

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 3 Kat: 1 34110 Cağaloğlu / İSTANBUL

Tel: (0212) 520 72 53 - 513 85 04 Fax: (0212) 511 47 74

bilge@bilgeyayincilik.com

www.bilgeyayincilik.com

Karakedi, Bilge Kültür Sanat Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'nin <https://rantey.org> Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

H I R S I Z

MEGAN WHALEN TURNER

Merissa

Çeviren
Ebru Sürmeli

Kâhin durdu. “İşte burası,” dedi.

“Burası ne?” diye sordum.

“Ününü burada kazanacaksın.”

Çevremi saran boş kayalıklara, nehre ve ayağımın altındaki kumlu toprağa baktım. Görebildiğim kadarıyla, burada çalınacak hiçbir şey yoktu, hiçbir şey.

• BİRİNCİ BÖLÜM •

KRALİYET HAPİSHANESİNE DÜŞELİ ne kadar olmuştu, bilmiyordum. Günlerin hepsi birbirinin aynıydı, tek farkları her geçen gün daha da pisleniyor olmamdı. Hücrenin ışığı her sabah, kapımın hemen dışındaki aplikten gelen fenerin titrek turuncu ışığından, hapishanenin merkez avlusuna düşen güneşin loş fakat eşit dağılan parıltısına dönüyordu. Akşamları, güneş ışıkları solarken, dışarı çıkmaya bir gün daha yaklaştığıma inandırıyordum kendimi. Vakit öldürmek için, güzel anılara yoğunlaştım; onları düzene koydum ve dikkatlice inceledim. Hapse düşmeden önce basit görünen planları tekrar tekrar gözden geçirdim. Kendime ve bildiğim bütün tanrılara, buradan sağ salım çıktığımı takdirde, bir daha asla böylesine aptalca risklere atılmayacağıma dair söz verdim.

Yakalandığımdaki halime göre zayıftım. Belimin çevresindeki geniş demir çember biraz bollaşmıştı, ama kalça kemiklerimin etrafından geçecek kadar değil. Hücresinde zincire vurulan fazla hükümlü yoktu, yalnızca kralın özellikle nefret ettikleri: Kontlar ya da dükler veya krala harcayacak parasının kalmadığını söyleyen hazinedar. Benim onlar gibi birisi olmadığımı kesindi, ama kralın nefretini kazandığımı rahatlıkla söyleyebilirim sanırım. Adımı ya da alelade bir

suçlu olup olmadığımı hatırlamasa bile, beni elinden kaçırmak istemiyordu. Hal böyle olunca, belimin çevresindeki demir kemerin yanı sıra ayak bileklerimden de zincirlenmiştim, ilaveten her iki el bileğimde de hiçbir işe yaramayan birer zincir vardı. El bileklerimdeki kelepçeleri başlarda çekiştire çekiştire çıkarabiliyordum, ama kimi zaman alalacele iterek yeniden takmak zorunda kalıyordum. Bileklerim tahriş olmaya başlamıştı. Bir müddet sonra, kelepçeleri oldukları yerde bırakırsam canımın daha az yanacağını anladım. Sürekli hayallere dalıp gitmemek için, hücremde zincirleri şangırdatmadan yürüme alıştırmaları yapıyordum.

Zincirin uzunluğu, hücremin ön köşesinden odanın ortasına ve arka köşeye uzanan bir yay çizmeye yetecek kaddı. Yatağım da orada, arka taraftaydı. Taştan bir bank ve üzerinde de ince bir talaş çuvalı. Yatağın yanında lazımlık duruyordu. Bunların haricinde hücrede ben, zincir ve günde iki kere gelen yiyecek dışında hiçbir şey yoktu.

Hücrenin girişinde parmaklıklı bir kapı vardı. Devriye gezen gardiyanlar, şöhretime duydukları saygıdan, hücremin içine bakarak geçiyorlardı. Mükemmellik yolunda ilerleme planlarım çerçevesinde, kentteki her meyhanede becerilerim üstüne utanmadan böbürlenmiştim. Herkesin benim, insanoglu yaratıldığından bu yana dünyaya gelen en usta hırsız olduğumu bilmesini istiyordum. Hedefimi gerçekleştirmeye çok yaklaşmış olmalıyım. Yakalandıktan sonra hapishanedeki gardiyanlardan çoğu beni görmeye geldi. Diğer mahkûmlar arada sırada hapishanenin avlusunda özgürlüğün ve güneşin tadını çıkarabilirken, ben sürekli yatağıma zincirlenmiş durumdaydım.

Muhafızlardan birisi beni her seferinde başım ellerim arasında yakalıyor ve gülüyordu.

“Ne oldu?” diye soruyordu. “Daha kaçamadın mı?”

Adam her güldüğünde, ona küfürler savuruyordum. Pek akıllıca bir hareket olmadığının farkındayım, ama iyi bir küfür dışarı çıkmak istediğinde hayatta içimde tutamamışım. Ne söylersem söyleyeyim, gardiyan daha çok gülüyordu, o kadar.

Soğuk canımı acıtıyordu. Yakalanıp Gölge Meşe Meyhanesi'nden yaka paça çıkarıldığımda ilkbaharın başlarıydı. Hapishane duvarlarının dışında yaz sıcaklığı kenti kavuruyor ve herkesi öğleden sonra kestirmek için evlerine kaçırıyordu, ama burada hücreler doğrudan güneş ışığı almıyordu. İçerisi sürekli, ilk vardığımdaki kadar nemli ve soğuktu. Saatlerce gün ışığının hayalini kuruyordum. Işıkların kent surlarını yıkamasını ve sarı taş duvarları güneş battıktan saatler sonra bile yaslanılamayacak kadar ısıtmasını; dökülen suları ve tanrıların şerefine meyhanelerin kapısındaki toza serpilerek adak şarapları kurutmasını...

Bazen zincirlerin müsaade ettiği yere kadar yürüyör ve hücremin kapısındaki parmaklıklardan dışarıya, avluya düşen güneş ışıklarının gölgesini hücrelere yansıtan uzun koridora bakıyordum. Hapishane birbirinin üstüne yapılmış iki katlı hücrelerden oluşuyordu; ben üst kattaydım. Hücrelerin hepsi koridora açılıyordu. Galeriyle avlu arasında taş sütunlar vardı. On adamın bile yerinden kaldıramayacağı devasa taşlardan yapılan bir, bir buçuk metre kalınlığındaki dış duvarlarda hiç pencere yoktu. Efsaneye göre bu taşları eski tanrılar bir günde yerleştirmişti.

Hapishane kentin her yerinden görülüyordu çünkü kent bir tepeye kurulmuştu ve hapishane de en yüksek yerindeydi. Kentteki diğer bina, kralın yaşadığı yer olan megarondur. Eskiden bir de eski tanrılara adanan bir tapınak vardı, fakat bu tapınak yıkıldı ve yerine tepenin biraz daha aşağısında yeni tanrılar için bir bazilika inşa edildi. Bir zamanlar kralın

konutu, bir odası, ortasındaki tahtı ve avlusuyla gerçek bir megarondu. Hapishane de, vatandaşların buluştukları ve tüccarların mallarını sattıkları bir pazar yeri idi. Hücreselerde kıyafet, şarap, mum ya da adalardan getirilen mücevher tez-gâhları kurulurdu. Avludaki taş blokların üstüne çıkan seçkin yurttaşlar konuşmalar yaparlardı.

Derken uzun gemileri ve kendilerine özgü ticaret anlayışlarıyla istilacılar geldi; mallarını gemilerinin yanındaki açık pazar yerlerinde satıyorlardı. Kralın megaronuna kendi yöneticileri için el koyup pazar yerindeki sağlam taş binayı hapishane olarak kullanmaya başladılar. Seçkin yurttaşlarsa eskiden üstüne çıktıkları taşlara zincirlenmiş buldular kendilerini.

Yeni istilacılar eskileri kovaladı ve zamanla Sounis halkı ayaklanıp tekrar kendi krallarını başa geçirdiler. Fakat halk, alım satımı deniz kıyısında yapmayı sürdürdü; alışkanlık olmuştu artık, yeni kral da pazar yerini hâlâ hapishane olarak kullanmaya devam etti. Eskiden kenti yöneten ailelerden hiçbirisiyle yakınlığı olmadığı için burası onun işini görüyordu. Ben kendimi hapiste bulduğumda, kent halkının çoğu, hapishanenin, vergilerini ödeyemeyenlerin ya da diğer suçluların konulduğu ağıldan başka bir şey olmadığını unutmuştu.

Hücremde sırtüstü uzanmış yatıyordum. Ayaklarım havada, bileklerimden çıkıp duvarda yükseğe asılı bir halkadan geçen zincire dolanmış haldeydi. Gecenin geç saatleriydi artık, güneş batalı çok olmuştu ve hapishane yanan fenerlerle aydınlatılıyordu. Kafamda temiz kıyafetlerle güzel yiyeceklerin iyi yönlerini mukayese ediyor, hücremin dışından gelen ayak seslerine aldırış etmemeye çalışıyordum. Hapishaneden, binanın dar kısmındaki muhafız odasına açılan demir bir kapı vardı. Muhafızlar gün içinde bu kapıdan defalarca geçiyordu. Kapının çarptığını duysam bile, artık aldırış etmiyordum; o yüzden de büyüteçli camla güçlendirilmiş bir lambanın ışığı,

hücremi birdenbire aydınlattığında buna hazırlıklı değildim. Ayaklarımı indirip otururken ağırbaşlı, zarif ve belki biraz da tehlikeli gözükmek istiyordum. Ancak hazırlıksız yakalandığım ve gözlerim de ışık yüzünden neredeyse tamamen körleştiği için, sarsaklaştım; bir ayağım hâlâ zincire dolanmış durumda olmasa taş banktan yuvarlanacaktım.

“Bu olduğuna emin misin?”

Sesin hayretler içerisinde çıkmasına şaşırmamak lazımdı. Doğrulup ayağa kalktım ve lambanın ışığına gözlerimi kırıştırarak baktım. Pek bir şey göremiyordum. Muhafız yanındaki kişiyi benim gerçekten de aradığı mahkûm olduğuma ikna etti.

“Pekâlâ. Çıkarın onu buradan.”

Muhafız bir yandan parmaklıklı kapının kilidini açarken, “Tamam, kâhin,” diye cevap verdi. Böylece ben de gecenin köründe kapıma dikilenin kim olduğunu anlamış oldum. Kralın en güçlü danışmanlarından birisiydi. İşgalciler gelmeden önceki günlerde, kralın kâhininin büyü yapması bekleniyordu, fakat batıl inancı en güçlü kişiler bile artık bu tür şeylere inanmıyordu. Kâhin artık bir bilim adamıydı. Her dilden el yazmalarını ve kitapları okuyor, yazılmış ve hiçbir zaman yazıya geçirilmemiş şeyleri inceliyordu. Kral belli bir dönüm arazide ne kadar tahıl üretildiğini bilmek isterse, kâhin bunun cevabını verebiliyordu. Kral, bu arazideki tahılları yaktırmaları halinde kaç çiftçi ailesinin açlıktan öleceğini bilmek isterse, kâhin onun cevabını da biliyordu. Kâhinin bilgisi ikna kabiliyetiyle bir bütün oluşturarak ona kralı etkileme gücü vermiş ve kraliyet meclisinde önemli bir mevki kazandırmıştı. Benim duruşmamda da bulunmuştu. Onu yargıçların arkasındaki koridorda görmüştüm, bacak bacak üstüne atmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, oturuyordu.

Dolandığım zincirlerden kendimi kurtarır kurtarmaz, muhafızlar yumruk büyüklüğünde bir anahtar kullanarak ayağımdaki kelepçeleri açtılar. El bileğimdeki kelepçeye dokunmadılar, ama belimdeki çembere bağlı duran zinciri çözdüler. Ardından da zorla ayağa kaldırıp hücrenin dışına çıkardılar. Kâhin beni tepeden tırnağa süzdü ve yüzünü buruşturdu, büyük olasılıkla koku yüzünden.

Adımı sordu.

“Gen,” dedim. Gerisiyle ilgilenmiş görünmüyordu.

“Bizimle gelsin,” dedi, bana arkasını dönüp uzaklaşırken. Dengemi sağlamak ve yürümek için yaptığım her hareket muhafızlarınkine zıt düşüyor gibiydi. Beni kemerin altından itip kakarak geçirdiler; hasta bir kedi ne kadar zarif yürürse ben de o kadar zarif yürüyordum. Muhafızların odasını aşip hapishaneyi çevreleyen duvarlara açılan bir kapıdan ve taş merdivenlerden geçtik. Megaronun güney kanadı ve hapishane arasında yer alan avluya vardık. Megaronun duvarları üç yanımda başımızın dört kat üstüne çıkıyordu. Kralın ufak ikametgâhı işgalcilerin kontrolünde bir saraya dönüşmüştü ve o zamandan beri daha da büyümüştü. Gaz lambası taşıyan bir muhafızın peşinde, avluyu geçip konutun bir duvarında yer alan kapıya açılan nispeten daha kısa merdivenlere geldik.

Koridorun beyaz duvarları kapının diğer yanında, o kadar çok sayıda lambanın ışığını yansıtıyordu ki, içerisi gündüz gibi aydınlıktı. Kafamı iki yana salladım ve gözlerimi kapatabilmek için kollarımdan birini çekerek muhafızların elinden kurtardım. Işık katı bir şeydi sanki, kafamı delip geçen mızraklar gibi. Muhafızların her ikisi de durdu ve bir tanesi kolumu tekrar yakalamaya çalıştı, ama kolumu geri aldım. Kâhin gürültünün nereden geldiğini görmek için duraklamıştı.

“Bir dakika, bırakın gözleri alışsın,” dedi.

Daha çok zamana ihtiyacım vardı, ama bir dakika da iyi gelmişti. Gözlerimi kırıştırarak biriken gözyaşlarını temizledim; tekrar koridor boyunca ilerlemeye koyulduk. Başımı önüme düşürdüm, gözlerimi de neredeyse tamamen kapattım. Başlangıçta dar koridoru doğru dürüst göremiyordum. Yerler mermerdi. Süpürgelikler yer yer zambak, kaplumbağa ve dinlenen kuş motifleriyle süslenmişti. Av köpeklerinin bir aslanı kovaladıkları köşedeki bir kapıya çıkan merdiveni tırmandık ve orada durduk.

Kâhin kapıyı vurup içeri girdi. Muhafızlar, biraz da güçlükle, benimle birlikte dar girişten içeri girdiler. Sarsak girişimi izleyen birileri olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım, ama oda boştu.

Heyecanlanmıştım. Kanım bedenimde, sürahisinde çalakanan şarap gibi dolaşıyordu, ama doğrusu yorgunluktan da ölmek üzereydim. Merdivenlerden yukarı çıkarken, dağa tırmanıyormuşum gibi hissetmişim. Dizlerim titriyordu. Kaba davranmalarına rağmen, muhafızlar kolumdan tuttuğu için minnettardım. Bıraktıkları anda dengemi kaybettim; düşmemek için kollarımı kullanmak zorunda kaldım. Zincirlerim şingirdadı.

“Gidebilirsiniz,” dedi kâhin muhafızlara. “Yarım saat içinde gelip onu alın.”

Yarım saat mi? Yükselmekte olan umutlarım bir parça kırılmıştı. Muhafızlar çıkarken, odayı gözlerimle taradım. Etrafa dağılmış birkaç rahat koltuk ve çalışma masasıyla ufak bir odaydı. Kâhin çalışma masasına yakın duruyordu. Arkasındaki pencereler megaronun büyük avlusuna bakıyordu herhalde, fakat ufak pencereler yalnızca içeride yanan fenerlerin ışığını yansıtıyordu. Koltuklara bir kez daha göz attım. En güzelini gözüme kestirip oturdum. Kâhin gerilmişti. Kaşları birden kapanarak suratının tepesinde tek bir çizgi oluşturdu. Kaşları siyahtı, ama saçları çoğunlukla kırlaşmıştı.

"Ayağa kalk," diye talimat verdi.

Koltuğun arkasına, kuş tüyü yastıklarına daha da gömüldüm. Bu neredeyse temiz giysiler kadar iyiydi ve istesem bile ayağa kalkmam mümkün değildi. Dizlerim tutmuyordu ve midem az önce yediğim bir lokma yiyeceği de çıkaracak gibiydi. Koltuğun arkası kulaklarımın hemen gerisine denk geliyordu. Başımı arkaya yasladım ve burnumu kaldırıp çalışma masasının yanında dikilmeye devam eden kâhine baktım.

Kâhin koltuğun yanına gelmeden önce bana durumumu değerlendirmem için birkaç saniye verdi. Eğildi ve burnunu neredeyse benimkine değecek kadar yaklaştırdı. Yüzünü bu kadar yakından hiç görmemiştim. Kent halkının çoğunun sahip olduğu kemerli burun onda da vardı, fakat gözleri kahverengi değil de, çok açık gri renkteydi. Alnı bol güneşten ve kaşlarını çok çatmaktan oluşan kırışıklıklarla kaplıydı. Konuşmaya başladığında, aklımdan kitap okumaya başlamadan evvel açık havada bir işte çalışmış herhalde diye geçiriyordum. Deri rengini düşünmeyi bırakıp bakışlarımı tekrar gözlerine çevirdim.

"Belki bir gün karşılıklı saygıya dayanan bir ilişkimiz olur," dedi tatlılıkla. İlk önce, tanrıların yere inip aramızda yürümesi lazım, diye düşündüm. Konuşmayı sürdürdü. "Şimdilik bana itaat etmek zorundasın."

Bu kadar az kelimeyle böyle ciddi tehdit savurabilme yeteneği dikkate değerdi. Yutkundum, ellerim koltuğun kenarında durdukları yerde bir parça titrediler. Zincir halkalarından biri diğerine çarpıp şakırdadı, ama gene de ayağa kalkmaya çalışmadım. Bacaklarım beni taşımıyordu. Kâhin de bunu anlamıştı herhalde ve aynı zamanda meramını anlattığının da farkındaydı çünkü geriye, çalışma masasına yaslandı ve bir elini tiksintiyle salladı.

"Boş ver. Şimdilik olduğun yerde kal. Koltuğu temizletmemiz gerekecek."

Yüzümün kızardığını hissettim. Evet, leş gibi kokuyordum, ama bu benim suçum değildi. Kendisi kraliyet hapishanesinde birkaç ay geçirsindi bakalım, eski kitap ve parfümlü sabun kokmaya devam edecek miydi? Birkaç saniye daha beni inceledi. Gördüğünden hoşnut kalmışa benzemiyordu.

"Mahkemede gördüm seni," dedi nihayet.

Ben de kendisini gördüğümü söylemedim.

"Zayıflamışsın."

Omuz silktim.

"Söylesene," dedi kâhin, "misafirperverliğimizden vazgeçmekte zorlanıyor musun? Mahkemede kraliyet hapishanesinin bile seni zapt edemeyeceğini söylemiştin. Şimdiye kadar kaçmışsındır diye düşünüyordum." Keyfi pek yerindeydi.

Bacak bacak üstüne atıp koltuğa biraz daha gömüldüm. Yüzünü buruşturdu.

"Bazı şeyler zaman alıyor," dedim.

"Ne kadar doğru," dedi kâhin. "Sence bu ne kadar zaman alacak?"

Bir yarım saat daha, diye düşündüm, ama bunu da dile getirmedim.

"Bence çok uzun zaman alabilir, hayatının geri kalanını harcayabilirsin," dedi kâhin. "Neticede, öldüğünde artık kralın hapishanesinde olduğunu kimse söyleyemez, değil mi?" diye de dalga geçti.

"Herhalde öyle." Esprisini hiç komik bulmamıştım.

"Mahkemede bir sürü konuda atıp tuttun. Boş boş konuşuyordun, herhalde."

"Çalamayacağım hiçbir şey yok benim."

"Öyle iddia etmiştin. Seni hapse tikan da bu bahisti ya." Yanındaki masadan bir kalem ucu alıp bir süre ellerinin arasında çevirdi. "Maalesef seninki gibi bir yeteneğe her zaman

zekâ eşlik etmiyor ama neyse ki benim ilgilendiğim zekân değil, yeteneğin. Eğer söylediğin kadar iyiyse."

Tekrarladım. "Çalamayacağım hiçbir şey yok benim."

"Bir tek kendini çalıp kralın hapishanesinden çıkartamıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu kâhin, bu sefer yalnızca tek kaşını kaldırmıştı.

Omuz silktim. Bunu da yapabiliirdim, ama zamana ihtiyacım vardı. Uzun zaman alma ihtimali vardı, o yüzden kralın kâhininin daha hızlı bir yol önermesini bekliyordum.

"Eh, çeneni kapalı tutmayı öğrenmişsin en azından," dedi kâhin. Kendini iterek çalışma masasından kalktı ve odanın diğer ucuna doğru yürüdü. Arkası dönükken, saçımı iterek gözümün önünden çekti ve odayı bir kez daha taram. Burası kâhinin çalışma odasıydı ama bunu zaten biliyordum. Raflar kitap ve eski el yazmalarıyla doluydu. Sıyrık içindeki bir bankın üstüne testiler ve başka kil kaplar yığılmıştı. Odanın sonunda perdeli bir niş ve perdenin altında da güç bela seçilen deri çizmeli bir çift ayak vardı. Koltukta tekrar önüme döndüm, midem kıpır kıpırdı.

"Bu süreyi, hayatını kısaltmadan kısaltabilirsin," dedi kâhin.

Başımı kaldırıp ona baktım. Sohbetin kaldığı yeri kaçırmıştım. Ben aklımı başıma toplayana kadar, onun da gergin olduğunu fark ettim. Oturduğum yerde gevşedim. "Devam et."

"Çalmanı istediğim bir şey var."

Gülümsedim. "Kralın mührünün mü peşindesin? Senin için aşırabilirim."

"Senin yerinde olsam," dedi kâhin, "böbürlenmeyi keserdim." Gıcırtilı dişlerinin arasından konuşmuştu.

Gülümsemem yayıldı. Yakut işlemeli altın yüzüğü onun kasasından çalmıştım. Yüzüğü kaybetmek, eminim kraliyet meclisindeki mevkiini kötü etkilemişti. Omzumun üstünden perdeli nişe bir göz attı ve ardından asıl konuya geldi.

"Çalmanı istediğim bir şey var. Benim için bu işi yaparsan, ben de senin tekrar hapishaneye dönmemeni sağlarım. Başarısız olursan da hapishaneye dönmen için ne gerekiyorsa."

Mahkûmlar sürekli hapishaneyi terk ediyorlardı. Taş ustaları, marangozlar, nalbantlar, meslek becerisi olan bütün zanaatkârların cezasını kral yararına çalışarak tamamlaması bekleniyordu. Meslek sahibi olmayan işçiler, senede birkaç kez toplanıyor ve kentin güneyindeki madenlere çalışmaya gönderiliyordu. Bu insanların hemen hemen hiçbiri geri dönmüyordu. Diğer mahkûmlarsa, birden ortadan kaybolu-veriyorlardı.

Kâhinin aklından neler geçtiği açıkça anlaşılıyordu, o yüzden başımla onayladım. "Ne çalacağım?" Benim için önemi olan tek şey buydu.

Kâhin soruyu duymazdan geldi. "Ayrıntıları daha sonra öğersen de olur. Şimdilik yalnızca bu işi becerip beceremeyeceğini bilmem gerekiyor." Yani hapiste geçirdiğim süre zarfında hastalığa yakalandım mı, sakat kaldım mı ya da açlıktan zayıf düşüp işe yaramaz hale geldim mi, bilmek istiyordu.

"İş görürüm," dedim. "Ama ne çalacağımı bilmem gerekiyor."

"Öğreneceksin. Şimdilik, bu seni ilgilendiren bir mesele değil."

"Ya çalamayacağım bir şeyse?"

"Çalamayacağın bir şey yok sanıyordum," diyerek iğneyi batırdı.

"Bir tek kendimi çalıp kralın hapishanesinden çıkartamıyorum," diye kabul ettim.

"Zeki görünmeye çalışma." Kâhin başını iki yana salladı. "Beceremiyorsun." Söylememem gereken bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama kâhin konuşmayı sürdürdü. "Bahsettiğim nesneye ulaşmak için bir yolculuk yapmamız gerekecek. Neler olup bittiğini öğrenmek için yolda bol bol vaktin olacak."

Koltukta geriye yaslandım, rahatlamıştım, keyfim de yerine gelmişti. Sounis kentinin sınırlarından çıktığım takdirde, kimse beni geri getiremezdi. Kâhin aklımdan geçenleri olduğu gibi tahmin etmişti herhalde, çünkü tekrar üzerime eğildi.

“Beni aptal yerine koyma sakın.”

Aptal değildi, bu kadarı doğrudu. Fakat bendeki kararlılık da onda yoktu. Kâhin geriye giderek masaya dayandı ve ben de tanrıların sonunda dualarına kulak verdiklerini düşünerek koltuğa gömüldüm. Derken arkamdaki perdenin çekildiğini duydum ve girintili kısımda duran iki ayağı hatırladım. Bir parça rahatlamış olan midem tekrar kaynamaya başladı.

Botlar sert adımlarla odayı aştı ve bir el koltuğun üzerinden uzanarak beni saçımdan yakaladı. Elin sahibi koltuğun etrafından dolaşırken beni havaya kaldırıp önünde tuttu. “Ben de aptal değilim, bilesin,” dedi.

Tıpkı babası gibi, o da kısa boylu ve tıknazdı. Koyu altın sarısı saçları kulağının çevresinde kıvrılıyordu. Başkası olsa kadınsı dururdu. Saçları çocukken annesine çok sevimli gelmişti herhalde, ama şu anda sevimli bir yanı kalmamıştı. Saçlarım kökünden kopmak üzereydi. Gerginliği azaltmak için parmak uçlarımda duruyordum. İki elimi onunkilerin üstüne yerleştirip aşağı doğru bastırmaya çalıştım ve kendimi tamamen yerden yükselmiş buldum.

Beni bıraktı. Bacaklarım büküldü ve bütün bedenimi sarımsan bir gümbürtüyle yere oturdum. Başımı ovuşturdum, saçlarımı gerisin geri kafatasıma yapıştırmaya çalıştım. Kafamı kaldırıp baktığımda, kral elini giysisinin önüne siliyordu.

“Ayağa kalk,” dedi.

Kalktım, başımı ovuşturmaya devam ediyordum.

Sounis kralı pek kibar birisi değildi. Ama annelerin çocuklarına anlattıkları masallardaki etkileyici krallar gibi ayıya

benzeyen biri de değildi. Çok kısa ve çok yapmacıktı, soylu birisi için de biraz fazla şişman bir görünüşü vardı. Fakat çok uyanık bir kraldı. Düzenli olarak vergileri ikiye katlıyor, halkın isyan etmesini önlemek için de büyük bir ordu besliyordu. Vergiler orduyu destekliyordu, ordunun kendisi tehdit oluşturmaya başladığında da komşularla savaşa gönderiyordu. Zaferleri hazineyi zenginleştirmişti. Sounis krallığı, işgalcilerin müttefiklerini ödüllendirmek için krallığı parçalara ayırdıkları dönemden bu yana genişlemişti. Kral, Attolyanları Hephestial Dağları’nın Sounis tarafından sürmüş, onları Eddis ülkesindeki dar geçitten geçerek kendi uzak vatanlarına geri dönmeye zorlamıştı. Kralın oradaki toprakları da ele geçirmek istediği ve Attolyanların büyük bir savaşa hazırlandıkları yönünde söylentiler vardı.

Kâhini görmezden gelen Sounis, yanımdaki duvarın önündeki tezgâha gitti. Ufak bir mücevher kutusu aldı ve kâhinin masasına taşıyıp içindekileri masaya boşalttı. Ağır altın paralar şelale gibi döküldü. İçlerinden bir tanesi bile bir ailenin çiftliğiyle hayvanlarını satın almaya yeterdi. Birkaç para yuvarlanıp taş zemin üzerinde çınladı. Bir tanesi ayağımın dibine düştü ve sarı bir göz gibi bana dik dik bakarak öylece kalakaldı.

Neredeyse eğilip parayı alıyordum, ama kendime engel oldum ve onun yerine, “Amcam eskiden bu kadar parayı yatağının altında saklar ve her gece sayardı,” dedim.

“Yalancı,” dedi kral. “Hayatında bu kadar çok altını bir arada görmemişsindir.”

Kral benim bir gece megaronda gizlice dolaşırken davet edilmediğim halde yer altındaki ısıtma borularından süzülüp hazine odasına saklandığımı bilemezdi tabii. Bir gün boyunca hazine bölmelerinin bombeli tepesinin havasız karanlığında uyumuştum.

Sounis önünde yana yatmış duran mücevher kutusuna hafifçe vurdu. "Seni peşinden gönderdiğim şeyi getirmeyi başaramazsan, başına bu altınları ödül koyacağım. Bu ülke vatandaşı olsun ya da olmasın, seni kim geri getirirse ona vereceğim." Kutuyu düzetti ve kapağını çarparak kapattı.

Midemin kasıldığını hissettim. Böyle bir ödülü atlatmak zor olacaktı. Dünyanın bir ucundan diğerine peşimden gelecekleri kesindi.

"Seni canlı istiyorum elbette," dedi kral ve yakalandığımda başıma gelecek korkunç şeyleri dikkatlice tasvir etti. Birkaç örneğin ardından dinlemeyi kesmek istedim, ama anlatmayı sürdürdü ve ben de kendimi bir yılanın önündeki kuş misali hipnotize olmuş gibi hissetmeye başladım. Kâhin elleri göğsünün önünde dikilmiş, en az benim kadar dikkatli dinliyordu. Gerginliği geçmiş gibiydi. Kral planlarını kabul ettiği ve tehditlerinin beni iş görmeye teşvik edeceği için memnundu herhalde. Midem giderek kötüleşiyordu.

Geri döndüğümde hücrem, kâhinin çalışma odasına oranla daha sıcak ve güvenli gibi geldi. Muhafızlar çıkar çıkmaz, bankta midemin üstüne uzandım ve fazla oyalanmadan kralı ve tehditlerini zihnimden uzaklaştırdım. Kafa patlatılmayacak kadar tatsız tehditlerdi bunlar zaten. Hapishaneden çıkışımı gözümünden canlandırdım. Elimden geldiğince rahat bir konuma geçtim ve uykuya daldım.

• İKİNCİ BÖLÜM •

ERTESİ SABAH iki muhafız beni almaya geldi ve ben gene gafil avlandım. Kâhinin bahsettiği yolculuğu planlamasının biraz vakit alacağını sanmıştım. Belli ki kral kâhinin planını önceki gece onaylamıştı. Sürekli dağılıp duran umutlarım, onun ne kadar uzağa yolculuk edeceğimizden bahsetmediğini hatırladığımda bir kez daha yıkıldı. En fazla birkaç kilometre gidecektik belki de. Gene de zincirlerden kurtulur kurtulmaz neşem tekrar yerine gelivermişti.

Muhafızlar bu sefer belimdeki çemberin ve ayak bileğimdeki kelepçenin yanı sıra, kolumdaki kelepçeleri de çıkarmışlardı. Sıra sıra hücrelerin önünden geçip muhafızların odasına giderken bu sefer bize zincir şingirtıları eşlik etmiyordu. Duyulan tek ses, ayakların yere vurma sesiydi, o da benim değil muhafızlarındı. Bir de çelik zırhlarının altına giydikleri deri ceketlerin gıcirtıları duyuluyordu. Muhafızların odasından geçip hapishaneyle megaron arasındaki avluya açılan kapıya geldik. Kapı açıldığı anda, önceki gece fenerlerden gelen ışığın, güneşin kendi ışığı yanında hiç kaldığını anladım.

Neredeyse öğlen vaktiydi ve güneş dosdoğru avluya vuruyordu. Duvar taşlarının soluk sarı rengi güneşi her yandan yansıtıyordu. Kollarımla başımı kapatıp acıyla iki büklüm

olurken, yüksek sesle inleyip küfürler savurdum. Kazığa bağlanıp yakılmak bundan daha kötü olamazdı herhalde.

Komiktir, işgalciler geldiğinden bu yana yeni tanrılara tapılıyordu, fakat insanlar ağız dolusu küfür etmek istediklerinde eski tanrılar akıllarına geliyordu. Ben de bildiğim bütün tanrıları birbiri ardına andım ve kenar mahallelerde duyduğum küfürlerin hepsini sıraladım. “Tanrılar belanızı versin, tanrılar belanızı versin.” Muhafızlar beni merdivenlerden indirirken, kör gibi ilerliyor ve feryat figan bağıırıyordum. Ellerim hâlâ gözlerimin üstündeydi ve muhafızlar beni dirseklerimden tutmuşlardı. Ayaklarım taş basamaklara doğru dürüst değmiyordu bile.

Merdivenlerin dibinde kâhin bekliyordu. Bana kendimi toplamamı söyledi.

“Tanrılar senin de belanı versin,” dedim ellerimin arasından. Muhafızlardan birisi beni hafifçe silkeledi. Az kalsın ona da bela okuyacaktım, ama dikkatimi gözlerimdeki acıya yoğunlaştırmaya karar verdim. Acının geçtiği söylenemezdi, ama birkaç dakika sonra, ellerimi bir parça gözlerimden uzaklaştırıp aşağı baktığımda, gözyaşlarımın arasından yassı yer taşlarını görebildim. Burnumu hafifçe çektim ve gözyaşlarımı silerek temizledim. Yapabileceğimi hissederek hissetmez, elimi gözlerimden uzaklaştırdım ve etrafımdaki avluda neler olup bittiğini kestirmeye çalıştım. Bir sürü vaktim vardı.

Atlar yer taşlarını ileri geri giderek döverlerken akıl almaz bir gürültü çıkarıyorlardı ve kâhin de etrafındaki insanlara bağırıp çağırıyordu. Yakınlarda bir yerlerde birisi eyer çantasının kayışını gevşetmiş içindikileri sinirli atın ayakları dibine saçıyordu. At yan yan giderek bu karışıklıktan kaçmaya çalışıyordu ama kafasını tutan seyis onu gerisin geri getiriyordu. Anlaşılan heybeden bir şeyler kaybolmuştu. Bağır-maya devam ederek kâhin heybeyi boşaltan adamı kaybolan

şey her neydiyse onu bulup getirmesi için kaleye geri gönderdi. “İmbiğin yanındaki tezgâha bak,” diye bağırdı kâhin gözden kaybolan gölgenin arkasından. “Başta eşyaları toplarken de oradan almanı söylemiştim, geri zekâlı,” diye mırıldandı dişlerinin arasından.

Geri zekâlı döndüğünde, gözlerim elinde taşıdığı ve heybeye attığı kare şeklindeki ufak deri torbayı seçebiliyordu artık. Ardından da duran eşya yığınına tekrar üstüne yerleştirdi. Kâhin bağırmaı kesince avludaki gürültü de azaldı ve atlar sakinleşti.

Dünyaya, gözyaşlarımın arasından ve göz kapaklarımın incecik açıklığından bakmayı sürdürdüm. Önümdeki belli belirsiz gölgeleri saydım. Pek büyük bir topluluk değildi anlaşılan, yalnızca beş at, fakat hepsinin eyerlerinin arkasında yığınla eşya vardı. Uzun bir yolculuk olacaktı. Tatmin olmuş bir gülümseme yayıldı suratıma. Yanımda kâhin gökyüzüne baktı ve belli bir kişiye hitap etmeden, “Gün doğarken yola çıkmayı planlıyordum, Pol,” diye bağırdı, “herkes atlara binsin. Ben hırsızı yüklerim.”

Benden eyer çantasına ya da benim durumumda eyere yüklenecek bir parça eşya gibi bahsetmesinden hoşlanmamıştım. Kâhin ata doğru yürüdü. Kendisine katılmam için bana işaret ettiğini görebiliyordum, ama yerimden kıpırdamadım. Atlardan nefret ederim. Atların soylu, zarif hayvanlar olarak görüldüğünün farkındaydım, fakat uzaktan nasıl görünürlerse görünsünler, size bakarken ayağınıza basabileceklerini asla aklınızdan çıkarmayın.

“Ne var?” dedim oralı olmayarak.

“Ata binsene geri zekâlı.”

“Ben mi?”

“Elbette sen, salak.”

Yerimden kıpırdamayınca kâhin beklemekten sıkıldı. Yanıma geldi ve ensemden yakalayıp beni ata doğru sürükledi. Ayaklarımı toprağa gömtüp direndim. Benden sekiz kat büyük bir hayvana bineceksem, biraz plan yapmayı tercih ederim.

Kâhin benden epeyce güçlüydü. Kıyafetimin ense kısmından yakalayıp beni bir iki kere silkeleyince başım dönmeye başladı. Ucuz kumaşın yırtılma sesini duydum. Enseme daha sıkı yapıştı.

“Sol ayağını üzengiye koy,” dedi. “Solu diyorum.”

Bana söylenileni yaptım ve daha ne olduğunu bile anlamadan, iki seyis yanıma gelip beni semere oturtular. Yukarı çıkar çıkmaz, saçımı silkeleyerek gözümün önünden çektim. Kulağımın kenarına sıkıştırmaya çalışırken, etrafıma bir göz attım. Yerden bir buçuk iki metre yüksekte olmak bana bir üstünlük duygusu vermişti. Omuzlarımı silkip kollarımı kavuşturdum, fakat altımdaki hayvan yalpalayınca eyerin önünü yakalamak için kollarımı çözmek zorunda kaldım. Eyeri bırakmadan diğerlerinin de ata binmesini bekledim.

Diğerleri de binince, kâhin atını avlunun bir tarafındaki kemerli girişe doğru yönlendirdi. Benim at da itaatkâr bir biçimde onu takip etti ve diğerleri de, dün gece girdiğim saray odalarının ve koridorların altından geçerken peşimizden geldiler. Dış kapıya ulaşmadan önce gözlerim birkaç saniye kadar rahatlama fırsatı buldu. Dışarıda bizi bekleyen bir tören, çıktığımız yolculukta bize şans dilemek için bağırıp çağıran kalabalıklar yoktu –neyse ki. Bağırarak kalabalıkların ilgi odağı olduğum tek an mahkemem sırasındaydı ve hoşuma gittiği söylenemezdi.

Çıkmak için megaronun ana kapısını kullanmamıştık, o yüzden de kendimizi atlardan yalnızca bir parça geniş, dar bir sokakta bulduk. Ayaklarım her iki yandaki beyaz badanalı duvarlara sürtünüyordu. Kutsal Yol’a ulaşana kadar dar

sokaklarda dolandık. Ulaştıktan sonra onu takip ederek eski kent kapısından çıktık. Kent kapısı, genişliği boyumdan büyük taşlardan yapılmıştı. Eski tanrılar tarafından inşa edildiği iddia edilen bir şey daha; kapının üstünde kralın düşmanları altlarından geçtiği takdirde kükremeleri beklenen tek parça taştan oyulma iki aslan vardı. Aslan oldukları söyleniyordu en azından. Taşlar yüzyıllar boyunca aşınmış ve geriye yalnızca belli belirsiz canavar figürleri kalmıştı. Biz atlarından geçerken sessizliklerini bozmadılar.

Kral Yolu geniş ve düzdü, limana varmadan önce daha kıvrımlı olan Kutsal Yol’la iki kez kesişiyordu. İlk yapıldığında, kenti limana ve gemilere bağlayan bu yolun kenarları taş surlarla korunuyormuş. Uzun Surlar daha sonra parçalanmış ve tek odalı konuttan dört katlı bir saraya dönüşürken megarona eklenen kanatlarda inşaat malzemesi olarak kullanılmış.

Bulvarda ilerlerken, atlarımızın toynak sesleri kente ait diğer seslerde boğuluyordu. Öğlene çok az bir zaman vardı ve öğleden sonra sıcaklığın geçmesini beklemek için evlere çekilmeden önce girilen son hummalı faaliyetlerin ortasında kalmıştık. Yolda birkaç at daha ve bir sürü de eşek vardı. İnsanlar yaya ya da uşakları tarafından çekilen tahtirevanlarla yolculuk ediyorlardı. Tüccarlar mallarını yoldan yük arabalarıyla taşıyor ve ardından yüklü eşekleri dar sokaklardan geçirip büyük evlerin arka kapılarına doğru yönlendiriyorlardı. Niyetleri sebzelerini evin aşçısına, ketenlerini ev işlerine bakan kadına ya da şaraplarını kâhyaya satmaktı. İtiş kakış, bağırma ve gürültü vardı, hapishanenin süregelen ve boğucu sessizliğinden sonra hepsinin tadını çıkarıyordum.

Kalabalığın arasında kendimize yol açarak devam ettik. Üzerimize meraklı bakışları çekiyorduk. Yol arkadaşlarımız kalın seyahat kıyafetleri giymişlerdi. Benimse üstümde hâlâ hapishanede giydiğim kıyafetler vardı. Gömleğim hayatına

canlı bir sarı renkte başlamıştı. Kentin kenar mahallesindeki bir tüccardan aldığım sırada çok havalı olduğunu düşündüğüm bu renk zamanla solmuş ve yağlı bej rengini almıştı. Kollarındaki ufak yırtıkların haricinde, kâhinin özenli kullanımı sayesinde omzuna da boydan boya bir yırtık eklenmişti. Merak ediyordum, kıyafetlerimi böyle parçalamaya devam ederse üstümde neyle dolaşacağımı sanıyordu acaba?

Kutsal Yol'un yukarı kısmını aştık, sonra alt kısmını. Kentin en güzel dükkânları buradaydı. Yol kavşağında durmuş bir aşağı bir yukarı bakıyor ve içeride alışveriş yapan soylu sahiplerini bekleyen tahtirevanları ve havalı binek arabalarını izliyordum. Köşeye yakın yalnızca küpe satan bir dükkân vardı, yanından geçerken efkârlanarak baktım. Uzağından geçiyorduk ve yoldaki trafik, vitrininde sergilenen malları göz ucuyla bile görmeme engel oluyordu.

Kentin kenar mahallelerine varınca, insanlar evlerine çekilmeye başladıkları için trafik de azaldı. Boşu boşuna tanıdık bir yüz aradım. Özgür olduğumu tanıdık birilerine söylemek istiyordum, ama tanıdıklarım arasında gün ortasında sokakta dolaşan tipler yoktu pek. Limana varınca, yolumuzu değiştirdik ve limana paralel giderek kentten çıkan kuzey kapısına doğru ilerledik. Ticari gemilerin, balıkçı ve gezi tekneleriyle dolu bir iskelenin ve limandaki yerlerinde sıralanan kralın savaş gemilerinin önünden geçtik. O sırada güverteleindeki topları saymakla meşguldüm ve yanımdan geçen Philonikes'i neredeyse kaçıracaktım.

"Philonikes!" diye bağırdım, semerden sarkarak. "Hey, Philonikes!" Daha fazlasını söylemeye fırsat bulamadan kâhin beni kolumdan yakalayıp uzaklaştırdı. Atını mahmuzlayıp hızını arttırınca benimki de hızlandı ve o önde ben arkada yoldan aşağı ilerlemeye koyulduk. Köşeyi dönerek gözden kaybolan Philonikes'e el sallamak için arkamı döndüm,

ama beni tanıdığına emin değildim. Kâhin bir köşe daha döndükten sonra yavaşladı, diğer dört sürücü bize yetişmek için koşturuyorlardı.

"Lanet olsun!" dedi kâhin. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Arkayı işaret ettim, yüzümde şaşkın bir ifade vardı. "Philo arkadaşımıdır. Merhaba diyecektim."

"Şehirdeki herkesin senin kral için çalıştığını bilmesini isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Bir şey çalmadan önce herkese duyurur musun sen?" Bir an düşündü. "Evet, sen yaparsın. Ama ben yapmam."

"Neden olmasın?" diye sordum tekrar.

"Seni ilgilendirmez. Çenenin kapat yeter, anlaşıldı mı?"

"Elbette." Omuz silktim.

Tekrar yola koyulunca yolun ortasında atlar ve sürücülerle oluşturduğumuz düğüm de çözülmüş oldu. Gülümseme saklamak için başımı öne eğdim, aynı anda altımdaki at da kâhinin atının peşinden nal sesleri çıkartarak seğirtti.

Güney kapısında bir kez daha scrin bir tüneldən geçtik. Bu seferki, megaronun içine göre çok daha uzundu. Eğimli toprak setin altından ve nispeten yeni kent surlarının altından geçiyordu. Derken yeniden gün ışığına çıktık. Kent surlarda sona ermiyordu. İşgalciler kendilerine özgü işgüzar ve mantıklı tarzlarıyla kente bolluk ve bereket getirmişler ve böylece kent de sınırlarının dışına taşarak büyümeyi sürdürmüştü. Surların içinde sıkışarak yaşamayı tercih etmeyen tüccarların güzel evlerinin önünden geçtik. Bahçe duvarlarının üzerinden çimenliği ya da verandayı gölgeleyen narenciye, incir ve badem ağaçları gözüküyordu. Atlar başka insanların özel hayatlarına göz atma imkânı veren, yürüyen platformlar

oluşturmuşlardı. Ben duvarlara tırmanıp bakarak göz ziyafeti çekmeyi tercih ederim. Manzaranın, tam ilginçleşmeye başladığı sırada bir portakal ağacının koyu renkli yapraklarının ardında kaybolması hoşuma gitmiyordu.

Villalar bitince ardından çiftlikler başladı. İki tarafımızda da, dümdüz tarlalar her yönde kilometrelerce uzanıyordu. En ufak bir yükselti bile görünmüyordu. Sanki Hephestial Dağları'nın eteklerine ulaşana kadar önümüzde kilometrelerce yol var gibiydi. Sağımızda bir yerlerde, bizimle deniz arasında, Seperchia Nehri'nin aktığını biliyordum ama at sırtında olmama rağmen nehri göremiyordum. Üzengilere basarak ayağa kalktım, ama ancak suyun kıyısında büyüyen ağaçların ardında gizlenmiş olabileceğini tahmin edebildim. Kısa sürede dizlerim titremeye başlamıştı, o yüzden tekrar oturmak zorunda kaldım. At ufak bir üfleme sesiyle söylendi.

"Dizginlere asılma," dedi sağımdaki adam.

Başımı eğip elimde tuttuğum deri parçalarına baktım ve derhal bıraktım. Hayvan benim yönlendirmeme ihtiyaç duymaksızın nereye gittiğini gayet iyi biliyordu. Birbiri ardına soğan tarlalarından ve arada sırada nispeten küçük salatalık ve karpuz tarlalarından geçtik. Karpuzlar kafam kadar; demek yazın ortasındayız diye geçirdim aklımdan. Hapisten kurtulmak çok zamanımı almıştı.

Öğlen sıcaklığında ilerlemeye devam ettik. Yaz sonu rüzgârları, imbatlar, esmeye başlamamıştı daha, etrafımızdaki manzarada yaprak kıpırdamıyordu. Güneş ışıkları yere vuruyor, tozlar bile uçuşmaya teşebbüs etmiyordu. Bir çiftlik evinin önünde sıralanan zeytinlikten geçtik. Gümüşü yeşillikteki yapraklar taştan oyulmuş gibiydiler.

Kentteyken güneşi kucaklamayı ve bir battaniye gibi sarınmayı istedim. Tenimi olabildiğince çok güneş ışığına maruz bırakmak için semerin üstünde kımıldanıp duruyordum.

Başlarda iyi gelmişti, ama kent tek bir altın külçesi gibi arkamızda kalmaya başladığı sırada, ben de üzerimde kirden ve kurumuş terden oluşan, çekerek iki beden küçülen bir ceket taşıyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Her yanım kaşınıyordu. Hapishane kokuları yolda benimle birlikte süzülüyordu. Altımdaki at bile itiraz etmeye başlamıştı sanırım.

Güneş sıcaklığını arttırdıkça, iki tarafımda yolculuk eden atlıların giderek geride kalmaya başladıklarını fark ettim.

Küçük topluluğa şöyle bir baktım. Kâhini zaten incelemiştim. Sağımda, dizginleri çekmemem konusunda beni uyaran asker vardı. Adamın mesleği açıkça ortadaydı, tıpkı eyer çantalarından birisinin altına sıkıştırılan kılıcı gibi. Tahminimce bu, kâhinin avluda bağırarak seslendiği Pol'dü, çünkü grubun diğer iki üyesi çocuk denecek yaşıydı. Birisi benden genç diğeri de birkaç yaş büyük, diye tahmin ettim. Neden bizimle birlikte olduklarıysa kestiremiyordum. Öbürünün de kınında duran bir kılıcı vardı ve biraz idman yaptığı takdirde samandan bir adamı doğrayabilirdi sanki, ama daha genç olanı bir işe yarayacakmış gibi durmuyordu. İkisinin de iyi yetiştirildikleri belliydi, hizmetkâr değillerdi. Kardeş olup olmadıklarını merak ettim. Kâhin gibi onlar da pantolonlarının üstünde belden aşağı bol inen koyu lacivert uzun tunikler giymişlerdi. Yaşı nispeten büyük olanın teni daha koyuydu ve daha yakışıklıydı, görünüşe göre bunun farkındaydı da. Solumda gidiyor, ne zaman benim olduğum yönden hafif bir rüzgâr esse yüzünü buruşturuyor, ama asla benden tarafa bakmıyordu. Daha genç olan genelde geriden geliyordu. Ne zaman başımı çevirip ona baksam, bakışlarını üzerimde buluyordum. Onları şimdilik Büyük Beceriksiz ve Küçük Beceriksiz diye ayırt ediyordum.

Sıcaklık dayanılmaz bir hal almıştı. Ben de sürdüğüm atın her yalpasıyla biraz daha tükeniyordum. Eyer üstünde

saatlerdir sallanıyormuşum gibi geliyordu, bir müddet sonra mola vermediğimiz takdirde düşmemin kaçınılmaz olduğunu anladım. “Yorulдум,” dedim. “Yorulдум.”

Bir karşılık gelmedi; kâhin kafasını bile çevirmemişti, o yüzden ben de kendi başıma karar aldım. Atın bir tarafından aşağı kaydım, geride kalan bacağın peşimden geleceğine güveniyordum. Pek zarif bir biçimde değil ama gene de geldi; ben yere indiğimde at hareket halindeydi. Diğer bacağım yetişene kadar tek ayak üstünde birkaç kez hoplamam gerekti. İki ayağım da tozlu yola sağlam basınca, yandaki çimenliğe yöneldim. Bir hendeğe yuvarlandım. Oradan çıkarken önce dizlerimin üstüne, sonra karnımın üstüne düştüm ve olduğum yerde kaldım.

Asker arkamdan tazı gibi yetişmiş olmalı ki düşerken gömleğime yapışan parmaklarını hissettim. Diğerleri de atlarından indiler ve hendeğin hep birlikte geçip etrafında yarım daire oluşturacak şekilde dikildiler. Gözlerimi bir saniyeliğine botlarına bakmak için açtım, sonra tekrar kapattım.

“Nesi var, kâhin?” Bu soruyu genç olan sormuştu herhalde.

“Tanrılar cezasını versin. Daha Methana yolunu yarılamadık bile, bense Matinaea’ya bu gece varmak istiyordum. Nesi olacak, yorgunluktan bîtap düşmüştür. Yedikleri dayanmasına yetmedi herhalde. Hayır, kendi haline bırak,” dedi birisi beni botuyla dürtüklerken.

Oh, tanrılara şükürler olsun, diye düşündüm. Beni olduğum yerde bırakacaklar. Tek istediğim, bir ayağım hendeğin içinde, kuru ve diken gibi batan otların üstünde sonsuza dek yatmaktır. Gayet kullanışlı bir kilometre taşı olabilirim, diye geçirdim aklımdan. Hırsıza geldiniz mi, Methana yolunu yarıladınız demektir. Artık Methana her neredeydiyse.

Fakat beni bırakmadılar. Atlarının semerlerini çözdüler ve öğlen yemeklerini çıkarıp ben uyurken oturup yediler.

Güneş gökyüzünü yarılınca, Pol beni uyandırana kadar tek ayağıyla dürtükledi. Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Yatakta değildim. Evde de değildim. Hapishanedeyken birkaç kere nerede olduğumu bilmeden uyanma deneyimim olmuştu, o yüzden zincirlerin eski bereleri zedelemesini engellemek için şaşkınlıkla yapabileceğim ilk ani hareketlere mani oldum. Nihayet, zincir filan olmadığını hatırladım. Tek kolumu yüzüme dayayıp inandırıcı bir biçimde inilledim. Kendimi şaşılacak derecede iyi hissediyordum. Kurt gibi açtım, ama kafam yerindeydi. Doğrulup oturdum, yüzümde otların pütürlü çizgilerini bıraktığı yerde kalan uyusukluğu ovuşturdum.

Pol, beni tek eliyle itip tekrar atın sırtına oturturken inleyip söylendim. Tekrar yola koyulduk. Kâhin yanımda gidiyordu, bir somundan kopardığı parçayı ve peyniri yola devam ederken bana uzattı. Bir elimle yiyip diğer elimle tutuyordum. Bana kalırsa, at en kötü ulaşım araçlarından biriydi. Neden bir at arabası getirmediklerini sormak istedim, ama yemek yemekle fazlasıyla meşguldüm.

Güneş batarken Methana’ya vardık. Birkaç haneden ve yolların kesiştiği noktada kurulu bir handan oluşan küçük bir kasabaydı. Methana’da durmadık. Hava iyice kararana kadar yola devam ettik. Ay incecik bir hilal şeklindeydi. Asker, ata yol göstermek için inip yürümeye başladı. Yolun kenarındaki hendeğe düşmemek için yavaş yavaş yürüyordu. Diğer atlar onun peşi sıra ilerlediler.

Gece havası serindi, ama güzellik uykum çok geride kalmıştı. Altımdaki atın beli üstünde dengemi buldum ve keşke eyer daha çok destek sağlasaydı diye düşündüm. Kafam önüme düşüp duruyordu. Kâhin, bir hırsızın gözlerine sahipti anlaşılan çünkü Pol’e durmasını ve atından inerek yanımda yürümesini söyledi. Pol’ün bir eli dizimin hemen üstünde,

uyuyakaldığım takdirde beni sarsmaya hazır vaziyetteydi. Sert sarsıyor ve arada sırada da çimdige başvuruyordu.

Nihayet Matinaea'ya vardık. Methana'dan daha büyük değildi, ama burada kesişen daha çok yol vardı. Han iki katlıydı ve yanında iç avluya açılan bir kapı vardı. Hana yaklaşıırken bir seyis atları almaya geldi. Hepimiz atlarımızın sırtından kayarak yere indik ve Pol çabucak yanıma gelip tek eliyle sıkıca omzuma yapıştı. Onun için bu çocuk oyuncağıydı, omzum en fazla göğüs hizasına geliyordu. Bu kadar ufak tefek olmam bazen canımı sıkıyor. O sırada da canım sıkıldı ve rahatsız olarak omzumu silktim, ama Pol'un eli kıpırdamadı bile.

Kâhin, han sahibine kendisini yolculuk eden bir toprak sahibi olarak tanıttı ve odaları ayarlaması için önden bir ulak gönderdiğini söyledi. Han sahibi onu gördüğüne çok sevinmişti. Hepimiz toplu halde kapıya yöneldik. Han sahibinin karısının yanından geçerken, kadın yüzünü buruşturdu ve kapıya yaklaştığım sırada itiraz etmeye başladı.

"Bu," dedi suçlar bir tonla, beni göstererek. "Berbat koku ondan geliyor. Yemekhaneye giremez, temiz yataklardan birinde uyumasına da müsaade edemem."

Kocasını eliyle onu susturmak için beyhude hareketler yaptı.

"Hayır, hayatta olmaz. Lort cenaplarının oğlu bile olsa olmaz," dedi kâhine. "Öyle olmadığını umut ediyorum gerçi."

Kanım kulaklarıma yükselmeye başlamıştı, yüzümün kızardığını hissediyordum. Kâhin ve kadın, kocasının itirazları arasında, pazarlık ettiler. Kâhin ahırda uyuyamayacağını fakat hanın içinde yerde uyuyabileceğini söyledi. Kadına fazladan bir gümüş para ödedi ve derhal yıkanacağıma dair söz verdi. Kadın avludaki tulumbanın yerini tarif etti ve Pol bana rehberlik etmek için önüme düştü.

Tulumba hanın arkasındaki avlunun orta yerindeydi. İki tarafında ahırlar vardı, üçüncü yönde bir duvar bulunuyor ve arkadaki han avluyu tamamlıyordu. Yıkanmak için fazla göz önünde bir yerdi. Ben tulumabaya uzanınca, Pol gömleğimi belinden kavradı ve hızla yukarı çekti. Başımdan çıkmasını engellemek için kollarımı hemen indirdim. Kumaş Pol'un ellerinde paramparça oldu. Tekrar bana uzandı, fakat geriye bir adım attım, uykum açılıvermişti.

"Gerisini kendim halledebilirim," diye parladım.

"Yarım yamalak yapmadığından emin olmak istiyorum," dedi Pol tulumbayı basmadan önce. Su tulumbadan bel hizasında fışkırırken ben de gömleğimi çıkarıp taşların üstüne fırlattım. Ayakkabılarımı çıkardım, çorabım olmadığı için pantolonum da hemen arkasından geldi. Su parke taşlarına ve çıplak bacaklarıma sıçrarken, tüylerim diken diken olmuştu. Ürperdim. Akan suya eğilirken küfürler savurdum.

Ben tulumbanın altında yıkanmakla meşgulken, Küçük Beceriksiz geldi. Sıçrayan sulardan epey uzakta bir yerde durdu.

"Şunları kuru bir yere koy," dedi Pol, "ahırdan da birkaç tane çuval bezi getir."

Beceriksiz geri geldiğinde, Pol onun getirdiği çuval bezlerinden birini alıp kare bir sabun kalıbıyla birlikte bana uzattı. Suyun yanında çömelerek bezi ıslatıp sabunladım. Muazam köpük çıkarmıştı, durup hayretler içerisinde kokladım. Bir kahkaha attım. Bu kâhinin parfümlü sabunuydu. Küçük Beceriksiz'in eline eyer çantalarının birinde rastgele geçmiş olmalıydı.

Bezle kendimi sabunladım, yıllardır yıkanmamışım gibi duran kirleri suyla akıttım. Pol su basmayı bırakmadan önce, güzelce keselendim, ardından durulanıp tekrar sabunlandım. Bezi enseme ve uzanabildiğim kadarıyla sırtıma sürdüm. Yüzümü tekrar tekrar ovuşturdum. Kendi kendime

burnum küçülmüş olabilir, ama en azından daha güzel kuyordur, diyordum.

Küçük Beceriksiz orada dikilip izledi, benim hakkımda ne düşünüyordur acaba, diye merak ediyordum. Belimdeki demir çember derin morluklar bırakmıştı. Her yanımda bit ısı- rıklarıyla ve yaralarla kaplıydı ama el bileklerimdeki yaralar en korkuncuydu. Kelepçelerin tahriş ettiği yerlerde, ara ara tenimin hapishane beyazlığıyla tezat oluşturan siyah kabuk- larla kaplı kırmızı halkalar vardı. Üstümdeki pisliğin çoğunu temizledikten ve saçımı duruladıktan sonra, fişkıran suyun önünde çömeldim ve suyun bileklerime en yumuşak şekilde düşeceği bir nokta bulmaya çalıştım. Yaralardan birkaç ta- nesi iltihaplanmıştı ve temizlenmeleri gerekiyordu, ama gö- rünüşe göre çok canım yanacaktı. Bütün bedenim soğuktan titriyordu, suya eğilmiş vaziyetteyken takırdamalarına engel olmak için dişlerimi sıktım.

Pol tulumbanın etrafından dolaşp yaralara bakmak için yanıma yaklaştı. Su gevşek akmaya başlamıştı.

“Dokunma,” dedi. “İçeride onlarla ilgilenirim.” Kurulan- mam için bir parça daha çuval bezi verdi ve işim bitince de elime bir yığın giysi tutuşturdu –pantolon, üst gömleğin ya- nı sıra bir de gömlek ve sağlam botlar. Kendi kıyafetlerimin nerede olduğunu görmek için etrafıma bakındım ve Küçük Beceriksiz’in, kollarında kıyafetlerimle ahıra girip gözden kaybolduğunu gördüm.

“Hey,” diye bağırdım. “Geri getir onları!”

Tereddütlü bir tavırla bana döndü. “Kâhin onları yakma- mı söyledi,” dedi.

“Ayakkabılarım dışında hepsini yakabilirsin!”

Beceriksiz elinde tuttuğu yığına bakıp yüzünü buruştur- du. “Pekâlâ, ama kâhin yakmamı söylerse, geri vermek zo- rundasın.”

“Olur, olur,” dedim, bir yandan da çıplak ayakla ıslak taş- ların üstünde hoplaya zıplaya koşup ayakkabılarımı elinden aldım. Diğer giysilerimi hiç pişmanlık duymadan alevlere teslim edebilirdim, fakat o ayakkabılar özel yapımdı. Ayak bileklerimin biraz üstüne çıkan kısa botlardı bunlar. Taban- ları sağlamlaştırılmıştı, fakat gene de insanların evine fark edilmeden girmemi sağlayacak kadar esnektirler. Botları Pol’ün yanına getirdim; sonra giyinirken durabileceğim ku- ru bir alan aradım. Pantolon kalın pamuklu kumaştandı ve bileğimde, botumun içine soktuğum yerde toplanıp şişkin- lik yapıyordu. Belimin çevresinde daha da geniş bir şişkinlik yapıyordu, ama düşmesine engel olan bir kemer vardı. Gömlek de pamukluydu. Temiz cildin üstüne temiz gömlek geçirmenin insanı mutlu eden bir tarafı var. Üst gömleğimi başımdan geçirirken artık gülümsemeye başlamıştım. Laci- vert renkte ve kısa kolluydu. Uyluğuma kadar geliyordu ve kollarımı göğsümün önünde kavuşturduğumda sıkmayacak kadar da boldu. Emin olmak için kontrol ettim.

“Tanrılar kâhinin iyiliğini versin, her şeyi düşünmüş, değil mi?” dedim Pol’e. Homurdanıp eliyle hanın arka kapısını işa- ret etti.

Hanun meyhanesine girdik, içeride bizi kâhin ve iki Beceriksiz bekliyordu. Masanın üstünde derince yahni kâseleri vardı, ama yememe izin vermeden önce Pol bileklerime bir bakmak istedi. Kâhin omzunun üstünden bir baktı ve ardın- dan Büyük Beceriksiz’i yukarı odasına, içinde sargılar ve ufak merhem çanakları olan ilaç çantasını getirmesi için gönderdi.

Pol duvardaki gaz lambalarından birini alıp masada ya- nına koydu. Han sahibesi cık cıklayarak bir kâse ılık su, bez ve biraz daha sabun getirdi. Pol sağ bileğimle işe başladı, bense içli gözlerle yemeğime bakıyordum. Yarayı sabunlu suyla yıkadıktan sonra, bilek kemiklerimin her birindeki iki

yanarının üstünde kabuk tutan yerlere bir parça merhem sürdü. Sonra bileğimi dikkatlice temiz, beyaz bir bezle sardı. Derli toplu bir iş çıkarmıştı, etkilenmişim. Sol kolumu eline aldığı anda hazırlıksız yakalandım. Sol tarafta tek bir yara vardı, ama bileğimin üstünü boylu boyunca dolaşıyordu. Kabuk yerine açık yara ve derinin içinde hapsolmuş sıvı baloncuklar vardı. Pol, uyarıda bulunmaksızın bıçağı baloncuklardan birinin altına daldırıp kaldırarak patlattı.

Ciğerlerim patlayınca kadar haykırdım. Odadaki herkes, Pol de dâhil olmak üzere olduğu yerde sıçradı, neyse ki o sırada bıçağı bileğimden yeterince uzakta tutuyordu. Elin-den kurtulmaya çalıştım, ama parmakları ön kolumu pençe gibi kavramış, mengene gibi sıkıyordu. Sağ elimle parmaklarını açmaya çalıştım, milim kıpırdamadılar. Ben haykırmaya ve parmaklarını burkmaya devam ederken, Pol bıçağını masaya bırakıp ilaç çantasına uzandı. Çantadan çıkardığı elinde, bacağına filan kesmek gibi korkunç şeyler yapmadan önce insanların ağzına konan cinsten tahta bir tıkaç vardı. Tıkacı suratıma tuttu.

“Kes artık,” dedi.

O yaranın haftalardır orada olduğunu açıklamayı düşündüm. Kelepçeler çarpmasın diye nasıl dikkatli davrandığımı, acımaması için nasıl özenle koruduğumu ve elimden gelen her şeyi yaptığımı, o kocaman lanet olasıca bıçağını batırmadan önce beni uyarabileceğini de söyleyebilirdim. Ama elindeki tıkaca baktım ve çenemi tuttum. O iltihaplı noktaları tek tek patlatırken olduğum yerde kıvranıp olabildiğince az inlemeyle idare etmeye çalıştım. Bütün yarayı temizleyip üstüne merhem sürdü. Sargıyı da sarınca, burnumu çekip sildim ve yemeğimi yemek üzere masaya döndüm.

Büyük Beceriksiz hayretler içerisinde bana bakıyordu. “Pek metanetli olduğun söylenemez, değil mi?” dedi.

Ona yemeğini ne yapabileceğini söyleyince göğüs kafesi-me Pol’ün dirseğini yedim. Yahninin ne kadar güzel olduğunu anlayana kadar asık suratla birkaç kaşık yemiştım bile. Yemeğimin tadını çıkartırken, diğerlerinin aralarında konuşmalarını dinledim ve Büyük Beceriksiz’in adının Ambides, küçüğünse Sophos olduğunu öğrendim. Akrabalıkları yoktu, ikisi de kâhinin çırağıydılar. Yorgunluktan artık başımı havada tutamaz hale gelene kadar yedim ve son lokmam ağzımda masaya düşüp uyuyakaldım.

• ÜÇÜNCÜ BÖLÜM •

SABAHLEYİN UYANDIĞIMDA kendimi, hanın üst katındaki odalardan birinde yerde yatarken buldum. Uzandığım yerden, yanımdaki yatağın sarkan çapraz yaylarını ve Pol'ün ağırlığıyla nasıl çöktüklerini görebiliyordum. Pol beni içeri taşımış ve kendisi uyumadan önce şilteye yatırmıştı herhalde. Onun yatağına kıskanarak baktım, ama en azından altımdaki zemin tahtaydı, taş değil.

Tek elimle uzanıp saçımı yüzümden çektim. Genelde saçımı ensemden kısa ve kalın bir atkuyruğu yaparak toplarım, ama hapishanede kaldığım süre içerisinde iyice uzamıştı. Yakalanmam sırasında bir ara saçımı bağladığım ipi kaybetmiştim, o zamandan beri yüzüme düşüyor ve dolaşarak düğüm oluyordu. Önceki gece yıkarken kirin bir kısmından kurtulmuştum, fakat dolaşıklıklar hâlâ oradaydı. Pol'den bir bıçak ödünç istemeyi ve kökünden kesmeyi düşündüm, ama sonra bu fikirden vazgeçtim. Pol bana bıçağı vermek yerine kendisi kesmeye kalkışacak ve canımı yakacaktı. Ayrıca, uzun saçı seviyordum. Temizken ve yüzüme düşmediği zamanlarda, bana soylu bir görünüş veriyordu ve bu da aslında işime yarıyordu. Bazen örgünün tepesine küçük eşyalar takıyor ve onları orada saklıyordum.

Gene de, keçeleşmiş ve arapsaçına dönmüş haliyle saçımın soylu bir yanı kalmamıştı. Şimdilik alınımdan iterek uzaklaştırdım ve doğrulup oturdum. Ben yerimden kıpırdayınca Pol'ün gözleri açılıverdi, ben de gizlice sıvışmayı aklımdan hemen çıkardım, üstelik daha yatağa zincirle bağlandığının farkına varmamıştım. Ayak bileğime, birinin yedek gömleğiyle tampon yapılmış ve etrafına bir kelepçeyle yatağın bir ayağına dolanan bir zincir geçirilmişti. Ancak Pol de üstündeyken yatağı kaldırdığım takdirde, serbest kalabilecektim. Gömleğin ve battaniyenin kimin fikri olduğunu merak ettim. Pol kişisel konfora duyarlı bir erkeğe benzemiyordu pek.

Bir daha yıkandım. Bu sefer ki, odanın önündeki koridorun sonunda yer alan banyoda ve sıcak suyla yıkadım. Kâhin ve iki çırağı hâlihazırda oradaydılar, bellerine kadar soyunmuşlar etrafa sular sıçratarak yıkıyorlardı. Pol'le ben içeri girince başlarını çevirip baktılar, üçünün de benim suya ve sabuna itiraz etmemi beklediklerini görebiliyordum.

“Dün gece yıkandım ya,” diye hatırlattım kâhine. “Bak,” –kollarımı kaldırıp gösterdim– “çok temizim. Neden tekrar yıkıyorum?”

Kâhin tıraş suyunun durduğu kurnadan uzaklaştı ve kollarımdan bir tanesini yakaladı. Temiz beyaz sargıların üstünden tutmaya dikkat etmişti. Ardından derimin katmanları arasına yerleşmiş duran kara kirleri görebileyim diye, elimi çevirip suratıma tuttu.

“Yıkan,” diye emretti ve ben yeniden itiraz etme fırsatı bulamadan, Pol sırtımdan tutup diğerlerinin yanında duran boş kurnalardan birine doğru itekledi. Kurnalar duvar boyunca bel yüksekliğinde bir tezgâhta dizilmişlerdi. Tek eliyle ensemden tutarken, diğer eliyle maşrapayı kaldırdı ve buharlar tüten suyu kurnaya boşalttı.

“Kendim yıkanabilirim,” diye hatırlattım boşu boşuna.

Suya bir yıkanma beziyle sabun ekledi ve suratım üstünde çalışmaya başladı. Söylenmek için ağzımı açtığımda, ağzıma sabunlu su doldu. Tüymeye çalıştım, ama beceremedim. Pol eliyle enseme kolayca kavrayabiliyordu. O morluklara hiç acımıyordu, ben de misilleme yapmak için ayak parmaklarına basmaya çalıştım. Enseme daha da sıkıştırdı, ta ki ben pes edene kadar. Omuzlarımı sabunladı ve bir kez daha enseme sıkarak sırtımı yıkamak için beni öne eğdi. Eğilmiş vaziyetteyken, dizinin ulaşabileceğim yakınlıkta olduğunu gördüm. Birini yakalayabilir ve onu yere devirebilirdim, ama bunu denemedim. Benden beklenilmeyen marifetler sergilemek için uygun bir zaman değildi. Kaldı ki, ilk hamlede yakalayamazsam, aptal durumuna düşebilirdim ve bundan nasibimi de fazlasıyla almıştım.

Pol bir maşrapa suyla sabunları duruladı. Kendimi çekip doğruldum ve mağrur görünmeye çalıştım, ama banyo daha bitmemişti. Pol hızlı adımlarla beni banyonun öbür tarafına, su dolu tahta bir kurnaya doğru sürükledi ve ben öfkeden ulurken başımı iterek altına soktu. Beni yukarı kaldırdı, öksürüp aksırırken saçımı biraz daha sabunladı ve tekrar musluğun altına soktu.

Parmakları nihayet açıldığında, kendimi elinden kurtardım ve her yanımdan sular damlarken, banyonun öbür köşesine kaçtım. Öksürerek ciğerlerimden suları boşaltırken, ihtiyatlı bakışlarla onu takip ettim. Saçımı büküp suyunu sıkarken sabırla ayakta dikildi. Kendi başıma daha kolay yıkatabilirdim, diye homurdanırken, bana bir havlu fırlattı ve ardından tek kolunu kaldırıp parmağıyla tembel tembel kapıyı gösterdi.

Yüzü neredeyse ifadesizdi, ama ağzının kenarı hafifçe seğiriyordu. Kendi yüz ifademi saklamak için çenemi öne çıkardım, süklüm püklüm koridoru geçip uyuduğum odada gömleğimi ve üst gömleğimi buldum.

“Pantolonumu ıslatmışsın,” diye söylendim, gömleğimi üstüme geçirirken. Pantolonun beli sırlıslıklamdı.

Pol karşılık vermedi.

Merdivenlerden paldır küldür inip kahvaltının ve diğerlerinin bizi beklediği meyhaneye giderken hâlâ üst gömleğimi giymekle meşguldüm. Kâhin ve çırakları yemeklerine bakarak gülümsüyorlardı. Kendimi yemek masasının diğer ucuna attım ve onları görmezden geldim.

Bir çanak yulaf ezmesi yedikten sonra, saçlarıma biraz çekkidüzen vermek için parmaklarımla taradım. Bu vesileyle birkaç düğümü kopardım ve saçı üç tutama ayırıp tutamları birbirinin üstünden geçirerek kısa bir örgü yaptım. Örgünün ucunu tek elimle tutarken, gözlerimi bir çare ararcasına meyhanede gezdirdim. Omzumun üstünden barda duran genç bayanı gördüm. Gülümseyerek, neye ihtiyacım olduğunu anlatmak için bir parmağımı örgünün ucunda dolaştırdım. Kız bana gülümseyip anladığını göstermek ister gibi elini sallayınca, masaya döndüm ve adının Ambiades olduğunu hatırladığım Büyük Beceriksiz’in gaddar bakışlarıyla karşılaştım. Onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordum, o yüzden şaşkın bakışlarımı yulaf ezmesi kâseme doğrulttum.

Birkaç dakika sonra, bardaki kız herkes için biraz daha kahvaltı ve saçımı bağlamam için bir parça iplikle geri geldi. Kız uzaklaşırken Büyük Beceriksiz’e tepeden baktı ve küçümseyerek burnunu çekti, böylece ben de gaddar bakışların nedenini anlamış oldum. Burada kendime pek arkadaş edinmemiştim, ama zaten bu insanlarla arkadaşlık etmek için bir arada bulunmuyorduk, kaldı ki, Ambiades’in burnu çok büyüktü. Tecrübelerime göre, beni başkalarınca küçümseyen insanlar aşağılıyor daha çok.

Kâhin, Pol ve Küçük Beceriksiz, Sophos büyük bir hevesle kahvaltılarını ediyorlardı.

"Tatlı bir kıza benziyor," dedim ve Ambiadès'le efendisinin kızgın bakışlarına hedef oldum. Kâhin bar çalışanları tarafından terslenmiş olamazdı, o yüzden çırağına sataşmamdan hoşlanmadığı sonucunu çıkardım.

"Çok da cana yakın," diye ekledim, anlaşıldığımdan emin olmak için ve hemen ardından ikinci büyük yulaf ezmesi kâseme daldım. Yulaf biraz fazla cıvıktı, ama tereyağı ve bal eklenmişti. Yakınlarda bulduğum bir miktar yoğurdu da mideye indirdim. Sophos'un önünde nispeten küçük bir kâse vardı ve kâhin başka tarafa bakarken, havadaki kaşığının altından kâseyi aşırıp kendi boş kabımla değiştirdim. Sophos şaşırmıştı ve Ambiadès alaycı bir kahkaha atacakken kendine hâkim oldu, ama ikisi de beni kâhine şikâyet etmedi. Masanın ortasında içinde portakallar olan başka bir kâse daha vardı ve tam ona uzanıyordum ki kâhinin dik bakışlarını üzerimde hissettim.

"Karnım aç," dedim kendimi savunurcasına ve üç portakal aldım. İki tanesini üst gömleğimin cebine indirdim, üçüncüsünü de soyup yemeye başladığım sırada han sahibesi geldi.

Öğle yemeğimizi yanımıza almak isteyip istemediğimizi sormak için gelmişti, ama beni görünce afallayıp durakladı.

Ona saf oğlan çocuğu gülümsememle sırttım. "Tertemiz olmuşum, değil mi?" dedim.

Gülümsememe karşılık verdi. "Gerçekten de öyle. Nerede kirlenmiştin öyle?"

"Hapishanede," dedim.

"Ah," dedi. Birileri sürekli hapse giriyordu. "Kurtulduğun için çok seviniyorsundur herhalde."

"Evet, bayan, özellikle de yiyecekler bu kadar lezizken."

Kadın güldü ve canı sıkın duran kâhine doğru döndü. "Başka bir isteğiniz var mı, efendim?"

"Hayır, Evisa'da öğle yemeği için mola vereceğiz, teşekkür ederiz."

Kâhinle benim dışımda herkes atlarını eyerlemeye gitti. İkimiz masada kaldık ve ancak Pol, Sophos'u içeri gönderip her şeyin hazır olduğunu haber verince dışarı çıktık. Avluda bir binek taşı vardı o yüzden ata kendi başıma binebildim. Pol atın başını tuttu. Sophos da üzeniği benim için sabitletti ve tavsiyede bulundu.

"Böyle kayarak binmene gerek yok," dedi. "Kısrak altından kaçacak değil ya."

"Kaçabilir," diye karşılık verdim, yüzümü ekşiterek.

At sırtında avludan çıktığımız sırada, han sahibesi elinde mendile sarılı ufak bir çıkınla hanın ön kapısından çıktı. Atımı durdurmak için tek elini kaldırdı, bana kalırsa bu çok cesur bir hareketti, ama görünüşe göre o çok sıradan bir şey yaptığını düşünüyordu.

"Yolculuk sırasında yemen için ufak bir şeyler hazırladım. Evisa'ya daha çok var." Çıkını elime tutuşturdu ve "En küçük oğlum da hapishanede," diye ekledi.

"Ah," dedim, pek şaşırmamıştım. Vergi toplayan kişiye yeterince rüşvet vermemişlerdi herhalde. "Üzmeyin kendinizi," dedim, kâhin atımı çekerek uzaklaştırırken. "O kadar da kötü değil." Ona gerçekten gülümseyecek kadar kendimi kandırmayı başarmıştım, ama kadının yüzünün parlak bir tebessümle aydınlandığını görünce sırtıtmakla yetindim.

"Ne yalan ama," diye ekledim fısıldayarak, hanı arkamıza bırakırken. Patika zeytin ağaçlarının arasında dolanarak uzaklaşıyordu. Han görünmez olur olmaz, kâhin kendi atını da benimkini de çekti.

Semerinin üstünden eğilip kafama bir şaplak attı ve semerin uygun bir yerine astığım kumanyayı kapı.

"Hey!" diye bağırđım öfkeyle. "O benim içindi!"

“Burayla dağlar arasında her meyhane çalışanıyla muhabbet etmeni istemiyorum.”

“Meyhanedeki kıza hiçbir şey söylemedim,” diye incinmiş bir sesle hatırlattım, bir yandan da ağır mühür yüzüğüyle vurduğu yeri ovuşturuyordum. “Tek kelime bile. Han sahibesine de yalnızca kibarlık ettim.”

Kâhin tekrar vurmak için elini kaldırdı, ama eğilerek elinden kaçtım. “Nezaketini kendine sakla,” diye patladı. “Kimseyle konuşmayacaksın, anlıyor musun beni?”

“Tamam, tamam. Öğlen kumanyamı geri alabilir miyim?”

Alamadım. Kâhin daha sonra diye cevap verdi. Sonraki bir saat boyunca surat asıp durdum. Gözlerimi semere diktim ve yanımdan geçen manzarayı görmezden geldim –daha önce de soğan görmüştüm– ta ki, hasat yapılan bir tarlanın yanından geçene kadar. Tatlı, keskin koku midemi uyanırmıştı. Doğrulup oturdum ve etrafıma bakındım. “Hey,” diye kâhine seslendim. “Açım.”

Duymazdan geldi, ben de surat asmayı sürdürmekten vazgeçmeye karar verdim. Surat asarak erken öğlen yemeği yiyemeyeceğim anlaşılıyordu, semere eğilmekten de boyum ağrımaya başlamıştı. Cebimdeki portakallardan birini çıkarıp soymaya başladım, kabukları yola atıyordum. Kent sınırlarının dışındayken kendimi masa örtüsünün ortasında yakalanmış bir böcek gibi hissediyordum. Şimdiyse, çevremi saran dünya rahatlatıcı bir biçimde içine kapanıyordu. Patika hafifçe yükseldi ve ülkenin kuzeyindeki dağlara doğru uzanırken arada sırada inişler oldu. Tarlalar ufalmış ve başka ekinlerin büyümediği yerde çıkan zeytin ağaçlarıyla çevrilmişti. Tek tek ağaçlıklar gümüş ve gri renklere bürünen bir örnek ormanlarla karışarak birbirlerinin içine giriyordu. Sahipleri kendi arazilerinin bitip diğerinin başladığını nasıl anlıyorlar acaba diye merak ettim.

Solumda Sophos, “Gerçekten o kadar kötü müydü?” diye sordu.

“Ne kötü müydü?”

“Hapishane.”

Han sahibesine yaptığım yorumu hatırladım. Saf kan atının sırtında rahat rahat giden Sophos’u izledim bir an.

“O hapishane,” dedim bütün samimiyetimle, “hayatım boyunca başıma gelen en kötü şeydi.”

Bana bakışından hayatımın birbiri ardına gelen felaketlerle dolu olması gerektiğini düşündüğü anlaşılıyordu.

“Ah,” dedi ve aramızdaki mesafeyi açmak için atını biraz hızlandırdı.

Pol arkamdan gelmeyi sürdürdü. Omzumun üstünden ona bir göz attım ve boş bakışlarıyla karşılaştım. Portakalımı yiyip kâhinle Sophos ve Ambiadess arasında geçen sohbete kulak kabarttım. Kâhin onlara sorular soruyordu. Sophos’tan okalıptüs ağacının sınıflandırmasını yapmasını istedi. Sophos bir şeyler anlatıp ağacın meyveli bir ağaç olup olmadığından bahsetti. Söylediklerinin çoğunu duyamadım, ama cevabı bilmiş olmalı ki, kâhin ona memnun kaldığını söyledi. Ambiadess’e zeytin ağaçları konusunda büyükçe bir sorun yaşadı. Kâhin bundan hoşnut kalmamıştı. Ambiadess atını kâhinden biraz uzaklaştırdı. Anladığım kadarıyla mühürlü yüzükle kafaya yapılan vuruşlar pek ender rastlanan olaylar değildi. Kâhin doğru cevabı Sophos’a sordu, Sophos da verdi; Ambiadess adına utandığı belliydi.

“Anlaşılan Sophos dikkatle dinliyormuş, Ambiadess. Bu tür bir sınıflandırmanın neden önemli olduğunu tahmin etmek ister misin?”

“İstediyimi sanmıyorum,” dedi Ambiadess.

“Gene de tahmin et,” dedi kâhin.

"Ah, sanırım bu şekilde hangi ağacın nereye dikilebileceği biliniyordur."

"Devam et."

Fakat Ambiadès'in aklına başka bir şey gelmedi.

Sophos ona yardım etmeye çalıştı. "Yeni bir ağaç bulunca, meyvelerinin zeytin ağacınınakinin aynı olup olmadığına bakarak yenilip yenilemeyeceği anlaşılabilir belki?"

"Meyvesi zeytin ağacınıninkilerle aynıysa, zaten zeytin ağacı demektir," diye parladı Ambiadès. Ağırlığını üzengilerden yalnızca birine vererek öne eğildim. Yüzünün kızarıp kızarmadığını anlamak için Sophos'u görmek istiyordum. Kızarmıştı.

"Tabii," diye hatırlattı kâhin, "zeytin ağacını sınıflandırmayı bilmiyorsan Ambiadès, görünce tanıman da mümkün olmayacaktır, değil mi?"

Diğer üzengiye yaslandım. Şimdi de Ambiadès'in suratı kızarıyordu. Kaşları da çatılmıştı.

"Bir de incir ağacını dene bakalım," dedi kâhin.

Ambiadès gözünü kapatıp bu türün sınıflandırmasını tahmin etmeye girişti, bense ilgimi kaybediyordum. Yorulmaya başlamıştım. İkinci portakalı da yedim.

Evisa'ya varmamıza daha epey zaman vardı ama ben yorgunluktan bitap düşmüştüm bile. Sürekli yorgunum diye şikâyet ediyordum, ama kimse bana aldırımıyordu sanki. Kâhine yiyecek bir şey vermezlerse, semerin üstünde aklıktan ölüp gideceğimi söyledim. Nihayet, zoraki bir şekilde, içinde öğle yemeğim olan çıkını açtı; ancak Ambiadès, Sophos ve benim aramda eşit olarak paylaşmak konusunda ısrar etti, üstelik hiçbirinin benim kadar aç olamayacağını üstüne basa basa hatırlatmama rağmen.

Ambiadès soylu bir edayla kendi hakkının bir parçasını bana verdi, fakat bunu yapış tarzında öyle bir şey vardı ki, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde Evisa'ya vardık. Zamanlamamız daha iyi olmadığı için kâhinin canı sıkındı. Benim atlar konusundaki sıra dışı becerilerimi göz önüne almamıştı.

Evisa'da han yoktu, ama kasaba meydanındaki ağaçların altındaki bir grup masanın üstünde yolculara yemek servisi yapan bir kadın vardı. Ambiadès ve ben öğlen yemeğimiz karşısında eşit derecede dehşete düşmüştük –buruşuk zeytin ve sert peynir– ama ekmek yumuşacık ve lezzetliydi. Yorgurttan da ülkedeki vampirlerin hepsini öldürmeye yetecek kadar sarımsak vardı. Neticede masada kırıntı bırakmadım. Sounis'in kenar mahallelerinde yemek konusunda seçici davranmak zordu, kralın hapishanesindeyse imkânsızdı.

"Aç olmadıklarını söylemiştim," dedim kâhine. "Etin hepsini yememe neden izin vermediniz anlamıyorum." Ben daha konuşurken, kâhin kurumuş zeytinlerle dolu kâseyi elimin altından çekti aldı.

"Mideni bozacaksın," dedi.

Uzaklaşan kâsedan birkaç zeytin daha kaptım, ama geri kalana bakakaldım. Haklıydı. Mideme biraz daha yüklenirsem kusacaktım. Masadan kalkıp ufak çimenliğe doğru yalpaladım ve oraya uzanıp uykuya daldım. Pol yeniden botuyla kaburgalarımı dürtmeye başladığında, daha en fazla birkaç dakika geçmiş gibiydi.

"Kalk."

"Git başımdan."

"Seni ben de kaldırabilirim," diye uyardı.

"Ayağa kalkmak istemiyorum. Senin başımdan gitmeni istiyorum."

Pol adamakıllı uyandığımdan emin olunca beni bıraktı ve ben de ona bir dahaki sefere yattığı yatakta zehirli bir şeyler tarafından ısırılmasını dilediğimi söyledim. Kendimi masalardan

birine taşıdım ve atların yanında duran Ambiades'e seslendim, "Benimkini buraya getirsene," dedim. "Masayı oraya taşıyacak değilim herhalde."

Fakat Ambiades değersiz ve küstah bir suçlunun talebiyle bir adım bile atmaya niyetli değildi. Ambiades, anladığım kadarıyla, insanları hiyerarşik bir sıraya koymayı seven tiplerdendi ve benim de yaptığı sıralamanın en altında olduğumu anlamamı istiyordu. O, köle konumunda olmama rağmen bana karşı kibar davranacaktı, ben de bu yüzden ona minnet duyacaktım.

Benim açımdansa, Ambiades'in, kendimi nevi şahsına münhasır birisi olarak gördüğümü anlamasını istiyordum. Kâhinin ve Pol'ün üstün güçleri karşısında boyun eğebilirdim, ama Ambiades'e boyun eğmeye niyetim yoktu. İkimiz de yerimizden kıpırdamadık.

Pol ve kâhin atların bacaklarını kontrol etmeye gidip Ambiades'le beni aramızdaki meseleyi halletmemiz için yalnız bıraktılar. Ambiades farkında olsun ya da olmasın, kendini zor bir duruma sokmuştu. Benden daha iri yarı olduğu kesindi, ama beni ata zorla bindirmeye kalkışrsa feci ve muhtemelen de utanç verici bir mücadele vereceğimi tahmin etmesi gerekirdi. Sophos atı dizginlerinden tutup masaya getirerek onu bu durumdan kurtardı.

Ambiades, Sophos'un asıl kurtardığının kendi itibarı olduğundan habersiz, yüzünde küçümseyen bir ifadeyle bakıyordu.

Kasabadan at sırtında çıkarken, "Neden bir at arabası getirmediniz ki?" diye homurdandım, kâhine.

"Bir ne?"

"At arabası; bilirsin işte, tahtadan büyükçe tekerlekli bir kutu, atlar çeker hani."

"Neden böyle bir şey yapalım?" diye sordu kâhin, eğleniyormuş gibiydi.

"Şu anda ne güzel arkasında uyuyabilirdim."

"Bu yolculuğu planlarken senin konforunu hesaba katmadım," dedi suratını ekşiterek.

"Çok doğru."

Atlar bir saat kadar daha tepeden yukarı rahvanda çıktılar. Güneş batmaya başlamıştı ki, kâhin nihayet usandı ve atları tırısı kaldırdıkları takdirde at sırtında düşmeden durmayı becerip beceremeyeceğimi sordu.

"Büyük olasılıkla düşerim," dedim dürüstçe. O sırada artık iyimser olamayacak kadar yorgun vaziyetteydim.

"Er ya da geç öğrenmek zorunda kalacaksın. Bütün yolu yürüyerek aşacak değiliz. Ambiades," diye bağırdı, "buraya gel ve şuna nasıl tırısı kalkılacağını göster." Böylece bizden neredeyse yüz metre önde giden Ambiades olduğu yerde döndü ve tırısı geri geldi.

"Atın sırtına güzel yerleşiyor." Pol hemen arkamdaydı ve başkası bir şey söylemeden konuştuğu için biraz şaşırılmışım. Kâhin bu iltifatı Ambiades'e ilettiyse de, Ambiades surat asmakla yetindi. Bu iltifat onu gücendirip canını sıkmış gibiydi.

"Şimdi de sen, Sophos," diye seslendi kâhin, Sophos itaat etti. Ben bile Ambiades kadar iyi binemediğini görebiliyordum. Başımı çevirip ne düşündüğünü görebilmek için Pol'e baktım. Yüzünü ekşitti.

Kâhin ona acıyarak, "Ne kötü, keşke Ambiades seninle eve dönüp dük olabilse ve ben de Sophos'u kâhin olabilmesi için yanımda tutabilsem," dedi.

"Sophos dük mü olacak?" dedim şaşırarak. İnsanın eline müstakbel bir dükü birinin yanında çırac olarak görme fırsatı çok sık geçmiyor. Soruma bir cevap almayı ummuyordum, ama Ambiades gene de verdi:

"Önce babası gırtlığına çökmezse tabii."

Benim ata binme dersi, Sophos için de eğitime dönüştü. Ambiades'le kâhin atlarını tırısı kaldırıp öne geçerken, biz üçümüz geride kaldık.

"Pol senin ata bir taş çuvalı gibi bindiğini düşünüyor," dedi Ambiades ayrılmadan önce Sophos'a. Sophos kızardı ve Pol, Ambiades'e işine bakmasını söyledi. Biraz sonra kâhinin ona bitki sınıflandırması ve önemi hakkında çektiği nutku bölük pörçük duyduk. Dikkatimi hem kâhinin çektiği nutka hem de binicilik derslerine vermeye çalıştım, ama sonunda pes edip Pol'ü dinledim.

Pol atın omuzlarının ayak kalkınca değil, inince kalktığını açıklıyordu. "Şimdi," dedi Pol, "ellerini şöyle kaldır." Kendisi elini yandaki tarlaları kutsuyormuş gibi kaldırdı. Sophos onu taklit etti ve Pol, yumruğuyla Sophos'un ayasına sertçe vurdu. Pol elini tekrar kaldırmasını söyleyince, yaptı ama bu sefer geri çekince Pol'ün indirdiği ikinci darbe elini sıyrıp geçti. Babam bana bu dersi yıllar önce vermişti. Birinin size vuracağını tahmin ediyorsanız, en azından çekilmeye çalışın. Babam bunu bana kılıcın ters tarafıyla öğretmişti.

Pol Sophos'a ve bu sırada ezkaza bana da, atın omuzları seni arkaya atarken yükselirsek, daha rahat bir yolculuk olacağını izah etti. Bu şekilde patikadan yukarı tırışta çıktık, sırtımızı atın omuzlarını kaldırmasından hemen önce yükseltiyor ve gittiğimiz yöne doğru bir parça hızlanarak ilerliyorduk. Çok geçmeden kendimi semerden kaldıracak gücüm kalmadı ve günün geri kalan kısmında beynim kafatasımın içinde zıpladı durdu.

Atlarla ben dinlenelim diye sık sık yavaşlamamıza rağmen gece bastırıldığında mecalim kalmamıştı, bu yüzden de mola verdiğimiz kasabanın çoğunu kaçırmışım. Kasabada bir han vardı. Hana girdik, ben bir şeyler yedim ve daha karınımı bile doyuramadan, masanın üstünde uyuyakaldım.

Uyandığımda gene yerde, Pol'ün yatağının yanında yatıyordum, ama bu sefer Ambiades ve Sophos da aynı odadaydılar, benim diğer yanımdaki yatakta yatıyorlardı. İkinci ke-re üst kata taşınırken nasıl da vakurluktan uzak bir görüntü oluşturduğumu düşünüp yüzümü buruşturdum.

Zincirimin ilk şıkırtısıyla Pol uyandı ve bütün gece hiç yerimden kıpırdamadan uyumuş olabilir miyim, diye merak ettim. Belki de beni kontrol etmek için sık sık uyanmıştı. Uyandığımı görünce, ayaklarını yataktan indirip ayaklarına yer açmak için beni kenara ittirdi.

"Kalkın hadi," diye homurdandı, diğer yatakta yatan ikiliye.

Ambiades kendini örtülerden kurtarıp yataktan sürüne-rek çıktı. Esneye esneye, kıyafetlerimizin durduğu iskemleye doğru sessizce yürüdü. Gerçi ben kıyafetlerimi çıkarmadan uyuyakalmıştım. Sophos yerinden kıpırdamadı. Doğrulup oturdum ve yatağın kıyısından ona bir göz attım. Göz kapakları tutkalla kapanmıştı sanki.

"Psst!" dedi tıslar gibi, ama geç kalmıştı. Pol uzandı ve Sophos'u, önceki gün beni öğlen yemeğinden sonra uyandırdığı gibi etkili bir biçimde uyandırdı, ama Sophos en azından kendini yumuşak bir yatakta bulmuştu. Herkes uyanınca, hep birlikte dışarı çıkıp kulübeye tulumhada yılanmaya gittik. Güneş tepelerden daha yeni yükseliyordu, gökyüzü bulutsuz ve maviydi, fakat kasabanın kurulduğu çukurluk henüz aydınlanmamıştı. Su soğuktı, ama benden başka kimse şikâyet etmedi. Pol'e, bir daha beni yıkarsa onu ısıracığımı söyledim.

"Büyük olasılıkla mikrop kaparsın," diye onu uyardı Ambiades, Sophos'la konuşurken kullandığı tondan yalnızca bir parça daha hor gören bir sesle.

Pol tek kelime etmeden elime bir sabun bezi tutuşturdu ve ben, hapishane kirinin son kalıntılarını ovuşturarak

dirseklerimden, bileklerimden ve ensemden çıkarırken izlemekle yetindi. Kâhinin sabunu hanımeli çiçeği kokuyordu.

Handa kahvaltımız bizi bekliyordu; yulaf ezmesiyle yoğurt. Bu sefer portakal filan yoktu. Masaya otururken, “Bu sabahki patırtı da neydi?” diye sordu kâhin Pol’e. Bana bakıyordu.

“Şu,” diye cevap verdi asker, kaşığıyla Sophos’u işaret ederken, “top atılsa uyanmıyor. Bir gün kılıçla mihlanana kadar uyanmayacak.”

Sophos kıpkırmızı oldu.

“Asker adamın uykusu hafif olmalı,” diye hatırlattı kâhin ona, “ama asker değilsen bu önemli bir eksiklik değil.”

“Asker olmayı kim ister ki?” diye homurdandı Sophos yulaf ezmesine hitap ederek.

“Ben istemem,” dedim. Masadaki herkes bana hayretler içerisinde baktı, sanki konuşabildiğimi unutmuşlar gibi.

“Sana soran oldu mu?” dedi Ambiades dudak bükerek.

“O sordu, tüysüz.” Kaşığımla Sophos’u işaret ettim ve Ambiades elini hızla yüzüne götürdü.

Ambiades elini çabucak geri çekip, “Senin gibi sefil bir yaratık askerliğin ne olduğunu nereden bilecek?” dedi.

“Bilemem, çünkü ben sefil değilim. Ama babam askerd. Elinden başka bir iş gelmeyen, aptal ve çirkin insanların yaptığı berbat, fuzuli ve nankör bir iştir.” Zamanla babamla birbirimizi biraz daha takdir etmeye başlamış olsak da, seçtiği mesleği hâlâ beğenmiyordum, ama o sırada bundan bahsetmesem daha iyi olacaktı herhalde. Nabza göre şerbet verme becerim beni bile şaşırtıyor bazen.

Masada bir ölüm sessizliği oldu, Pol’ün zekâsına ve terbiyesine yöneltilen bu hakaret karşısında ne yapacağını görmek için hepimiz ona baktık. Bir tepki vermedi, ama kâhin ileride doğrudan sohbet bana yönelmediği sürece lafa karışmamamı ve özellikle bana hitap edilmediği sürece ağzımı

açmamamı söyledi. Yanlarında insan olarak değil, yalnızca bir çeşit konu mankeni olarak bulunduğumu hatırladım.

Kahvaltımı konuşmadan bitirdim. Kâhin ayağa kalkıp, “Atları hazırlasak iyi olacak,” dediğinde, boş yulaf kâsesine boş boş bakmayı sürdürdüm, ta ki başımın arkasına bir şamar yiylene kadar.

“Ne var?” dedim. “Özellikle bana mı hitap ettiniz? Lafa karışmamam gerekiyor sanıyordum...”

“Eyer çantamda binici kırbacı var,” dedi. “Senin üstünde denememi ister misin?” Üzerime eğilmişti ve fısıldayarak konuşuyordu. Başka kimse işitti mi bilmiyorum, fakat ben açık seçik duymuştum. Tek bacağımı bankın üstünden atıp ayağa kalktım.

“Ne bekliyoruz?” dedim.

Handan atlarla ayrılmadan önce, çantalarımıza birkaç parça eşya daha eklendi. Ambiades, Sophos ve benim bakışlarım altında, Pol ile kâhin atların dengeli yüklendiklerinden emin olmak için yükleri dikkatlice tekrar tekrar yerleştirdiler. Pol’ü düşündüm, alelade bir asker değildi. Sophos ve hatta Ambiades bile ona saygıyla hitap ediyorlardı. Kâhin onu seviyor ve saygı gösteriyordu, bana verdiği emirlerin uygulanması konusunda ona güveniyordu. İş o noktaya vardığında, büyük olasılıkla binici kırbacını benim üstümde kullanacak olan da oydu.

Kasabadan çıkınca, kâhinin neden at arabası getirmediği belli oldu. Bu isimsiz ufak kasabanın ötesinde at arabasıyla yolculuk edilecek bir yol, hatta medeniyet görmüş, şehir sokaklarına alışkın bir kişinin yol diyebileceği bir patika bile yoktu. Evisa’dan ayrıldığımızdan beri takip ettiğimiz at arabası yolu dikkatlice korunmuştu. Geçtiğimiz ufak köylerin keçileri patikanın ortasındaki çimenlik şerit ve sınırları otlayarak

tıraşıyordu. Bu yol bölünüp dağların eteklerine doğru doğuya ya da Hephestial Dağları'ndaki geçide yönelen ana yolla kesişecek şekilde batıya döndü. Biz doğruca, yolcular tarafından daha az kullanıldığı anlaşılan patikaya yöneldik.

Birkaç çiftlikten daha geçtik ve ardından yol daha da daralarak, iki tarafında bodur meşeleriyle yüksek otların bürüdüğü incecik bir patikaya dönüştü. Ağaçlar o kadar yakındı ki, sivri dallar zaman zaman pantolonumun kumaşına takılıyordu.

Patikanın seviyesi yer yer dikine yükseliyordu. Atlar var güçleriyle çıkmaya çalışıyorlardı. Tek sıra halinde, çakıl taşlarını sürekli takırdatarak kendilerini güçlükle yukarı çektiler. Dizlerimi sıkıp altımdaki ata olabildiğince yapıştım. Patikanın her yükselişinde semerin arka tarafından kayıp düşmekten korkuyordum. İki elimle yulara yapışmıştım, ama kollarım bacaklarımdan daha iyi durumda değildi ve kuşluk vakti geldiğinde yorgunluktan titremeye başlamışlardı bile.

"Hey, neden öğlen yemeği için mola vermiyoruz?"

Kâhin bana bıkkınlıkla baktı, ama bir sonraki açıklığa vardığımızda, atını çimenlere doğru yönlendirdi ve benimki de itaatkâr bir şekilde peşinden gitti. Üstünden inmeden önce, gölgeliğe ilerlemeye ikna etmeye çalıştım, ama kâhinin atının yanında durdu ve bir adım daha atmayı reddetti.

"Bu lanet olasıca at neden benim istediğim tarafa gitmiyor?" diye sordum, usanmış bir tavırla.

"Yularına asılıp durma. İlerlemiyor işte," dedi kâhin bana.

"Onu ben de görüyorum," dedim sırtından kayarak inerken. "Atım senin atından, benim senden hoşlandığımdan daha çok hoşlanıyor galiba."

Sophos beni duyup güldü. "O bir yük beygiri," diye izah etti. "Sürü liderinin yanında durmak için eğitilmiş."

"Gerçekten mi?" Yanımdaki ata şaşkınlıkla baktım. "Bu kadar akıllı mı bunlar?"

"Senden daha akıllı oldukları kesin," dedi Ambiades, yanımıza çıkarken.

"Kralın mührünü çalabilecek bir at duymadım daha," diye hatırlattım pişmiş kelle gibi sırtarak.

"Ben de onu kastetmiştim," dedi Ambiades.

"Sıcak kömürle karnını doyursana sen." Pol'un çantalarından yiyecekleri çıkardığı yere doğru yürüdüm. Sophos boş gözlerle bana bakıyordu.

"Ne var?" diye parladım. Başını çevirdi.

Ambiades onun yerine konuştu. "Senin kralın mührünü çalacak ve ertesi gün meyhanede kanıt olarak gösterecek kadar aptal olup olmadığını bilmek istiyor."

Evet, meslekî bir risk almıştım, ama bunu dile getirmenin anlamı yoktu. İkisine de sırtımı döndüm.

Öğle yemeğinde gene ekmek, zeytin ve peynir yedik. Biraz daha isteyince, kâhin olmaz dedi. "Dağları aşana kadar başka erzak bulabilir miyiz, bilmiyorum."

Hâlâ atlara bağlı duran çıkınlara baktım. "Yeterince yiyecek getirmediğiniz mi?"

"Bu gece biraz daha buluruz. Açlıktan ölmezsin, merak etme."

"Doğru," dedim. "Her zaman için Ambiades'in payından alıp bana verebilirsiniz."

Kâhin bana kötü kötü baktı. "Kendi payına düşeni ye, gerisini de unut. Sen karnını doyurasın diye, kimse aç kalmaz."

"Nedenmiş o?" dedim biraz kestirmek için otlara uzanırken. Otlar sıcaktan kurumuştı, çıtırtılı dallar koluma ve enseme batıyordu. "Buradaki herkesten daha önemliyim ben," dedim tepemdeki mavi gökyüzüne.

Kimse cevap vermedi, birkaç saniye sonra da uykuya daldım.

• DÖRDÜNCÜ BÖLÜM •

AKŞAMIN ERKEN SAATLERİNDE yeniden mola verdik. Kâhinin arzu ettiğinden daha evvel. Önce homurdandı ama sonra patikanın tırmanan bir yerinde atın sırtından düşmeme ramak kaldığını görünce kamp kurabileceğimiz bir yer aramaya razı oldu. Kâhin nerede duracağımıza karar verir vermez, bineğimden indim ve kendimi sivri otların üstüne bıraktım. Kâhin atların yüklerinin çözülmesini yönetirken, orada uzanmaya devam edip Ambiadès'in Sophos'a ocak ateşinin nasıl kurulacağını dikkatlice ve lütfedermiş gibi bir havayla izah etmesini dinledim. İzlemek için başımı çevirdim.

"Ava çıkıp geceyi dışarıda geçirmedi mi sen?" diye sordu Ambiadès, kamp ateşi niyetine üst üste istiflenmiş dallara bakarak.

Sophos Pol'den tarafa mahcup bir bakış attı. "Tek başıma değil," dedi.

"Yani, ekselansları," dedi Ambiadès dalga geçerek, "odunlar birbirinin üstüne yerleştirilirse, alev alamazlar. Ateş boğulur. Bütün odunlar senin tepene yığılsa nasıl hissederdin bir düşün. İzle beni." Ambiadès yığını dağıttı ve tecrübenin verdiği bir hünerle sivri tepeli bir kafes yaptı. "Bir ev

inşa edersen ateş içinde yaşar; mezar yığını yaparsan da ölür. Anladın mı?"

"Evet," dedi Sophos alçak gönüllülükle ve Pol'ün yemek pişirmesine izin vermek için kenara çekildi. Yemek hazır olana kadar yerimden kıpırdamadım. Ambiadès yanıma gelip beni botuyla dürtükledi. "Kâhin kalkıp bir şeyler yesin, diyor. Seni sefillerin sefili."

"Duydum," dedim olduğum yerde dönüp yeri iterek ayağa kalkarken. "Söyle bakalım," dedim omzumun üstünden, "her şeyi bilen sen, zeytin ağacıyla incir ağacı arasındaki farkı bulabildin mi?"

O kıpkırmızı oldu, ben de bir tatmin hissiyle yemeğimi yemeye gittim.

Dışımın kovuğunu bile doldurmayan bir akşam yemeğinden sonra, kâhin dürülü bir yatak gösterip benim olduğumu söyledi. Güneş daha batmamıştı. Ufka ulaşmasına daha saatler vardı, ama şilteyi ayarlayıp uzandım. Uyurken üzerime örtbileceğim kalın bir pelerin vardı. Elimi saf yünden dokumanın üstünde gezdirdim. Dışı lacivertti kâhininki gibi ve hasattan önce arpa tarlasına benzeyen kremimsi bir altın sarısı rengindeydi. İşleme yoktu, ama özenle yapılmıştı. Güneşin sıcaklığı azalırken ona ihtiyacım olacaktı. Göz ucuyla, kâhinin, benim pelerini değerini tespit etmeye çalışan bir terzi gibi parmaklarımla yoklamamı izlediğini gördüm –ya da layık olmadığı bir şeye dokunduğunu bilen sefil birisi gibi. Ona sırtımı döndüm ve bıraktım canı ne isterse düşünsün.

Diğer dördü ateşin başında oturmaya devam ettiler. Uyuya daldığım sırada, kâhin bitki sınıflandırmasını bırakmış, çıraqlarını tarih konusunda sınava çekiyordu.

Ertesi sabah öğlen olmadan patikanın sonuna yakın, yıkılmak üzere olan ufak bir çiftlik evine vardık. Badanası solmuş

ve alçısı parça parça dökülüp altından pütürlü taş duvarlar çıkmıştı. Otların bürüdüğü bahçeye ulaştığımızda evden bir adam çıkıp kapı eşiğinde dikildi.

"Dün gece bekliyordum sizi," dedi kâhine.

Kâhin bana dik dik baktı. "Tahminimden yavaş ilerledik," dedi. "Erzakları hazırladınız mı?"

"Hepsi hazır," dedi adam. "Ahırda da atlar için saman var, iki haftalık. Bu yoldan dönmeyecek olursanız, atları kente geri götüreceğim."

"Yeterli olacaktır," dedi kâhin. Eyer çantalarından birini açıp parmak ucunda yükselerek içine baktı. Hanlarda takarak uyuduğum kelepçeli zinciri çıkardı ve ardından Ambiadess ve Sophos'u atlarla birlikte gönderdi. Pol'le ben kâhini eve kadar takip ettik ve boş bir salondan geçip üç duvarlı penceresi ve birkaç dar yatağı olan bir arka odaya girdik.

"Bugün dağa tırmanamayız artık, geç kaldık," dedi kâhin Pol'e. "Burada kalıp yarın sabah yola çıkacağız. Sen," dedi bana hitaben, "canının çektiği kadar dinlenebilirsin." Yataklardan birine oturmamı söyledi ve ayak bileğimi kelepçelemek için diz çöktü. Sıkıp sıkmadığına bakmak için iki parmağıyla kontrol etti.

"Araya tampon olarak koymak için bir şeyler almayı unutmuşum," dedi kâhin. "Çocuklar eyer çantalarını getirene kadar beklemek zorundasın." Zinciri yatağın kenarına geçirdi ve topuğumdan çıkmayacağına emin olmak için kelepçeyi çekti. Ardından Pol'le birlikte uzaklaştılar. Kelepçeyi rahat bir açığa kaydardım ve bileğimde oluşan çukurun kalıcı olup olmadığını merak ettim.

Oda serindi ve pencerelerden hiçbirisi güneye bakmıyordu. Kâhin bileğime Pol'ün gömleklerinden birini sarmak üzere döndüğünde, uyumuştum bile. Günü kestirerek geçirdim. Arada sırada doğrulup oturdum ve yatağımın üstündeki

pencerenin dışında parlak ve sıcak ışılan güneş ışıklarını izledim. Bir keresinde Pol'ü, Ambiadess ve Sophos'a tahta kılıçlarla kılıç dersi verirken gördüğümü sandım ama bu pekâlâ bir rüya da olabilirdi; bir daha doğrulduğumda gitmişlerdi.

Akşam yemeğinden sonra uzanıp odanın dışından gelen sesleri dinledim. Gökyüzü karardı ve yıldızlar çıktı. Ay yükselene kadar yeniden uykuya dalmıştım, Sophos kahvaltının hazır olduğunu haber verene dek de uyanmadım. Ağzına kadar dolu bir kâse pişmiş yulaf ezmesi ve başka bir kâseyle de yoğurdun haricinde ekmek, peynir, zeytin ve birkaç tane de soyması zor ama içi sulu ve lezzetli türden ufak, pürtüklü portakal vardı.

"Keyfini çıkarmaya bak," dedi kâhin, zaten öyle yaptığımı fark ederek. "Bir müddet bu kadar iyi yiyecek bulamayacaksın."

Yiyebildiğimi yedim ve hiçbir konuda söylenmedim. Kâhin, birlikte yediğimiz ilk yemekten bu yana ısrarla ağzım açık çiğnediğimi söyleyip bunu artık kesmemi istediğinde, gözle görülür bir çaba sarf ederek itaat ettim. Pol bileklerimle ilgilendi, lekeli sargıları açıp kabarcıkları temizledi ve biraz daha merhem sürdü. Eğilip bükülerek elinden kurtulmaya çalışmadım ve ancak daha çok gürültü yapabilecekken bundan kaçındığımı belli edecek miktarda küfrettim. Yaralar iyileşmeye başlamışlardı bile; Pol yaraların bugünlük açık kalmasının daha iyi olacağına karar verdiğinde ben de bu fikrine katıldım, gerçi benim katılmamın zerre kadar umurunda olmadığını da görebiliyordum.

Hapishanede hastalanmadığım için şanslıydım. Hastalanmış olsaydım, üç günlük güzel yemek ve temiz havayla kendimi bu kadar iyi hissedemeyebilirdim. Kâhin benim haricimde herkesin taşıyacağı sırt çantalarının doldurulmasını emrettiğinde, kaslarımı gerdim, ayak parmaklarıma dokunmak için eğildim. Bir günlük istirahatten sonra gücümü toplayıp

toplayamadığımı görmek istiyordum. Ayrıca kâhinin işine yarayacak hale gelmemden önce ne kadar vaktim olduğunu da merak ediyordum. Ardından evin taş basamaklarına oturdum ve diğerlerinin yüklerini sırtlamalarını izledim.

Karşımda dağlar tüm ağırbaşlılıklarıyla uzanıyorlardı. Eteklerinin üstünde alelacele yükseliyorlardı ve kayalık yamaçlarına gevşek şistte tutunacak bir nokta bulan inatçı çalılar dağılmıştı. Kireç taşı ve mermer, bilek ve dizlerdeki kemikler gibi çıkıntı yapıyorlardı. Dik yamaçların zirvesinde toplanan taş yığınlarının dağları neredeyse tırmanılmaz hale getirdiği herkes tarafından görülebilecek kadar netti. Eddis için, dağların zirvesine yakın vadilerde gizlenen bu ülke için, bu mükemmel bir savunma şekliydi. Suyun aşındırarak oyduğu geçitler ve bazı yerlerde de taş ocakları vardı, fakat dağ yamacındaki bu yerleri bulmak için nereye bakmam gerektiğini bilmiyordum, çünkü nerede olduğumdan bile emin değildim; Seperchia'nın iç bölgelerinde bir yerlerdedim, o kadarını biliyordum.

Kâhin beni çağırarak taş merdivenlerden uzaklaştırdı ve evin yanından tepenin yukarısına, dağın yan tarafındaki dar yarığa doğru yönlendirdi. Dün en fazla bir at genişliğinde olan patika artık bir insan genişliğindeydi ve zar zor seçiliyordu. Muhtemelen yılın büyük kısmında kuru kalan bir akarsu yatağından yukarı yürüdük. Kış yağmurlarıyla kabardığında, dere, killi yaprak taşı ve arduaz kayalarında ve biraz daha güç olmakla birlikte aynı derecede kaçınılmaz şekilde, mermer ve granit taşlarının arasından kendine yol açmıştı. Akarsuyun geçtiği yerlerde zeytinler kök salmıştı. İki tarafımızda dağlar yükseliyor, kesintisiz taş duvarlar yer yer birkaç yüz metre yüksekliğe ulaşıyordu. Bodur çalılardan uzanan kırmızı ve yeşil dallar, yanlarından sürünerek geçerken cildimiz üzerinde kuru çizikler bırakıyordu.

Patikanın arada sırada yağmur mevsiminde şelale haline gelecek ufak bayırlarla kesildiği yerlerde, kâhin dere yatağının iki yanında ayak basılabilecek noktalar arıyor ve illaki de buluyordu. Devrik ağaç gövdelerinden tırmandık ve zaman zaman parmak uçlarımızda tepe yukarı güçlüklerle ilerledik, ama aşılamaz bir engelle karşılaşmadık. Yumuşak tabanlı botlarımı vermediğim için bahtiyardım.

Öğlen yemeği için mola verdiğimizde yorgunluktan daha tükenmemiştim, ama gene de dinlenme fırsatı bulduğuma seviniyordum. Sounis'ten çıkana ve bir dağ ülkesi olan Eddis'e girene kadar kâhinin bizi dere yatağından yukarı tırmandıracağı açıktı. Eddis'e girmiş de olabilirdik. Sormaya çekiniyordum, ama Ambiadess sorunca çok memnun oldum.

"Neredeyiz?"

"Son tırmanıştan bu yana Eddis'teyiz."

"Neden?"

Kaşlarımı kaldırdım. Demek kâhin çıraklarına da nereye gittiğimizi söylememişti. Pol'e söyleyip söylemediğini merak ettim.

Kâhin sormak için Sophos'a döndü, "Öğretmeninden Eddis hakkında neler öğrendin?"

Böylece biz öğlen yemeğimizi yerken Sophos bildiklerini tekrarladı. Eddis bir kraliçe ve içlerinden birisi başkan olmak üzere on bir bakan tarafından yönetiliyordu. Belli başlı ihracat maddeleri kereste ve madenlerden çıkartılan gümüştü. Tahıl, zeytin ve şarap genelde ithal ediliyordu. Ülke dardı ve güneydeki dağ sıralarının tepesi boyunca ve Sounis'in güneydoğusunda uzanıyordu.

"Bütün komşularımız" adlı bir kitaptan ya da eşit derecede basit bir şeyden alınmış bir paragraf gibi geliyordu kulağa.

Sophos bitirince kâhin ondan yaşça büyük olan çırağına döndü. "Sence Eddis'e dair en kayda değer olgular nelerdir,

söyle bakalım.” Ve Ambiadès hayranlık uyandıran bir performans gösterdi. Aklıma aldığı eğitime uygun birisi olabileceği düşüncesini getirdi bu, gerçi kendisinin bir şekilde çıraklığın çok üstünde olduğuna inandığını unutmuştum. Belki de kendisinin değil de Sophos'un dük oğlu olmasını için için hazmedemiyordu.

“Eddis, dünyanın bu tarafındaki en zengin iki ülke olan Sounis ve Attolya arasındaki dağların tek kolay geçişini kontrol ediyor. Bu sahilde kalan yegâne ağaç sanayii onlara ait. Bizim bütün ormanlarımız kesildi. Dağlarda başka doğal kaynaklara sahip değiller ve gelirlerinin çoğunu başkalarının ticaretinden sağlıyorlar. Eddis dağlardan geçen kervanlardan vergi alıyor ve kerestesini Attolya ve Sounis'e ticaret gemilerine yüklenmek üzere satıyor. Ticarete bel bağladığı için, tarafsızlığını sürdürmeye ve Attolya ile Sounis arasındaki barışı korumaya çalıştı. İşgalcileri ülkemizden çıkardık-tan sonra Attolya'yı işgal edebilirdik, ama Eddisliler buna izin vermediler.

“Çok güzel,” dedi kâhin. Sophos'a döndü ve bu olayı bilip bilmediğini sordu.

“Seperchia üstündeki köprüyü yıktıklarında mı oldu?” diye tahmin yürüttü Sophos.

“Evet,” dedi kâhin. “Köprü dar bir boğaz boyunca uzanıyor ve o boğazı geçmeden de Attolya'ya giden geçidin öteki tarafına ulaşmak mümkün değil.”

“Korkaklık ettiler, dağlardaki yerlerinde emniyette olduklarını biliyorlardı,” dedi Ambiadès. Sounislilerin çoğunun paylaştığı bu görüşü dile getirirken kendinden emin konuşmuştu.

“Savaş ticarete zarar vereceğine göre, Sounislilerin geçmesine izin vermemeleri doğal değil mi?” diye sordum, hadim olmadan sohbetlerini bölerek azar iştirmeyi göze aldığımı unutarak.

Bunun cevabını Sophos bile biliyordu. “Attolyanlar yalan söylediler. İşgalciler ilk geldiklerinde Eddis, Attolya ordusunun geçitten geçmesine izin verdi çünkü Attolya'nın bizim yanımızda savaşması bekleniyordu, fakat bu ordu bize yardım etmek yerine, Solonis kuşatmasında işgalcilerle iş birliği yaptı.”

“Demek Sounis bunca zamandır intikam almak için uğraşıyordu?” Birkaç asır kin tutmak için çok uzun bir süre gibi gelmişti.

“Birçok insan özgürlüğünü kaybetmeyi acı verici bulur, Gen,” dedi kâhin soğuk bir alaycılıkla. Sophos bu sözü duymazdan gelirken, Ambiadès güldü.

“Evet, ama Eddis işgal edilmedi, değil mi? İşgalciler onları hiçbir zaman alt edemediler,” dedim.

“Evet,” dedi kâhin. “İşgalciler neticede Sounis'in yanı sıra Attolya'yı da istila ettiler, ama Eddis'in yönetimi dış güçlerin etkisiyle hiç el değiştirmede.” Bu, sohbetin ve aynı zamanda öğle yemeğinin sonuydu. Tekrar tırmanışa geçtik.

Merhamet eden alaca karanlık, dere yatağının derin yarığına erkenden çöktü. Ekibimiz artık adım attığımız yeri doğru düzgün göremez hale gelince yavaşladım. Pol bana yardım ediyordu. Ambiadès'ten de yardım almak zorunda kaldım. Nihayet patikanın daha geniş bir kısmına ve birçok yolcu tarafından kamp alanı olarak kullanılan düzlük bir alana eriştik. Birileri dere çukurunun seti önünde taştan bir ocak yeri hazırlamıştı ve hemen üzerindeki granit, yakılan onca ateşle kararmıştı.

Akşam yemeğini yedikten ve şilteler arkamızdaki zemine yayıldıktan sonra, ateşin çevresine oturduk ve Ambiadès yeniden

Eddis'e neden geldiğimizi sordu. Kâhin buna gene bir soruyla karşılık verdi; Ambiades de soruyu sabırla cevapladı. Sorularına böyle yanıt almaya alışkın olduğu belliydi.

"Eddis'teki halef selef kuralına dair ne biliyorsunuz?"

"Şey, onların da Attolya gibi bir kraliçeleri var, o yüzden taç yalnızca babadan oğla geçiyor olamaz. Sanırım kural, ebeveyninden çocuğa geçmesi şeklinde, tıpkı Sounis gibi."

"Hep böyle mi olmuş?"

Ambiades omuzlarını silkti. "İşgalcilerden bu yana galiba."

"Ondan öncesinde peki?"

"Hamiathes'in İhsanı'ndan mı bahsediyorsun?" diye hemen yakaladı Ambiades.

"Evet, öyle," dedi kâhin ve Sophos'a döndü. "İhsan hakkında bir şeyler biliyor musun?" Sophos bilmiyordu, kâhin izah etti.

"Hiç şaşırmadım. Sounis ve Attolya uzun yıllar önce işgalcilerin dinini kabul ettiler ve bizler kent bazilikasındaki tanrılara ibadet eder olduk, fakat bir zamanlar hepimiz dağ ülkesinin tanrılarına tapıyorduk. Neredeyse her pınar, nehir, dağ ve orman için sınırsız denebilecek sayıda tapınak var, ama Hephestia tarafından yönetilen daha güçlü tanrılar için daha yüksek bir meclis bulunuyor. Ateş ve yıldırım tanrıçası. Annesi Yeryüzü ve babası Gökyüzü dışındaki bütün tanrıları Hephestia yönetiyor.

"Eddis idaresinin bir hikâyeden çıktığı sanılıyor. Buna göre Hephestia, Hamiathes adında bir krala ölümsüzlük suyuna batırılmış bir taş armağan ediyor. Taşı elinde bulunduran kişi ölümsüzlük kazanıyor, ancak yaşam süresinin sonunda kral taşı oğluna aktarıp ölüyor. Oğul da nihayetinde taşı kendi oğluna geçiriyor ve taşın mülkiyeti ülkeyi yönetme hakkıyla özdeş tutulmaya başlanıyor. Bir gaspçı taşı zorla alıp da kısa süre sonra ölünce, birisi tarafından *verilmediği*

sürece taşın gücünü kaybettiği anlaşıldı. Böylece başka ülkelerde iç savaş çıkarken, Eddis'te iktidarın barış içinde el değiştirmesine izin veren bir gelenek ortaya çıktı. Birisi taşı çalıp ardından da iktidar için kendi seçtiği adaya veriyor, böylece onu meşru kral yapıyordu."

"Fakat bu yalnızca bir efsane," dedi Ambiades ve ben de sessizce ona katıldım.

"Neyin efsane neyin gerçek olduğunu ayırt etmek zor," dedi kâhin. "Hamiathes adında bir kral gerçekten var olmuş ve bu geleneği başlatmış olabilir. Hamiathes'in İhsanı adında bir taş olduğunu biliyoruz; işgalciler döneminde de halk onun gücüne ve otoritesine hâlâ inanıyordu. O kadar ki, Eddis'e saldıran işgalciler bu ülkeyi taşın kontrolünü ele geçirerek kontrol etmeye çalıştılar. Ayrıca bu taşın muhteşem bir mücevher olduğuna dair de dedikodular var. İhsan ortadan kaybolduğunda, işgalciler yeniden dağlara püskürtüldüler ve dikkatlerini bir kez daha Sounis ve Attolya'ya yönelttiler. Bu ülkelerin yönetimini ele geçirmek daha kolaydı.

"Taşa ne oldu peki?" diye sordu Sophos.

"Eddis kralı tarafından saklanmıştı. Kral taşı oğluna geçiremeden ve sakladığı yeri açıklayamadan öldü. O zamandan beridir de saklı duruyor."

"Bir gün bulunacağına inanıyor musunuz?" diye sordu Sophos.

Kâhin başını evet anlamında salladı. Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Siz bulabilecek misiniz peki?" diye sordu Ambiades; yüzü ihtirasla kasıldı, diye geçirdim aklımdan.

Kâhin başıyla onayladı.

"Yani," dedim cıyaklar gibi, "burada, karanlığın içinde, *hikâyede* sözü edilen bir şeyi mi arıyorsunuz?"

Kâhin bana baktı. Sanırım benim orada olduğumu ve çıkarlarına verdiği dersi dinlediğimi unutmuştu. “İşgalcilerden önceki dönemden kalma güvenilir belgeler var, Gen. Bu belgelerde taştan söz ediliyor.”

“Ve gerçekten nerede olduğunu bildiğinizi düşünüyor musunuz?” diye ısrar etti Ambiades.

“Evet.”

“Nerede?” diye sordu Ambiades, ben inanmazlıkla kafamı iki yana sallarken.

“Bu taş gerçekten mevcutsa,” dedim, “nasıl oluyor da yüzyıllar sonra ilk yerini belirleyen siz oluyorsunuz?”

“Ben değilim.” Kâhinin cevabı beni şaşırtmıştı. “Bulduğum kayıtlara göre, birçok kişi taşı aramaya gitmiş, fakat saklandığını düşündüğüm yere en çok yaklaşabilenler bir daha geri dönmemişler. Herhalde, en azından bir açıdan, donanımları yetersiz kaldı.” Ateşin üzerinden bana acımasız bir ifadeyle gülümsedi. “Geleneklere göre taşı ancak görülmemiş hünere sahip bir hırsız geri getirebilir, işte sen de grubumuzu onurlandırman için bu yüzden davet edildin.”

“Bulduğun şu belgeler, işgalcilerden önceki dönemden kalan belgeler mi?” Bu kadar eski şeylere inanabilmem için önce onları görmem gerekiyordu.

“Evet,” dedi kâhin; ellerini dizinin üstünde kavuşturup kendini tebrik edercesine öne arkaya sallandı. “Gerçi bu belgeler artık yok. Bana gereken bilgiyi topladıktan sonra, başkalarının da aynı yolu takip etmesine engel olmak için belgeleri ortadan kaldırdım.”

Yüzümü buruşturdum. Bu belgeler hiç keşfedilmemiş olsa daha iyi olacaktı. Ambiades bir kez daha nereye gittiğimizi sordu.

“Varınca anlarsın,” dedi efendisi.

“Ayrıca neden gidiyoruz?” diye sordum alaycı bir ifadeyle. “Sen Eddis’e kral olabilesin diye mi? Zavallı oduncuların geri kalmış ülkesi.” Bu Eddisliler hakkında kentte duyduğum en cömert tasvirdi.

“Taşı Sounis’e vereceğim elbette. Kral o olacak. Ben Kraliyet Hırsız olacağım.”

Meslekî gururum incinmişti. Çalma işini ben yapacaktım ama takdirleri kâhin toplayacaktı. Onun adı bazilikanın dışındaki dikili taşta yazılacaktı, benimkisiye kuma. Ona kraliyet hırsızlığının benim makamım olduğunu hatırlattım. “Yoksa sana Hamiathes’in lhasanı’nı teslim eder etmez beni sırtımdan mı bıçaklayacaksın? Pol’ü o yüzden mi yanınızda getirdiniz?”

Kâhin bu oltaya gelmedi ve Pol de ateşin diğer tarafında ağırlığını bir tarafından diğerine geçirmek dışında bir tepki vermedi. Omurgamdan aşağı hafif bir ürpertinin indiğini hissettim.

“Buna gerek yok,” dedi kâhin soğuk bir tavırla. “Kimse senin bir araçtan başka bir şey olduğunu düşünmeyecektir, Gen. Kılıç güzel yapıldıysa, takdirleri demirci mi yoksa çekiç mi toplar? Meyhanede işlediği suçların kanıtlarını gösterecek hava atan birisi, bir çekiçten daha zeki olabilir mi?” Ben kızarıırken kâhin gülüyordu. Kızgın olmasaydım, kâhinin gülüşü o kadar da düşmanca gelmeyebilirdi.

“Kraliyet Hırsız olsaydın ne yapardın, Gen? Kralın huzurunda lokmanı ağzın açık çiğner miydin? Saraydaki hanımefendilerle flört edip kelimelerin başındaki h’leri düşürür ve çoğunun da sonunu yutar mıydın? Her yanından adilik akıyor. Saray ahalisinin arasında asla rahat hareket edemezdin.”

“Meşhur olurdum.”

“Ah, zaten meşhursun, Gen,” dedi acırcasına.

Ambiades kıs kıs gülererek beni canevimden vurmasaydı, bunu ben de komik bulabilirdim. Başka bir yerden saldırdım.

"Sounis taşı geri getireceğin konusunda sana güveniyor, öyle mi?"

"Elbette," diye parladı kâhin. Acıyan bir noktaya dokunmuşum anlaşılan. Sounis'i kendisine güvenmek zorunda bırakmıştı, bütün belgeleri yok ederek taşın yerini başka kimsenin bulamamasını sağlamıştı.

"Emin misin?" diye iğneledim. "Pol bu yüzden sizinle gelmiş olabilir. Belki de sırtından bıçaklanacak olan kişi sensindir." Kaşları burnunun üstünde düz bir çizgi oldu. En sonunda öfkelenmişti.

"Salak salak konuşma," dedi.

"Ayrıca Sounis neden Eddis ülkesinin de kralı olsun ki? Zaten krallık yaptığı bir ülkesi var," dedim. "Üstelik orada..." -arkamdaki dağları gösterdim elimle- "ağaçlardan başka bir şey de yok. Sürüyle ağaç. Kral gemi mi inşa etmek istiyor?"

"Hayır," diye açıkladı kâhin, benim kızmaya geçecek birisi olmadığımı hatırlayarak, "kraliçeyi istiyor." Aleni bir şaşkınlıkla ağzım açık kaldı. "Bu işe kalkışmamızın nedeni kralın..."

"...evlenmeyi istemesi," dedi kâhin. "Eddis şu zamana kadar onu reddetti, fakat Sounis ülkenin meşru yöneticisi olduğunu ispatlayabilirse kraliçe onu geri çeviremeyecek. Kral gelecek sefer evlenme teklif ettiğinde elinde Hamiathes'in İhsanı'nın olacağı konusunda uyardı." İşte biz de karanlıkta kralın hâlihazırda sunmaya söz verdiği bir şeyi bulmak için bulunuyorduk.

"Peki ya sizin şu aptal Hamiathes'in İhsanı'na kimse inanmazsa ne olacak?" diye sordum. "Diyelim ki, taşı bulduk ve herkes de dönüp bize, 'Eee?' dedi."

"Kraliçenin tahtı halkının tanrılarını rencide edecek kadar sağlam değil. Hiçbir kraliçeninki olamaz."

Gözlerimi ateşe çevirdim. Kamp ateşinin çevresinde bir müddet bir sessizlik oldu. "Kralın istediği kraliçe değil aslında,"

dedim sonunda; gerçek kendiliğinden dudaklarımdan dökülmüştü. "Kralın istediği Eddis ülkesi bile değil. Attolya'yı işgal edebilmek için dağlardan geçmek istiyor."

Ateşin öbür tarafında Pol ve Ambiadès başlarını onaylar gibi salladılar. Sounis'i biraz tanıyan herkes, bu açıklamanın kâhinin açıklamasından daha mantıklı olduğunu düşündü.

Kâhin omuzlarını silkti. "Kralın neden İhsan'ı istediğinin bir önemi yok. Önemli olan onu ele geçirmemiz. Bence artık biraz dinlensen iyi olacak."

İyi bir araç gibi, mesela uslu bir çekiç gibi, ateşin yanına uzanıp uykuya daldım.

Ertesi sabah güneş ışıkları yavaşça dar geçidi aydınlattı. Gün başladığında ben gayet güzel dinlenmiş durumdaydım. Kahvaltıda lokmalarımı ağzım açık çiğnemek için özen gösterdim, en sonunda kâhin yüzünü buruşturup başını çevirmek zorunda kaldı. Dar geçit genişledi ve zeytin ağaçları gözden kayboldu. Sarp kayalıklar yerlerini gevşek taşlarla kaplı tepelere bırakırken ardıc ağaçlarının, kırmızı ve yeşil dalların, aralıklı köknar ağaçlarının yanından geçtik. Nihayet, akşam olduğunda, geçit daha da genişledi ve ağaçlarla dolu dar bir vadiye vardık. Yürüdüğümüz patika sert kayadan toprağa, sonra da üstü çam iğneleriyle kaplı toprağa döndü. Vadiden yukarı önümüzde uçsuz bucaksız uzanan daha büyük bir ormana doğru tırmanırken hiçbirimizden ses çıkmıyordu.

"Burada ağaçlardan başka bir şeyin olmadığını söylemiştim size," dedim, arkamı dönüp, geldiğimiz yola bakarken. Patika kıvrılana kadar dar geçidin açıklığını görebiliyordum ve dağların arasından da ötesindeki ovalara kadar her yer seçiliyordu. İzlediğimiz, dağın eteklerine uzanan patika, olduğum yerden görünmüyordu, kent de öyle, ancak Seperchia'nın ova

boyunca kıvrılan dönemecini ve ilerisindeki denizi şöyle bir seçebiliyorduk.

"Artık mola verebilir miyiz?" diye öğrenmek istedim. "Ayaklarım yoruldu."

"Hayır." Kâhin başını iki yana salladı. "Yürümeye devam."

İzlediğimiz patika ağaçların arasında devam etti. Hiç ses çıkarmadan yürüdük de yürüdük. Başımı kaldırıp tepemdeki gökyüzünü kapatan dallara baktım, dağ kökhnarları, kozalakları açılmış tohumlarını dökmeye hazırlanıyorlardı. "Çok sıkıcı. Nasıl oluyor da sıkıntı beni yoruyor anlamıyorum," dedim.

Kimse cevap vermeyince, tekrar sordum, "Ne zaman mola vereceğiz?"

Kâhin omzunun üstünden bakmak için yavaşladı. "Kapa çeneni."

"Ben yalnızca..."

Pol her zamanki gibi arkamdan geliyordu. Kürek kemiklerimin arasından itirmek için öne eğildi.

Ormanın içinden geçip kusursuz biçimde düzgün yerleştirilmiş kocaman taşlarla döşeli bir yola çıktığımızda hava neredeyse kararmak üzereydi. Kâhin yolda kimsenin olmadığını emin olana kadar ağaçların altında bekledik ve sonra hep birlikte yolun diğer tarafındaki ormanlık alana koşturduk.

"Bu yol nereye gidiyor?" diye sordu Ambiades, kâhine.

"Eddis'in başkentinden dağlardaki ana geçide."

"Nasıl döşemişler bu taşları?" diye öğrenmek istedi Sophos.

Kâhin omuz silkti. "O kadar eski ki, kimse bilmiyor. Kentimizin kadim surları yapıldığında döşenmiş. Nasıl yapıldığını kimse bilmiyor."

"Polyfemus," dedi Ambiades.

"Ne?" diye sordu Sophos.

"Polyfemus'un yaptığı sanılıyor. Kentin kadim surlarını ve kraliyet hapishanesini inşa ettiği iddia edilen tek gözlü dev. Bu hikâyeleri duymuş muydun?"

Sophos başını iki yana salladı. "Babam eski tanrıları unutmamız gerektiğini düşünüyor. İki takım tanrısı olan bir ülkenin iki kralı olan bir ülkeye benzediğini söylüyor. Hangisine sadık kalması gerektiğini kimse bilemezmiş."

Yol taş patikanın ilerisinde de devam ediyordu. Güneş bir dağ tümseğinin arkasında batana kadar patikayı ağaçların arasına doğru takip ettik. Biz yolun hemen kenarında kamp kurarken ve Pol ufak ocak ateşinin üstünde akşam yemeğini pişirirken, güneşin son ışıkları aydınlatmayı sürdürdü. Çam iğneleri kolayca çıra işlevi görmüştü.

Yemeğimizi yerken, kâhine sataştım biraz. Onun sinirlendiğini ve benim sinirlenmeye değmeyecek kadar değersiz olduğumu hatırlamasını izlemek hoşuma gidiyordu. Pol'le birlikte dağdaki evde kaybettiğimiz günü nasıl telafi edeceğimizi planlarken, ona daha hızlı ilerlemeyi istiyorduydu, yolculuğun başları için neden bir at arabası tedarik etmediğini sordum. Yemeğim bitince, ikinci tabağı istedim ve daha çok yiyecek getirmediği için söylendim. Konuşurken ağzımda yemek vardı.

"Sen taşımak zorunda değilsin tabii," diye hatırlattı Ambiades.

"Evet," dedi kâhin. "Belki de yarın kendi payını taşıtırız sana."

"Ah, hayır, hayır," dedim. "Ben kendimi bile buraya zor çıkardım." Şiltemin üstüne uzandım ve ayağımı devrik bir ağacın gövdesine dayayana kadar kaykılıp durdum. "Neden üstünde uyumak için daha rahat şeyler getirmediğiniz?"

Kâhin cevap vermeye başlamıştı, fakat Sophos araya girip kâhinden Eddis'in kadim tanrılarını biraz daha anlatmasını istedi.

"Babanın onlar hakkında hikâyeler dinlemeni istemediğini sanıyordum," dedi Ambiades.

Sophos bir an düşündü. "Galiba babam yalnızca insanların onlara inanmalarını, batıl itikatlara sahip olmalarını istemiyordu. Akademik bir ilgiye karşı çıkacağını sanmıyorum."

"Öyle mi?" diyerek güldü Ambiades. "Babanın asıl akademik ilgiye karşı olduğunu sanıyordum. Seni bir ansiklopedi yığınınına bağlayıp nehre atmakla tehdit etmemiş miydi?"

Sophos kızarıırken Pol bile kahkahalarla güldü. "Babam benim kitaplardan öğrenmeye daha fazla zaman harcamamı istemiyor; başkalarının ise öğrenmeye ihtiyacı olduğu kanaatinde."

Kamp ateşinin çevresinde benim anlayamadığım bir sessizlik yaşandı. Ambiades'in yüz ifadesine bakılacak olursa, canını sıkkan her neydiyse, onu gafil avladığı anlaşılıyordu. Sessizliği bozmak için, kâhin Sophos'a kadim tanrılarının öyküsünü anlatacağını söyledi. Yaradılış ve tanrılarının doğuşuyla başladı ve hiç de fena iş çıkarmadı. Sırtüstü yatıp dinledim.

• BEŞİNCİ BÖLÜM •

YERYÜZÜ'NÜN YARADILIŞI VE TANRILARIN DOĞUŞU

~~~~~

Yeryüzü tek başınaydı. Hiç arkadaşı yoktu. Bu yüzden kendi merkezinden bir parça alıp güneşi yarattı ve bu ilk tanrı oldu. Fakat bir müddet sonra güneş Yeryüzü'nü terk etti. Gün içerisinde sürekli ışık göndermeye söz verdi, fakat geceleri Yeryüzü hâlâ yalnızdı. Bu yüzden Yeryüzü kendi kenarından bir parça alıp ayı yarattı ve bu da ilk tanrıça oldu. Bir müddet sonra ay da Yeryüzü'nden uzaklaştı. Geceleri Yeryüzü'ne yarenlik etsin diye ışığını göndermeye söz verdi, fakat ay pek sözünün eri değildi ve bazen yalnızca ışığının bir kısmını gönderirken bazen de tamamen unuttu. Unuttuğu zamanlarda hiç ay ışığı yoktu ve Yeryüzü tekrar yalnız kaldı.

Bu yüzden Yeryüzü gök kubbeye nefesini üfledi ve Gökyüzü'nü yarattı. Gökyüzü Yeryüzü'nü sarıp sarmaladı ve ona yarenlik etti. Her zaman onun yanında kalmaya söz verdi. Yeryüzü artık mutluydu. Yeryüzü'yle Gökyüzü'nün ilk çocukları sıradağlar oldu. İçlerinde en büyüğü

de Hephestia'ydı. Başka çocukları da oldu; büyük okyanuslar ve orta deniz, en küçük çocukları engin nehirler olan Seperchia ve Skander'di.

Bir gün Gökyüzü neye benzediğini bilmek istedi, o yüzden Yeryüzü bin tane tanrıça yaratıp onları dünyanın dört bir tarafına Gökyüzü'ne ayna tutsunlar diye dağıttı; bunlar göllerdi. Gökyüzü bu aynalarda kendini seyretti. Maviydi, beyaz bulutları vardı ve bazen de siyah renkte ve yıldızdan pullarla süslü oluyordu. Güneş çıktığındaysa, gerçekten çok güzeldi. Kibri büyümüşü. Yeryüzü'ne bir baktı: Yalnızca yuvarlak ve renksizdi; kendini üstün hissetti.

"Ben çok güzelim," dedi Gökyüzü Yeryüzü'ne, "ama sen çok sıkıcısın. Tek güzel tarafın göllerin." Ardından bütün zamanını suya bakarak geçirmeye başladı, artık Yeryüzü'yle konuşmuyordu. Hal böyle olunca Yeryüzü dağlardan tozları süpürüp karı yarattı, vadilerden tozları süpürüp kara toprağı yarattı; bu toprağı tohumlar serpip ormanları ve çiçekleri meydana getirdi. Kendini yeşil ağaçlar ve parlak renklerle kaplayıp Gökyüzü'ne en az onun kadar güzel olduğunu söyledi. Ama Gökyüzü'nün gözü, kendi ihtişamını yansıtan göllerden başka bir şey görmüyordu. Cöller onun çocuklarını doğurdular, bunlar daha küçük nehirler ve derelerdi. Yeryüzü kıskandı ve bütün göllerin çevresini ağaçlarla kaplayıp Gökyüzü'nün görmesine engel oldu.

Gökyüzü kızdı. Yeryüzü'nün vadilerinden kara toprak ve dağlarından karları alıp karıştırdı ve sertçe üfleyerek dünyanın dört bir yanına serpti. Her bir toz tanesi büyüyerek insan oldu, kimisi vadilerdeki topraklar gibi kara, kimisi kar gibi beyazdı. Bu yüzden, Yeryüzü'nden doğmuş olsak da, bizi yarattığı için Gökyüzü'ne müteşekkîr olmamız gerekiyor, çünkü insanı yaratan Gökyüzü'dür. Fakat

Gökyüzü sabırsız olduğundan Yeryüzü'nün çıkardığı kadar iyi bir iş çıkaramamıştı. İnsan çelimsiz ve zayıftı, tanrıların becerileri onda yoktu. Gökyüzü gölleri görebilmek için, insanı etraflarındaki ormanları temizlemeye gönderdiğinde, insanın gücü ağaçları devirmeye yetmedi.

Yeryüzü, ormanların arasında dolaşan insanlara bakıp, "Bunları niçin yarattın?" diye sordu.

Gökyüzü utandı ve Yeryüzü'ne gölleri görmek istediğini söyledi. Bu sefer Yeryüzü de utandı ve Gökyüzü'nün yalnızca kendisiyle konuşmasını istediğini söyledi. Gökyüzü göllere yalnızca arada sırada bakacağına söz verdi, Yeryüzü de yalnızca bazı gölleri ağaçların arasında saklayacağına. Böylece mutlu oldular.

Fakat Yeryüzü, Gökyüzü'nün yarattığı insanları izliyor ve onlar için üzülmüyordu. İnsanlar üşüyorlardı, açılıyorlardı. Böylece onlara ısınmaları için ateşi, toprağı ekmeleri içinse tohumları verdi. Yemeleri için hayvanlar sundu, fakat ne kadar çok hediye verirse versin, insanlar kadrini hiç bilmiyorlardı. Kendilerini yarattığı için Gökyüzü'ne teşekkür ediyorlardı sadece. Yeryüzü öfkeleni ve öfkeyle sallandı. İnsanların inşa ettiği evler yıkıldı, bir araya topladıkları hayvanlar korkup etrafa dağıldılar ve insanoğlu korkunç bir hata yaptığının farkına vardı. Bundan sonra insanların bir kısmı armağanları için Yeryüzü'ne teşekkür ederken, bir kısmı da kendilerini yarattığı için Gökyüzü'ne teşekkür etti.

Kâhin bitirdiğinde, ateşin çevresinde oturan gruptan ses çıkmadı. Nihayet Sophos sordu, "Eddis halkı, bu hikâyeye gerçekten inanıyor mu?"

Bir kahkaha patlattım. Herkes başını çevirip bana baktı. "Sounis kentinde insanlar Dokuz Tanrı'nın Dünya'yı Devlerle

savaşarak kazandığına gerçekten inanıyor mu? Ya da İlk Tanrı'nın ufak tanrıları sağa sola saçtığına ve karısının sürekli keklenen bir cadaloz olduğuna?" Başımın arkasını yerden kaldırdım ve kollarımı arkasında çaprazladım. "Hayır, buna inandıkları filan yok, Sophos. Bu din yalnızca. Kutsal günlerde tapınağa gitmeyi ve bir ineğin değersiz kurban etinden bir kısmını isteyen bir tanrı olduğuna inanıyormuş gibi yapmayı seviyorlar, sonra da kalan etleri yiyorlar. İnek kesmek için bir bahane bu yalnızca."

"Eğitilmiş biri gibi konuşuyorsun, Gen. Bu konuda neler biliyorsun?" diye sordu kâhin.

Ona cevap vermeden önce kalkıp oturdum ve ateşin yanına yaklaştım. "Annem dağ ülkesindendi. Orası da buradan farklı değil. Herkes tapınağa gider ve akşam yemeğinden sonra eski hikâyeleri dinlemeyi sever, fakat bu, tanrılardan birinin kapı eşliğinde belirmesini bekledikleri anlamına gelmez."

"Ya?"

"Evet," dedim, dilimi tutamadan. "Üstelik bir sürü de hata yaptınız. Ülkenin adını bile doğru telaffuz edemiyorsunuz. Dağ halkı onlara *Eeddis* der, Eddis değil. Ayrıca Yeryüzü'nün ağladığı ve Gökyüzü tanrısının ona aldırmaıyıp okyanusları tuza çevirdiği kısmı da atladınız."

"Öyle mi?"

"Evet, size söylediğim gibi, annem bu hikâyeleri ben küçük bir çocukken anlatırdı. Hepsini çok iyi biliyorum. O ülkeye Eeddis adını verdiklerini de biliyorum."

"Şu kadarını söyleyeyim, Gen, *Eeddis* ülkenin işgalciler gelmeden önceki eski telaffuzuydu. Bizler işgalciler zamanından bu yana birçok kelimenin telaffuzunu değiştirdik, ancak Eddis telaffuzları aynı kaldı. Eddis artık farklı söyleniyor, o ülke insanları ne derlerse desinler."

"Orası onların ülkesi," diye homurdandım. "Eminim kendi ülkelerinin ismini doğru biliyorlardır."

"Eeddis yanlış demiyorum, Gen. Yalnızca aynı kelimenin eski söyleniş şekli. Uygar dünya yerinde saymadı, ilerledi. Söyle bakalım, başka ne hatalar yapmışım."

Fark ettiğim bütün hataları söyledim. Bunlar çoğunlukla hikâyenin atladığı kısımlarıydı.

Bitirince, "Halk hikâyelerinin değişik uyarlamalarını duymak her zaman ilgimi çekmiştir, Gen, fakat annenin anlattığı hikâyelerin orijinal olanlara kıyasla daha doğru olduğunu sanma sakın. Ben yıllarca bunlar üzerinde çalıştım ve en doğru şekillerini bulduğuma eminim. Genelde annen gibi göçmenler hikâyenin orijinal halini hatırlayamazlar ve bu yüzden hatırlayamadıkları kısımları uydurup orijinalinin farklı olduğunu da zamanla unuturlar. Bu efsanelerin çoğu yüzyıllar önce büyük hikâye anlatıcıları tarafından yaratılmış. Halkın eline düştüklerinde değerlerinden biraz olsun kaybetmeleri kaçınılmaz tabii."

"Annem bütün hayatı boyunca hiçbir şeyin değerini düşürmemiştir," dedim kızgınlıkla.

"Ah, alınma lütfen," dedi kâhin. "Kasıtlı yapmadığına eminim, fakat annen eğitilmiş bir kadın değildi. Eğitim almayan insanlar her gün konuştukları konular hakkında genelde pek bir şey bilmezler. Büyük olasılıkla senin adının, Gen'in, aslının Eugenides olduğunu da bilmiyordu."

"Biliyordu," diye ısrar ettim. "Dünyadan haberi olmayan sensin asıl. Annemi hiç tanımadın ve onun hakkında hiçbir şey de bilmiyorsun."

"Aptallık etme. Elbette biliyorum. Sen on yaşındayken, Baron Eructhes'in villasının dördüncü kat penceresinden düşüp öldü."

Rüzgâr başımın üstündeki çam iğnelerinin arasında iç geçirdi. Bunların suç kayıtlarımı içeren ufak kitapçıkta yazılı olduğunu unutmuştum. Kraliyet mahkemesinde genelde hırsızın hayat hikâyesi bir tomar kâğıt üstüne küçük el yazısıyla yazılıp hapishanenin arşiv odasında tutuluyordu.

Kâhin yarama dokunduğunu görüp devam etti. Sesinden lütfettiği fazlasıyla anlaşılıyordu. “Belki de yanılıyordum. Belki de Gen aile isminizdir. Günümüzde Eddis’te, Kraliyet Hırsız unvanı miras yoluyla geçiyor ve sanırım şu andaki Hırsız’ın adı Eugenides. Belki de aranızda akrabalık ilişkisi vardır. Bir kuzenin olabilir, soylu bir akrabanın çocuğu.” Kâhin kıs kıs güldü. Yüzümün alev alev yandığını hissettim, saçlarımın dibine dek kızarmıştım.

“Eugenides,” dedim neredeyse kekeleyerek, “hırsızların tanrısıydı. *Hepimizin* adı oradan geliyor.” Ateşin yanından hızla kalktım ve sert adımlarla battaniyemin durduğu yere döndüm. Gece havası serindi, o yüzden yün pelerine sarındım ve kâhinin beni iyice benzeterek intikamını aldığını kabul ettim. Görünüşe göre bu fikri herkes paylaşıyordu.

Kâhin ertesi gün kendinden pek bir hoşnut yürüyordu. Pol kahvaltıyı hazırladı, ardından eşyalarımızı topladık. Yol kenarında mola verdiğimizde dair bir işaret bırakmamak konusunda titiz davrandık. Sophos ve Ambiadès ocak ateşimizin durduğu yeri kapatmak için çam iğneleri topladılar. Öğlen olduğunda dağ yamacının diğer tarafına ulaşmıştık ve iniş yolumuza bakıyorduk.

“Öğlen yemeğimi yemeden aşağı inmiyorum ben,” diye duyurdum. “Boş mideyle ölmeye niyetim yok.” Küstahlık ediyordum, ama çok da ciddiydim. Kâhin beni zorlamaya kalktığında, inat ettim. Mühürlü yüzüğüyle kafama vurdu, ama

yerimden milim kıpırdamadım. Killi yaprak taşından bu bayır inmeden önce istirahat edecektim, başka yolu yoktu. Bu inişte yalnızca dengeme değil, hapishaneden sonra bacaklarımda kalan bütün kuvvete de ihtiyacım vardı. Ayak diredim ve kıpırdamadım. Öğle yemeği yedik.

Öğlen yemeğinden sonra bayır aşağı yola koyulduk. Ben en arkadan inmek istedim, fakat Pol izin vermedi. Sondan ikinci indim ve yalnızca Pol’ün tekmelediği taşlarla uğraşmak zorunda kaldım. Önden inen kâhinse, Pol’ünkülerin yanı sıra benim, Sophos’un ve Ambiadès’in düşürdüğü taşlarla uğraşmak zorundaydı. Özellikle ona isabet etmesi için birkaç taşı da ben tekmeledim; fakat Pol istemeden Sophos’u kafasının tam arkasından vurunca kendimi kötü hissettim. İnışın sonuna kadar hiçbirimiz durup kötü yaralanıp yaralanmadığına bakamadık. Yamacın yüksekliği yaklaşık otuz metreydi ve sağlam kayaların üstüne iner inmez, Pol Sophos’un ne durumda olduğunu kontrol etti.

“Dön arkanı,” dedi.

“Bir şeyim yok,” dedi Sophos fakat gözleri hâlâ sulanıyordu. “Kanamıyor.” Emin olmak için eliyle kontrol edip duruyordu. Pol, Sophos’un kafasının arkasında çıkan şişkinliğe dokununca ölümcül olmadığını o da kabul etti.

“Çok özür dilerim,” dedi; önleyemeyeceği bir kaza için özür dilerken çok ciddi bir hali vardı. “Bir müddet dinlenmek ister misin?”

“İkinci öğlen yemeğimizi yiyebiliriz,” diye önerdim ve kâhinden çok sert bir bakış aldım.

Sophos iyi olduğunu söyleyince tekrar yola koyulduk. Burada izleyebileceğimiz bir dere yatağı yoktu, en azından başlarda. Dağın yamacında kayaların arasındaki bir keçi yolundan yürüdük. Çok açıkta yürüdüğümüz hissine kapıldım ve yukarıdan bizi kimlerin izleyebileceğini düşünüp

endişelendim. Hayatta en son istediğim şey, Sounis kralının kâhiniyle Eddis'i yürüyerek geçerken yakalanmaktı. Üstelik daha fazla ortalıkta olamazdık; beş kişi, boyu dizlerimizi bile geçmeyen otların arasında boş boş dolanıyorduk. Kâhine sabahki gizliliğin nedenini sordum, bizi bu açık alanda herkes görebiliyordu nasılsa.

"Yalnızca bu patikayı kullananlar görebilir," dedi, "ama çok işlek bir yol değil. Arkamızda kalıcı bir iz bırakmadığımız sürece, buradan geçtiğimizi kimse bilemez. Attolya'ya giden daha güzel yollar var."

Başımızın üstündeki çakıl taşlarına bakıp, "Ondan eminim," dedim. "Ormandan görülmez miyiz?"

"Hayır, orada birilerinin bulunma ihtimali çok düşük."

Homurdandım. "İyi bir hırsız düşük ihtimallere bel bağlamaz," dedim.

"İyi bir hırsız mı?" dedi kâhin. "Sen nereden bileceksin?"

Yarışmadan hüsrarla çekildim.

Yarım kilometre sonra çok dik bir yamaçtan aşağı inmeye başladık ve küçük bir düzlüğe ulaştık. Parke taşlarıyla döşenmiş kıyısında asırlık zeytin ağaçları olan bir platoydu bu. Derin bir kaya çıkıntısından daha büyük olmayan düzlüğün arka tarafında bir mağara, dağ yamacına doğru uzanıyordu. Mağaranın üzerindeki kayaların arasından büyüyen bir incir ağacı girişini gölgeliyordu. Karanlığın içinde bir yerde bir pınar doğuyor ve çakılların arasındaki döşenmiş bir kanaldan dışarı akıyordu. Kanalin yanında ufacık bir tapınak duruyordu. Yüksekliği en fazla üç metreydi, mermer bloklardan inşa edilmişti ve önünde minicik mermer sütunlar vardı.

"İşte," dedi kâhin eliyle havayı süpürerek, "öğlen yemeğimizi burada yiyecektik. Şöyle bir göz at istersen, Sophos. Daha

önce hiç putperest tapınağı görmedin sen." Burasının mağarada doğan ilkbahar tanrıçasına sunulan bir mihrap olduğunu açıkladı. Belki bin sene önce inşa edilmişti. Kâhin ona her bir taşın diğerine oturabilmesi için mermer yontmacılığına harcanan el emeğini gösterdi.

"Böyle küçük bir tapınağa bile bakarak, büyük tapınakların nasıl bir araya getirildiğini görebilirsiniz. Her şey birbiriyle uyum içerisinde. Nehir tanrıalarının ana tapınağındaki sütunların her biri dört parçalıysa, burada da dört parça vardır ve hepsinin eklenme şekilleri aynı olacak demektir." Sophos da kâhin kadar büyülenmişti. İkisi tapınağın içine tanrıçanın heykelini görmek için girdiler ve etkilenmiş bir halde çıktılar. Ambiadess sıkılmıştı.

Kâhin onun suratındaki ifadeyi görünce, "Demek ki, Ambiadess, birinin dinini bilirsek o kişiyi daha kolay yönlendirebiliriz," dedi. "Sophos'un babası da o yüzden her ülkenin yalnızca birtakım tanrısı olması gerektiğini düşünüyor. Sana birkaç örnek vereyim."

Son bin yıldır akan pınarın suyunun oyduğu patikadan aşağı inmeye başladık. Kolay bir yürüyüş oluyordu. Dik yerlerde taş düzgün basamaklar oyulmuştu, bunu yapanlar şüphesiz bin senedir yukarımızda kalan tapınağa ibadet etmeye gelenlerdi. Yürürken, Ambiadess kâhini ilgiyle dinlemeye devam etti. Belli ki, kendine faydası olacağını düşündüğü her şeye dikkatini veriyordu. Doğa tarihinin bir işe yaramayacağı kanaatindeydi yalnızca.

Kâhin sorular sormaya başladı. Uzun bir süre bütün soruları Ambiadess yanıtladı; ardından Sophos yanıt vermeye başladı ve Ambiadess'in yorumları giderek tersleşmeye başladı. Dinlemeye çalıştıysam da, sohbetleri patikanın yukarısına ancak bölük pörçük çıkıyordu. Ambiadess Sophos'u birkaç kez paylayınca, kâhin Sophos'u, biraz arkadan yürümesini

söyleyip gönderdi ve yalnızca Ambiades'e ders vermeye başladı. Sophos ile Pol'un arkamda eski dostlar gibi sohbet ettiklerini duymak beni şaşırtmıştı. Pol, Ambiades'i neyin çileden çıkardığını öğrenmek istedi.

"Dağ sıralarını tanıyamıyor. Bu tür şeylerden hoşlanmıyor, o yüzden de dikkatini vermiyor. Ama o halde bile, benden daha çok bilgisi var."

"Yetişirsin."

"Yetişirim herhalde, babam kalmama izin verirse tabii."

"Ah?"

"Ne kastettiğimi biliyorsun, Pol. Kalmak istediğimi öğrenirse, beni uzaklaştıracaktır."

"Ama sen kalmak istiyorsun, öyle mi?"

"Evet," dedi Sophos, oldukça kararlı bir tavırla. "Öğrenmeyi seviyorum ve kâhin de ilk başta sandığım kadar korkunç birisi değilmiş."

"Öyle mi? Kendisine böyle söylediğini iletirim mi?"

"Sakın ha. Babama da söyleme. Biliyorsun, babam kâhinin beni daha sert birisi yapacağını sanıyor. Kâhin sen de başta görüldüğünden daha iyi birisi değil mi?"

"Bilemiyorum," dedi Pol.

"Şey, bana Ambiades'e davrandığı kadar sert davranmıyor."

"Evet, sert davranma işini Ambiades'e saklıyor, benim de dikkatimi çekti," dedi Pol.

"Ah, bence mahzuru yok, Pol. Ambiades'i seviyorum. Akıllı ve genelde de bu kadar şey değildir, şey..."

"Küstah?" dedi Pol, kelimeyi onun yerine bularak.

"Huysuz," dedi Sophos. "Bence canını sıkıran bir şeyler var." Konuyu değiştirdi. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Kulaklarımı dört açtım.

"Attolya," dedi Pol; zaten o kadarını hepimiz biliyorduk.

"Tek bildiğin bu mu? Peki, sen neden buradasın öyleyse?"

"Baban sana göz kulak olmam için gönderdi, seni biraz sertleştirmem için."

Sophos güldü. "Hayır, gerçekten, neden?"

"Söyledim ya işte."

"Eminim, kâhinin güvenebileceği birilerine ihtiyacı vardı ve babam da ben gelmezsem seni de göndermeyeceğini söyledi."

Eminim haklıydı.

Dik bir yere geldik ve ancak güçlkle ilerleyebildik. İnişi tamamladıktan sonra, Pol Sophos'un gerisinde kaldı, bunun sonucunda da sohbetleri yarıda kesildi. Sophos benim yanıma yaklaştı.

"Gerçekten de hırsızların tanrısının adı mı verilmiş sana?"

"Evet, öyle."

"Küçük bir bebekken senin büyüünce ne olacağını nereden bilmişler peki?"

"Sen küçük bir bebekken büyüünce ne olacağını nereden bilmişler?"

"Benim babam bir düktü."

"Benim annem de hırsızdı işte."

"Büyüünce hırsız olmak zorunda mıydın?"

"Ailemdaki birçok kişi böyle düşünmüş. Babam asker olmamı istiyordu, ama sonuçta hayal kırıklığına uğradı."

Pol'un arkamızda homurdandığını duydum. Babamın uğradığı hayal kırıklığının haklı olduğunu düşünüyordu herhalde.

"Demek öyle? Gerçekten mi?"

Sophos öylesine şaşırmıştı ki, ondan tarafa baktım ve "Neden olmasın?" diye sordum.

"Yani, ben şey demek istedim..." Sophos kıpkırmızı oldu ve ben de Sophos'un kan dolaşımı üstüne düşüncelere daldım;

belki de bedeni kafasının içinde fazladan kan biriktiriyordu, kızmaya hazır vaziyette.

“Seni bu kadar şaşırtan nedir?” diye sordum. “Babamın asker olması mı? Yoksa babamın belli olması mı? Gayrimeşru olduğumu mu sanmıştın?”

Sophos ağzını açıp kapattı, hiçbir şey söylemeden.

Ona hayır dedim, gayrimeşru değilim. “Kız ve erkek kardeşlerim bile var, üstelik de aynı babadan.” Zavallı Sophos yerin yarılıp onu içine almasını ister gibi bakıyordu.

“Ne iş yapıyorlar?” diye sordu nihayet.

“Şey, erkek kardeşlerimden birisi asker, diğeryse saat yapıyor.”

“Gerçekten mi? Arkası yuvarlak değil de düz olan şu yeni saatlerden de yapabiliyor mu?” İlilenmiş gibi bir hali vardı. Tam ona Stenides’in ilk düz saatini iki sene önce yaptığını anlatacaktım ki, kâhin Sophos’un benimle konuştuğunu fark edip onu yanına çağırdı.

Sophos uzaklaşırken, yüksek sesle seslendim, “Kız kardeşlerim de evliler üstelik ve sapına kadar da dürüst birer ev hanımını kendileri.” En azından çoğu zaman öyleydiler.

Akarsu kaynağının aşındırdığı vadi, hiçbir yerinde boğaz denecek kadar derinleşmiyordu. İki tarafı yumuşakça kıvrılarak bizden uzaklaşıyor ve ancak birkaç yerde kayalık hale geliyordu. Aşağı indikçe, Attolya önümüzde uzanmaya ve dosdoğru denize ulaşmaya başladı. Ufuk boyunca serpiştirilen adalar, arkamızdaki dağ sırasının bir uzantısıydı. Attolya vadisinin uzak tarafında bir başka dağ sırası vardı ve Seperchia Nehri de bu dağ sırasından doğuyordu. Nehir, plato boyunca kıvrılarak akıyor, kimi zaman Hephestial Dağları’na yaklaşıyor, bazen de uzaklaşıyordu. Kıyıya ulaşmasından hemen önce, dağ eteklerinin kayalık çıkıntılarına çarpıyor ve yön değiştirerek Hephestial sınırına yöneliyordu. Orada

dağlar yumuşak kireç taşındandı ve nehir Sounis’e kestirme bir yol bularak kralın kentinden geçerek akıyor ve nihayet orta denize dökülüyordu.

“Burası bizim oralara göre daha yeşillik,” diye yorum yaptı Sophos, belirli birisine hitap etmeksizin.

Haklıydı da. Sounis’in manzarası kahverengi ve kavrulmuş altın sarısı rengindeyken, bu ülke yeşilin çeşitli tonlarını taşıyordu. Aşağımızda yetişen zeytin ağaçları bile, dağ silsilesinin öbür tarafındaki gümüşü gri ağaçlardan daha zengin renklere sahipti.

“Burada esen doğu rüzgârları, dağlara çarpınca yağmurlarını bırakıyor,” diye açıkladı kâhin. “Attolya her sene bizim iki katımız yağmur alıyor.”

“Hububatın yanı sıra şarap, incir, zeytin ve üzüm ihracatı da yapıyorlar. Yetiştirdikleri sığırları besleyecek otlaqları var ve Eddis’ten koyun da ithal etmiyorlar,” dedi Ambiades bilgiç bilgiç; kâhini güldürmüştü.

“Vay canına, dikkatli dinlemişsin!”

Başta Ambiades gülümseyecek sandım, ama onun yerine surat astı ve gece için mola verene kadar da ağzını açmadı, o zaman da yalnızca Sophos’a fırça atmak için konuştu. Dün gece ateşin yanında halinden hoşnut bir şekilde oturan birisi için tuhaf bir davranıştı bu. Sophos’un onu neden sevdiğini anlayamıyordum, ama sevdiği aşikârdı. Aslında tapıyordu demek daha doğrudu. Tek yapması gereken minik bir tapınak inşa etmek ve Ambiades’i mihraba yerleştirmekti.

Ambiades normalde daha eğlenceli bir arkadaş herhalde, diye tahmin yürüttüm. Kâhin çıraqlarından birinin sürekli somurtmasına izin verecek birine benzemiyordu ve arada sırada ona aptal dese de görünüşe göre Ambiades’e değer veriyordu.

Akşam yemeğinden sonra Sophos tanrılarla ilgili başka hikâyeler olup olmadığını sordu ve kâhin Eugenides ve Gök-yüzü Tanrısı Yıldırım'ın hikâyesini anlatmaya başladı; ama hemen ardından durdu.

"Eugenides senin koruyucu tanrın," dedi bana. "Sophos'a onun kim olduğunu neden sen anlatmıyorsun?"

Benden ne anlatmamı bekliyordu, bilemiyorum, fakat annemden öğrendiğim öykünün tamamını naklettim; o da sözümü kesmedi.

HIRSIZLARIN TANRISI EUGENİDES'İN DOĞUŞU

İnsanoğlunun yaratılışının üstünden uzun yıllar geçmişti ve insanlar dünya üzerinde çoğalmıştı. Bir gün Yeryüzü, ormanlarında dolaşırken, bir oduncuyla karşılaştı. Oduncunun baltası yanında yerde duruyor ve adam hüngür hüngür ağlıyordu.

"Neden ağlıyorsun, oduncu?" diye sordu Yeryüzü. "Gördüğüm kadarıyla, yaralanmış filan değilsin."

"Ah, hanımım," dedi oduncu, "acım çok büyük çünkü başkasının derdine ağlıyorum."

"Ne acısı?" diye sordu Yeryüzü ve oduncu da ona karısıyla bir çocukları olmasını istediklerini ama olmadığını ve karısının da bu yüzden çok mutsuz olup evlerinde ağladığını açıkladı. Karısının gözyaşları aklına geldikçe oduncu da ağlıyordu.

Yeryüzü oduncunun yanaklarındaki gözyaşlarını silip ona kendisiyle dokuz gün sonra bu ormanda tekrar buluşmasını söyledi. Bu süre içinde Yeryüzü ona bir oğlan çocuğu getirecekti.

Oduncu eve dönüp olanları karısına anlattı ve dokuz gün sonra da tanrıçayla buluşmak için tekrar ormana gitti. Tanrıça sordu, "Karın nerede?"

Oduncu karısının gelmediğini söyledi. İnsanın ormanda tanrıçayla karşılaşması bir şeydi, karısını buna inandırması bambaşka bir şey. Karısı adamın aklını kaçırdığını düşünmüş ve daha da çok ağlamaya başlamıştı.

"Git," dedi Yeryüzü, "ve karına yarın buraya gelmesini söyle yoksa çocuk sahibi olamaz. Üstelik gün bitmeden de hem evini hem de kocasını kaybeder."

Oduncu evine karısına döndü ve kendisiyle ormana gelmesi için yalvardı. Kadın yalnızca kocasını memnun etmek için gelmeyi kabul etti. Böylece ertesi gün kadın kocasıyla birlikte ormandaydı. Yeryüzü sordu, "Beşiğiniz var mı?"

Kadın, yok, dedi. Birden aklını yitiren kocasının huyuna suyu gitmek bir şeydi, bir tanrıçadan alacağını söylediği bebek için beşik isteyerek konu komşunun kocasının delirdiğini öğrenmesine izin vermek başka bir şey.

"Git," dedi Yeryüzü, "bir beşik, minik kıyafetler ve battaniyeler bul, yoksa çocuk sahibi olamazsın. Üstelik yarın bu saatlere kalmadan hem kocanı hem de evini kaybedersin."

Böylece oduncuyla karısı komşularına gittiler. Komşuları iyi insanlardı. Oduncuyla karısına ihtiyaç duyduklarını söyledikleri şeyleri verdiler ve hiçbir soru sormadılar çünkü komşularının aklını tamamen kaçırdığı çok açıktı.

Ertesi gün ormanda Yeryüzü, "Beşik getirdiniz mi?" diye sorduğunda oduncuyla karısı, "Evet," diye cevap verdi.

"Minik giysiler?"

"Evet," dediler.

"Peki ya battaniye? Bir bebek için gereken tüm diğer şeyler?" Oduncuyla karısı evet dediler. Tanrıça da onlara kollarında tuttuğu bebeği gösterdi. Oduncunun karısı tanrıçanın yanına yaklaşıp sordu, "Bebeğin bir ismi var mı?"

Yeryüzü, bebeğe bir isim koymamıştı. Tanrılar kendilerini tanırlar ve isme ihtiyaçları yoktur. Her şeye, tanrılara bile isim veren insanoğludur.

"Öyleyse bebeğe Eugenides adını verelim," dedi oduncunun karısı, "asil."

Oduncuyla karısı Eugenides'i evlerine götürüp ona kendi oğulları gibi baktılar. Yeryüzü zaman zaman yaşlı bir kadın kılığında ziyaretlerine gelip ona hediyeler getirdi. Eugenides küçükken hediyeler de küçüktü; farklı renklerde dönen toplar, beşiğinin üstüne asmaları için baloncuklar, kışın onu sıcak tutması için köstebek postundan bir battaniye. Çocuk beş yaşına geldiğinde, tanrıça ona çevresindeki bütün hayvanları anlayabilmesi için dil yeteneğini getirdi. On yaşındayken, derelerin ve göllerin küçük tanrılarıyla sohbet edebilmesi için tanrıları çağırma yeteneğini getirdi.

Eugenides on beş yaşına girip de Yeryüzü ona ölümsüzlük vermeye gittiği sırada, Gökyüzü tanrıçanın yolunu kesti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Oğlumu görmeye," dedi Yeryüzü.

"Senin benden olmayan bir oğlun mu var?" diye sordu Gökyüzü.

Yeryüzü, "Bu oğlan benim ve oduncunun," deyip Gökyüzü'nü sinirlendirdi. Eugenides'in evine gidip yıldırımlar yağdırdı. Oduncunun evi yıkıldı; Eugenides ve annesiyle babası dehşete düşerek ormana kaçtılar. Gökyüzü onları

aradıysa da, orman Yeryüzü'nün olduğu için Yeryüzü'nün hatırına oduncuyla ailesini sakladı.

Gökyüzü daha da sinirlenip Yeryüzü'ne seslendi, "Benden başkasından oğlun olamaz! Benim halkım dışında, sana ait bir halk olamaz!" İnsanların Yeryüzü'ne, verdiği nimetler için teşekkür ettikleri köylere yıldırımlar yağdırdı, ama yaradılışlarından dolayı kendine teşekkür eden köylere bir şey yapmadı.

Böylece Yeryüzü de sinirlendi ve Gökyüzü'nün halkını istemediğini söyleyerek Tanrı Gökyüzü'nün bıraktığı köyleri yok etti. Dünyanın dört bir köşesinde hem Yeryüzü halkının hem de Gökyüzü halkının köyleri yok edildi, ekinler tarlalarındaki saplarında yakıldı, hayvanlar kayboldu. İnsanlar korku içinde yardım dileyerek dua etti, ama Yeryüzü de Gökyüzü de onları duyamayacak kadar öfkeliydi.

Dünyadaki bütün insanlar o sırada ölebilirdi, ama Hephestia onların çığlıklarını duydu. Hephestia Yeryüzü ve Gökyüzü'nün en büyük çocuğu ve güçleri onlara en yakın olanıydı. Hephestia her ikisinin de yanlarına gidip konuştu ve şöyle dedi, "Neden Yeryüzü dilediği gibi çocuk sahibi olamıyor? Bir zamanlar senin olan çocukların haline baksana." Ve Gökyüzü, dereler ve nehirler olan kendi çocuklarını hatırladı ve yıldırımları yüzünden çıkan yangınların döküntülerinin altında boğulduklarını gördü.

Hephestia Yeryüzü'nün yanına gidip şöyle dedi, "Neden Gökyüzü'nün halkına sahip çıkmıyorsun? Kendi insanların haline baksana." Yeryüzü baktı ve insanların korku içinde olduklarını gördü; evleri yoktu, yiyecekleri yoktu. Evleri yıkılmış, bütün dirlikleri yok olmuştu. Gökyüzü'nün halkı da korku içindeydi, tanrıçadan öfkesini bir kenara bırakmasını ve onu gücendirdilerse kendilerini

affetmesini isteyerek yalvardılar. Ve Yeryüzü öfkesini bir kenara bıraktı, Gökyüzü de öyle.

Hephestia onlara sordu, "Siz birbirinize kırgınsınız diye, neden insanlar acı çekmek zorunda? Baba, bana yıldırımlarını ver, anne sen de toprağı sarsma gücünü ver, bu şekilde siz birbirinize kırdığınızda insanlar bu yüzden acı çekmesinler."

Yeryüzü Hephestia'ya toprağı sarsma gücünü verdi, Gökyüzü de ona yıldırımlarını teslim etme sözü verdi. Aynı zamanda Eugenides'e bir zarar vermemeye de ant içti, fakat Yeryüzü artık ona başka hediye vermeyecek, Gökyüzü'nün çocuklarından başkasına asla ölümsüzlük bahsetmeyecekti. Yeryüzü söz verdi ve Gökyüzü'yle barıştılar.

Gökyüzü'nün ve Yeryüzü'nün insanları evlerini tekrar inşa ettiler, hayvanlarını yeniden toparladılar ve tarlalarını yeniden ektiler, ama ondan sonra her köye iki mihrap kurarak, kendilerini yarattığı için Gökyüzü'ne ve hediyeleri için de Yeryüzü'ne teşekkür etmeyi ihmal etmediler. Artık daima ikisinin de halkı olacaklardı. Büyük ihtiyaç anlarında yalnızca Yeryüzü ve Gökyüzü'ne değil, Hephestia'ya da dua ettiler çünkü kızları annesiyle babasına onlar adına ricada bulunuyordu.

"Hikâye anlatırken sesinin tonu değişiyor," dedi Sophos.

"Annem," dedim acıyla, "hikâyeyi bana bu şekilde anlatmıştı."

"Hoşuma gitti."

"Bu gece başka hikâye yok," dedi kâhin. "Eugenides ve Tanrı Gökyüzü yarını beklemek zorundalar." Bana dönerek de, "Annen anlaşılan hikâyeyi almış ve kendine mal etmiş," dedi.

"Elbette," dedi Ambiades dalga geçerek. "Kadın hırsızmış."

O gece hapishaneye girdiğimden beri ilk kez olarak hafif bir uyku uyudum. Ay, yarım haliyle, tepenin üstünde parlar-ken uyandım. Hangi yıldızları görebileceğime bakmak için sırtüstü döndüm ve Ambiades'in battaniyesine sarılmış oturduğunu gördüm.

"Neden uyumuyorsun?" diye sordum.

"Sana göz kulak oluyorum."

Uyuyan diğer üç kişiye baktım. "Sırayla mı nöbet tutuyorsunuz?" Ambiades başıyla onayladı.

"Ne zamandan beri?"

"Son handan bu yana."

"Gerçekten mi? Şu ana dek bunu fark edemeyecek kadar yorgunmuşum demek ki." Başımı pişmanlıkla sallayıp tekrar uykuya daldım.

• ALTINCI BÖLÜM •

SABAHLEYİN kalan yiyeceklerimizi yiyip yol arkadaşlarımın deri mataralarla dağa taşıdığı sudan artanı içtik. Ekmek bayattı ve kaya gibi sertti; üstelik bu sefer yemekten tek aç kalan kişi de ben değildim. Kâhin elimdeki ekmek somununa ekşi bir suratla baktığını görerek güldü. Keyfi yerindeydi ve bana adamakıllı haddimi bildirdiği için farklılıklarımızı bir kenara bırakmaya razı olmuş gibiydi.

“Biliyorum,” dedi, “şikâyet ederek nefesini tüketme. Öğle yemeğinde taze ekmek yiyeceksin, söz veriyorum.”

“Öğlen yemeğine ne kadar kaldı?”

Önümüzde uzanan patikaya bakmak için döndü. Yol dik iniyor ve bizi bekleyen vadinin bir kısmını gözler önüne seriyordu. Bu, dağların tepesindeyken görebildiğimizden daha kısıtlı bir manzaraydı. Nehir gözden kaybolmuştu. Deniz de öyle. “Zeytin ağaçlarının arasındaki şu açıklığı görebiliyor musun?” diye sordu kâhin. İşaret ettiği yere bakınca yalnızca altı yedi kilometre ötedeki bir iki evin çatısını gördüm. “Öğle yemeğimizi orada yiyeceğiz.”

“Ben de kahvaltımın kalanını kuşlara bırakırım o zaman.” Ekmeğimi ufalayarak kamp yerinin çevresindeki ka-

yaların üstüne serptim. Pol dışında herkes aynı şeyi yaptı. Asker olduğu için çok daha kötü şeyler yemişti muhtemelen.

Çok geçmeden bir kez daha açık arazideydik. Dere tarafından oyulan sığ oluk, dağın dik kenarını oluşturan bir yamacın tepesinde son buldu. Otuz metre aşağıda zeytin yaprakları dalgalanıp usul usul fısıldaşıyorlardı. Yamaçla ağaçlar arasına, kırılan dalgaların bıraktığı köpükler gibi, her boyutta kaya parçası saçılmıştı. Sağımda-solumda ağaçlar, yamaç ve sarmal kayalar göz alabildiğine uzanıyordu. Önümüzde, zeytin ağaçları kilometrelerce seriliyor, bir parça yükselseler de çoğunlukla saklı nehre doğru iniyorlardı. Gümüşü yüzey, kuru meşelerin parlak yeşilinden oluşan adacıklarla ve kabzası üstünde yükselen kılıçlara benzeyen tek başına servi ağaçlarının yarattığı paratonerlerle bölünüyordu. Kâhinin daha evvelden gösterdiği kasabanın çatıları, ağaçtan yüzeyi kesen insan elinden çıkma yegâne şeylerdi.

“Denize benziyor,” dedi Sophos, düşüncelerimi aksettirerek.

“Deniz zaten,” dedi kâhin fısıldar gibi. “Zeytin Denizi deniliyor buraya. Bu ağaçlar kadim tanrılardan birinin şerefine dikilmiş; o kadar eski ki, kimse hangi tanrı olduğunu hatırlamıyor bile. Ağaçlar kıyı şeridinden distopya sınırına kadar her yeri kaplıyor, karanın yaklaşık elli-elli beş kilometre içine giriyor.”

Ambiades daha işe yarar bilgilerle ilgiliydi. “Aşağı nasıl ineceğiz?”

Oralarda bir yerde olması gerektiğini bildiğim keçi yolunu bulmak için gözlerimle etrafı taradım ve bulunca ılık çalarak diğerlerine seslendim. “İyi ki geceleyin güzelce dinlendik,” dedim. “Herkes uykusunu iyice aldı, değil mi?” Kimse üç saatlik nöbetten söz etmedi.

“Oyalanmanın bir faydası yok,” dedim.

Keçi yolu, dik kayalıktan koparak aşağıdaki zemine yuvarlanan bir kayanın yerinde oluşan büyük yarıktan başlıyordu. Yamacın tepesinden iki buçuk metre aşağıda kayalık bir çıkıntı vardı. Dizlerimi büküp kâhin engel olma fırsatı bulamadan aşağıya atladım. Pol de arkamdan atladı ve o kadar yakınıma indi ki, neredeyse ikimizi de yamaçtan aşağı devirecekti. Dengesini bulmasına yardım edip Sophos'a seslendim.

"Hadi, sıra sende. Yere uzan ve bacaklarını çıkıntidan aşağı kaydır." Pol'le birlikte onu bacaklarından yakalayıp aşağı indirdik. Sophos yanımıza inince, çukur fazla kalabalık olmuştu. İnişin bir sonraki etabına başladım ve kâhinle Ambiades'e yardım etme işini Pol'e bıraktım.

Tekme yiyince yuvarlanacak taşlar yoktu, olsaydı önden gitmezdim zaten, ama diğerlerinin kayarak kafama düşeceklerinden endişe etmiyorum değilim. Güvenliği elden bırakmadan olabildiğince hızla ilerledim.

Patika yamaç boyunca ileri geri kıvrılıyor, üç metrede bir dönüyor ve her dönüşte bir buçuk metre kadar alçalıyordu. Yalnızca on beş santim genişliğindeydi, yer yer daha da daralıyordu ve her şeyden çok kayalık yamaca oyularak açılan bir oluğa benziyordu. İki yeri o kadar dikti ki, oturup kayarak indim ve hızımı kesmesi için yanından geçtiğim otlardan birine tutundum. Aşağı inerken, kâhinin sesini taklit ederek yarım ağızla mırıldandım. "Bu patika fazla kullanılmıyor. Daha iyileri vardır." Eminim vardır," dedim ve ayağım kayınca da yüksek sesle küfrettim. Dengemi kolayca bulmuştum ama el bileğimi bir kaya çıkıntısına çarpıp tekrar küfrettim.

Patikanın son kısmını hızlı adımlarla kayar gibi inerken acıyan yerimi emdim ve aşağıdaki taş yığınlarının arasından kendime yol açtım. Aşağıdaki kayalar kocamandı, kafamdan bile büyüktüler ve yamacın yüzeyinden gevşeyerek koparken yanlarında sürükledikleri daha ufak kaya öbeklerinin

üstünde duruyorlardı. Kayaların ötesindeki açık alana ulaşınca, diğerlerini bekledim. Yavaş ilerliyordılar.

Dördü de iki elleriyle tutunup yamaç boyunca yan yan ilerlediler. Hemen hemen boş olmalarına rağmen taşıdıkları çantalar Pol dışında hepsinin dengesini bozuyordu. Pol'le kâhin omuzlarının üstünden bana bakmak için sürekli durakladılar. Ben de omzumun üstünden baktım; az kalsın zeytin ağaçlarının gölgesine gidip oturuyordum. Ama kâhinin kibarlığı üstündeydi ve ben de onun keyfini kaçırmak istemedim. O yüzden güneşin altında, beni görebileceği bir yerde bekledim. Gün sıcaklaşmaya başlamıştı bile, ter damlaları yüzümün kenarından aşağı yuvarlandılar.

Herkes sağ salım aşağı inince, gölgelik bir yere geçip dinlenmek üzere oturduk. Zeytin ağaçlarının altı serin ve loştu. Ağaçlar çok yaşlıydı ve yaprakları o kadar kalın çıkıyor ve dalları da öylesine birbirine dolanıyordu ki, güneş ışıklarının pek azının toprağa ulaşmasına izin veriyorlardı. Altlarında ardıc ve ada çayı bitkileri dışında yetişen neredeyse hiçbir şey yoktu. Belki cılız çimenler ve ender bir iki zayıf çalı.

"Kasabaya gidip at ve öğlen yemeği alacağım," dedi kâhin ayağa kalkıp üstündeki tozları eliyle silkelerken. "Yayan gidip gelmek aşağı yukarı bir saatimi alır, atları ve erzakları almak için harcayacağım zaman da cabası. Planımızın hâlâ bir gün gerisindeyiz, o yüzden yemeğimizi yürürken yemek zorundayız." Zeytin ağaçlarının arasında gözden kayboldu.

Pol oturduğu yerde dönüp arkasını yasladığı çantayı açtı. "Elimizdeki zamanı boşa harcamayalım," dedi ve çantanın dışına dikilen ceplerden iki tahta kılıç çıkardı. Kılıçlardan birini Ambiades'e, diğerini de Sophos'a verdi ve kılıç dersine başladılar. Dağdaki kulübenin penceresinden izlediğim görüntüyü hatırladım ve demek ki rüya görmemişim diye düşündüm.

"Kılıçları kaldırın," dedi Pol ve ikisi de belli ki alışkın olduğu tatbikatlarına başladılar. Bir süre eğilip büküldükten ve kasları ısındıktan sonra, Pol Ambiadese'le Sophos'u birbiriyle karşılaştırdı. Onlar ihtiyatla dövüştüler, ben de ilgiyle izledim. Ambiadese çok daha iyi kılıç kullanıyordu, ama aynı zamanda dört ya da beş yaş büyüktü. Sophos daha hareketleri yeni yeni öğreniyordu, ama yetenek ve uyum sergiliyordu. İyi bir eğitmenle, tehlikeli bir rakip haline gelebilirdi. Şimdilik boyu fazlasıyla kısaydı ve kılıca da yabancıydı, elindeki silahı sağa sola sallayıp bir yere değmesini umut etmekten başka bir şey yapamıyordu. Hassas anlarda gözlerini kapattığı oluyordu. Ambiadese onun savunmasını geçip kılıcı kafasına pat diye indirince, yüzümü buruşturdum.

"İyi misin?" Ambiadese kılıcını yere attı, endişeli bir hali vardı. "Önünü keseceğini sanmıştım." Sophos'un başını okşamak için elini kaldırdı, ama Pol onu geri itti.

"Engel olması gerekirdi. Bir kez daha dene." Pol, Ambiadese'ye hareketi tekrar tekrar yaptırdı, ta ki Sophos doğal bir savunma şekli geliştirene kadar. Ambiadese hafifçe vurmasına rağmen, Sophos kafasına iki darbe daha aldı. Her seferinde özür diledi ve bütün o azamet ve iğnelerin altında belki de hoşlanılacak bir tarafı olduğunu düşünmeye başladım. Nihayet, Ambiadese Sophos'un savunmasını yedinci ya da sekizinci kez aşmaya hazırlandığı sırada, Sophos kenara çekilip saldırıyı oradan karşıladı.

"Fena değil," dedi Pol, bol keseden iltifat ederek ve dersi bitirdi. Pol kılıçları toplarken Sophos ve Ambiadese de nefes nefese kendilerini otların üstüne attılar. Kâhin de dâhil olmak üzere, hepsinin çantasına dikili birer cep olup olmadığına baktım. Tırmanmaya başlamadan önce neden çantalarını çıkarıp aşağı atmadıkları anlaşılıyordu; kimse kıymetli kılıcının bir kaya yığının üstüne düşmesini istemez. Bu dağ

başına yanımızda yalnızca Pol'ün kılıcıyla gelmediğimizi öğrenmek içimi biraz rahatlatmıştı, ama bir kavgaya girecek olursak, büyüğü ve küçüğüyle Beceriksizlerin kendi kılıçlarıyla ne yapacaklarını da merak etmeden duramadım. Pol'ün ya da kâhinin çantalarında gizli bir tabanca olup olmadığını da merak ettim. Kral namına hareket ettikleri için, tabanca taşıma izinleri vardı, en azından Sounis'te vardı. Tabancalar, yaylı tüfekler kadar şaşmaz değillerdi, ama taşıması daha kolaydı ve yanlarında bir tane olsa çok işe yarayabilirdi.

Kılıçlar tekrar çantalara girince, Pol de otların üstüne yerleşti ve bir cevap beklercesine Sophos'a baktı.

"Zayıf yanlarını rakibin güçlü yanlarıyla karşı karşıya getirme?" dedi Sophos tereddütle.

"Senin zayıf yanınsa?"

"Boyum?"

"Ambiadese'in güçlü tarafı?"

"Yıllarca kılıç dersi almış olması dedim," dişlerimin arasından, ama kimse duymadı.

Doğru cevap Sophos'tan geldi. "Boyu."

"Bunu aklından çıkarma."

Pol ardından Ambiadese'i fazla abartmadan övdü ve birkaç tüyo verdi. Ambiadese'le Pol birkaç dakika kadar kılıçla dövüş üzerine iki yetişkin erkek gibi sohbet ettiler. Pol'ün Ambiadese'in düşüncelerine saygı duyduğu açıkça anlaşılıyordu. Ambiadese'in de kendinden hoşnut ve mutlu bir hali vardı. Çocuğa neredeyse benim bile kanım kaynayacaktı.

Kâhinin dönüşüne daha vakit vardı, o yüzden zeytin ağacının altındaki yumuşak toprağa uzanıp gözlerimi kapadım. Kâhin döndüğünde Pol dışında hepimiz uyuyorduk. Bize doğru gelen atların nal seslerini duyunca uyandım ama yerimden kıpırdamadım. Uzanıp başımın üstündeki zeytin ağaçlarının kıvrımlı dallarına ve sıkışık yapraklarına bakmak

hoşuma gitmişti. Parmak uçlarıma değen toprak pudra kadar yumuşaktı. Dalların en küçüklerini sallayan bir meltem esiyordu ve kendini gösteren minicik gökyüzü parçaları da öğlen sıcaklığının beyazlığını taşıyordu. Sinekler başımın çevresinde vızıldayarak uçtular. Bunun dışında duyulan yegâne ses at nallarının yaklaşırken çıkardığı gürültüydü. Son ana kadar gelenin kâhin değil de başka birisi olabileceği aklıma gelmedi. Yerimden ok gibi fırladımsa da endişe etmeye hiç gerek olmadığını anladım.

“Birilerinin tetikte olduğunu görmek güzel, biraz geç de olsa,” dedi kâhin, ağaçların arasından yürürken. Kâhin Pol’le konuşurken, Ambiadès ve Sophos da alelacele yerlerinden kalkıp atları tuttular.

“Yoldan aşağı inip düz devam edeceğiz sanırım. Profactia’ya hava kararana kadar varabileceğimizi zannetmiyorum. Vardığımızda ağaçların arasından geçerek etrafından dolaşabiliriz. Bu gece ay var, o yüzden geç saatlere kadar yola devam edebiliriz. Kaybettiğimiz zamanın bir kısmını böyle telafi ederiz.”

Pol başıyla onaylayıp ayağa kalktı. Beceriksizlerin kâhinin getirdiği erzakları eyer çantalarına kaldırmalarına yardım etti. Derken hepimiz atlara bindik ve ağaçların arasından yavaş yavaş ilerlemeye başladık. Bir yandan da taze ekmek, peynir ve yine zeytin yiyorduk. Dalların altından geçerken atlarımızın boynuna eğilmek zorunda kaldık. Atlar dalların altından geçerken sürücülerinin de boyunun sığıp sığmadığına dikkat etmiyorlardı. Eşeğe binseydik bu kadar meşakkatli olmazdı; fakat yola çıktığımızda onları arkamızda bırakmak zorunda kalırdık.

Hızlı ilerlemeye başladık. Hâlâ açtım, ama yemek yemeyi bıraktım. Bir elle ata tutunup diğeriyle yemek fazla zahmetliydi. Bir tarafımda Pol, diğerinde Ambiadès, at sırtında hoplaya hoplaya ilerledim, sonra da bu duyuya alıştım.

Kâhin, Ambiadès ve Sophos’u diğer yolcuların duyabileceği bir mesafedeyken çenelerini kapamaları konusunda tembihlemişti. Aksanları, Sounis’in soylu tabakasından geldiklerini ele veriyordu.

“Senin bu konuda endişelenmene gerek yok, Gen,” dedi bana bir kez daha sataşarak.

“Öyle mi?”

“Attolya süprüntüsüyle Sounis süprüntüsü arasında fark olduğunu sanmıyorum,” dedi ve diğerleriyle birlikte ben de güldüm. Kullandığım argo lisandan ve yarısını yuttuğum kelimelerden gayet memnundum.

Yolda tek başımıza kalınca, atları dinlendirmek için biraz yürüttük ve Sophos birileri Attolya’dan olduğumuzu anlayacak olursa ne olacağını sordu.

“Hiçbir şey.” Kâhin omuzlarını silkti. “Tüccarlar burada ticaret yapmayı sürdürüyorlar. Alenen savaş ilan edilmediği sürece ticaret hayatı durmayacaktır; o zaman bile devam edebilir.”

“Peki ya neden burada olduğumuzu öğrenirlerse?” diye sordum.

Kâhin cevap vermeden önce bana kötü kötü bir baktı, “Muhtemelen bizi tutuklayıp kraliçelerine teslim ederler.” Gerisini söylememeyi tercih ettiği sonucunu çıkardım.

“Ve o da bizi?” diye ısrar ettim gene de.

“Hepimizin kafasını uçurur. Halka açık idamla.”

Ürperdim ve tek elimle enseme okşadım. Ambiadès yemyeşil kesilmişti. Günün geri kalanında dokunsanız ağlayacak gibi dolaştı ve surat asıp durdu.

Profactia’ya yaklaşırken alaca karanlık çökmeye ve yolcu trafiği de artmaya başlamıştı. Yolda kimse kalmayana kadar oyalandık ve ardından da zeytin ağaçlarının arasına dalıp

gözden kaybolduk, Pol ve kâhin zeytin toplayıcılarının o günlük paydos ettiklerinden emin olana kadar orada kaldık. Ağaçların arasından sessizce ilerledik ve kenti uzaktan olsun görmedik. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Kimseye görünmeden tekrar patikaya çıktık. Ay çıkmıştı. Gece havası serindi. Eyer çantalarımızdan pelerinlerimizi çıkardık. Bir hırsız gibi ağaç gövdelerine sürünerek ilerledik ve benim artık takatim kalmayana kadar devam ettik. Ay tam yükselirken, kâhin nihayet atını ağaçların arasına sürüp bir kamp yeri bakmaya başladı. Akşam yemeğimizi ısıtmadan yedik ve ateş yakmadan uyuduk.

Pol şafak sökmeden hepimizi uyandırdı. Kâhinin önderliğinde ormanın daha da içlerine girdik, kahverengi deri kabındaki pusulasının gösterdiği yolu takip ediyorduk. Yaklaşık bir saat sonra, güneş ısıtmaya başladığında, birkaç zeytin ağacının kuruyup yerine yenisinin dikilmediği ufak bir açıklıkta kahvaltı için mola verdik. Kahvaltı yine ekmekle peynirden ibaretti, fakat Pol küçük bir ateş yakıp bol şekerli kahve yaptı. "Bu uykumuzu açar," dedi.

Yakınlarda ufak bir kaynak suyu vardı ve kâhin eşyalarımızı toplamadan önce yıkanmamızı önerdi. Sophos, kâhin ve Pol soyunup sular sıçratarak ayak bileklerine gelen soğuk suya girdiler. Küçük bir tereddütten sonra, ben de onlara katıldım. Temizlikten hoşlandığımı sanmalarını istemiyordum, ama soğuk su insanı dinçleştiriyordu. Kıyıda Ambiadestek başına kalmıştı, ufak kahve fincanı önünde soğurken pelerinine sarınmış oturuyordu. Bütün sabah hiç konuşmamıştı ve önceki akşam da hiç konuşmamış olduğunu fark ettim; benimle dalga geçmemiş ve Sophos'a taş atmamıştı. İlkbahar banyosu yapmayı düşünmediği belliydi ve ben kafasından ne gibi tatsız düşünceler geçtiğini merak ediyordum ki, birden korkak bir kedi gibi yerinden sıçradı. Kâhin üzerine soğuk su atmıştı.

"Gel de yıkan," dedi kâhin ve Ambiadestek ayağa kalkıp üstündeki pelerini akarsu kıyısına, diğerlerinin yanına attı. Pelerin Sophos'un yanına yatıyordu ve çok sönük kalmıştı. Diğer pelerinler güzel dikilmişlerdi ama sıradanlardı. Benimkisi muhtemelen kâhinin eski pelerinlerinden birisi kesilerek kısaltılmıştı, Pol'ünkü sade asker peleriniydi, ama Sophos'unki bilhassa özel işçilik eseri idi. Arkasındaki kenar kıvrımından sarkan çok şık, ipek püskülüyle pahalı kumaştan cömertçe kesilmişti. Onunkinin yanına Ambiadest'in dar kesim pelerini gösterişli fakat demode kalıyordu. Ayrıca kötü yamanmış bir dizi delik, yakadan pelerinin ön kenarına, yazın sandığa kaldırıldığında güvenin yediği yere kadar uzanıyordu.

Ayak parmaklarını suya batırıp çıkarırken, Ambiadestek bakişlarını hâlihazırda suda çıkmakta olan kâhinle Sophos'a kaydırdı. Gözlerini kısmıştı ve benim de ensemdeki tüyler dikelmeye başladı. Kıskançlık duygusunu tanıyordum ve verebileceği zararın da farkındaydım. Ambiadest beni dik dik bakarken yakaladı ve kıskançlığı yerini kendini haklı gören bir küçümsemeye bıraktı. Bir tek şeyden emindi, o da benim evrendeki yerimin önemsizliği idi.

"Ne bakıyorsun öyle, pislik herif?" diye söylendi.

"Yırtık Pırtıkların Efendisi," dedim suratımda sahte bir gülümsemeyle abartarak eğilir ve eski püskü pelerinini gösterirken.

Hemen sonrasında kendimi soğuk kaynak suyunun içinde sırtüstü yatarken buldum, gözümde güneş ve kulaklarımda bir çınlama vardı. Ambiadest üstümde dikilmiş büyük babasının bir yerlerin dükü olduğuna dair bir şeyler haykırıyordu. Beni tekmeleyecekti, fakat Pol oradaydı ve tek elini omzuna koyarak onu geri çekti. Biraz sonrasında, güneşle benim aramda dikilmiş duran kâhini gördüm.

"Senin konumunda birisinin biraz daha dikkatli davranması akıllıca olur, Gen," dedi tatlılıkla. "Ayrıca özür dilemesi de."

Evet, konumum pek iyi değildi, bunu inkâr etmenin anlamı yoktu, ama değiştirmek çok kolaydı. Dizlerimi karnıma çektim ve yuvarlanarak ayağa kalktım. "Özür dilemek mi?" dedim kâhine. "Ne diye?" Şişen dudağımı kontrol ederek ve dudak kenarımdan akan kanı yalayarak oradan uzaklaştım. Açık eyer çantalarından bir tanesinden bir tarak kapmak için durakladım ve saçımın dolaşıklarını açmak ve bir ihtimal de hapishane bitlerinin bir kısmından kurtulmak üzere kuru zeytin ağaçlarından birinden kalan kökün üstüne oturdum. Pol kahve cezvesini çantaya kaldırdı ve Ambiades'le Sophos eyer çantalarını atlara taktılar.

Kâhin durup beni izledi. Biraz sonra bir şey söylemek için ağzını açtı, bana saçımı kesmemi öğütlemesini bekliyordum, ama onun yerine sertçe sordu, "Nereden buldun o tarağı?"

Kafam karışmış gibi elimdeki tarağa baktım. Güzel, büyük olasılıkla da pahalı bir taraktı. Kaplumbağa kabuğundan yapılmıştı, uzun dişleri ve kenarında da altın kakması vardı. "Ambiades'in galiba," dedim en sonunda. Tarağı onun çantasından almıştım.

Ambiades o kadar hızlı arkasını döndü ki, eyerlemekle uğraştığı at ürküp geriledi. Atı yularını çekerken bırakıp tarağı elimden kapmak için açıklığı aştı. Yumruğunu suratıma savurduysa da, bu sefer hazırlıklıydım; savuşturmak için yana çekilirken darbe omzumu sıyrıp geçti. Ne var ki dengem bozulup oturduğum ağaç kökünden gerisin geri yere yuvarlandım ve diğer taraftaki çamurun içine düştüm. Usturlu düştüm; gene de kolum kırıldı, diye feryat ettim.

Kâhin ikinci kez tepemde dikiliyordu, bu sefer yüzünde kaygılı bir ifade vardı.

"Üstüne mi düştün?" diye sordu, eğilerek.

"Hayır, onun vurduğu kırıldı," dedim. "Kolumu kırdı." Bu korkunç bir yalandı tabii ve kâhin bunu anlayınca bıkkın bir tavırla ve büyük adımlarla uzaklaştı.

Ambiades'e, diğerlerinin de duyabileceği kadar yüksek bir sesle, kolumun üstüne düşseydim, bileğimi rahatlıkla incitebileceğimi ve bu durumda da işe yaramaz hale geleceğimi açıkladı. "Bunu sana biraz önce açıkça anlattığımı sanıyordum." Sonraki birkaç komutu çocuğun kafasına mühürlü yüzüğüyle indirdiği darbelerle vurguladı, bense yattığım yerden Ambiades'in feryatlarını dinledim ve ne kadar kıymetli olursa olsun, bir gereç yerine koyulduğum için hayıflandım.

Kâhin nutuk atmayı tamamladıktan sonra, Ambiades'i atları eyerleme işiyle baş başa bırakıp sabununu ve tıraş bıçağını eyer çantasına yerleştirmeye gitti. Onun birkaç kez kafası karışmış bir ifadeyle, bana değil de Ambiades'e baktığını gördüm. Çırağını terbiye ettiğini sanıyorsa, yanıliyordu. Ambiades'in ona fırlattığı kötü bakışları da görüyordum.

Sophos kendinin ve Pol'un atını eyerlemeyi bitirince, bana kendi tarağını ödünç verdi. Onun suratına bir düke yakışmayacak kadar iyi kalpli olduğunu söyledim. Kıpırmızı oldu ve omuzlarını silkti.

"Biliyorum," dedi.

"Babası da biliyor," diye hırladı Ambiades, yanımdan geçerken atının üstünden aşağı eğilerek.

Güne pek ümit verici bir şekilde başlamamıştık. Ambiades sabahın geri kalanında çoğunlukla surat astı ve Sophos da atını kambur bir sırtla sürüp havadaki gerilime aldırmamaya alıştı. Bense arada bir elimi uzatıp dudağımın ne kadar şiştiğini kontrol ettim.

Bir ara mırıldandım, “İnsan her gün yeni bir şey öğreniyor.”

“Ne öğrendin?” diye sordu Sophos.

“Çenemi kapamayı, daha doğrusu öyle umuyorum.”

“Meyhanelerde kralın yüzüğünü çalacağım diye böbürlenmemek gibi mi?”

“Benim aklımdan geçen tam olarak bu değildi,” dedim, “ama bunu da yapmayacağıma emin olabilirsiniz. Söylesene, Ambiadès’in dedesi böyle büyük bir adamsa, neden daha iyi bir pelerin almıyor?”

Sophos, Ambiadès’in kâhinin önünde ve sohbete kulak mısafiri olamayacağı bir uzaklıkta ilerlediğinden emin olmak için baktı. “Ambiadès’in büyük babası Eumon düküydü.”

Biraz kafa yormam gerekti. “Eumen ittifakı mı?” diye sordum. Fısıltıyla konuşmuştum, sıradan halk Eumen ittifakı hakkında öyle ortalık yerde, yüksek sesle konuşmazdı.

“Oligarşiyi geri getirmeye çalıştıktan ve idam edildikten sonra, aile unvanları ve toprakları ellerinden alındı. Ambiadès’in babasına biraz para miras kaldı ama çoğunu kumarda kaybetti. Geçen kış, Ambiadès babasına yazıp yeni bir pelerine ihtiyacı olduğunu söylediğinde, babası kendi eskilerinden birini gönderdi.”

“Ah,” dedim. “Zavallı Ambiadès.”

Sophos bana yan bir bakış fırlattı.

“İnsan onlar kadar fakir olduğunu ve evsiz barksız olduğunu bilirse, banyo yüzü görmemiş yığınlara soylu burnunu nasıl bükebilir? Eminim her sabah uyandığında bunu hatırlayıp kahroluyordur.”

Yollardan uzak durmaya çalıştık. Bir sürü toprak patikanın yanından geçmemize rağmen, ağaçların arasından, genelde

yavaş bir hızla ilerledik. Arada sırada, kâhin doğru yöne gittiğimizden emin olmak için pusulaya bakıyordu.

Birbirinin içine geçmiş bu sık yapraklar ay ışığını aralarına sızdırmadığından, akşam erken mola verdik, ama yakın kasabadan yeterince uzak olduğumuz için kâhin daha büyük bir ocak ateşi yakmamıza izin verdi. Pol de erzakların arasındaki kurumuş etten bize yahni pişirdi. Yemeğimizi ateşin etrafında hiç konuşmadan yedik. Yemekten sonra sessizlik uzadı. Nihayet kâhin konuştu. “Eğer Gen efsaneleri az biraz değiştirme hakkını kendinde görüyorsa, ben de yapabilirim sanırım,” dedi ve Sophos’a kadim tanrılarla ilgili bir başka hikâye anlatmaya koyuldu.

EUGENİDES VE GÖKYÜZÜ TANRISININ YILDIRIMLARI

~~~~~

Eşi Gökyüzü’yle ettiği kavganın ardından, Yeryüzü toprağı sarsma gücünü Hephestia’ya verdi. Gökyüzü de Hephestia’ya yıldırımlarını vereceğini söylemişti ama onu oyalıyordu. Mazeretler ileri sürdü: Yıldırımları temizletmeye vermişti; bir arkadaşına ödünç vermişti; avlandığı derenin kıyısında unutmuştu falan. Nihayet Hephestia annesine gitti ve ne yapması gerektiğini sordu; Yeryüzü de Eugeni-des’i çağırttı.

Yeryüzü Eugenides’e diğer insanlara verdiklerinden başka beceri ihsan etmeyeceğine söz vermişti. O yüzden ona tanrısal vasıflar kazanmak istiyorsa bunun için kendi yeteneklerini kullanması gerektiğini söyledi. Zekâ bütün insanlara verilen bir beceriydi, ama Yeryüzü oduncunun oğluna ihsan ettiği zekâyı pek az insana vermişti. Yeryüzü Eugenides’e, Gökyüzü’nün akşamları bazen dağ tanrıçalarından biriyle

uyuduğunu ve böyle zamanlarda, yıldırımlarını yanında bir yere bıraktığını söyledi.

Eugenides önce eve annesine gitti ve bebekken onu sardığı köstebek postundan battaniyeyi istedi. Battaniyeyi terzi Olcthemenes'e götürüp ondan bu posttan, tuniğiyle ve pantolonuyla bir kıyafet yapmasını istedi; terzi Olcthemenes de yaptı. Ardından Eugenides ormana gidip bütün ardıc kuşlarından birer tüy istedi. Bu tüyleri dokumacı Olmia'ya götürüp ondan tüylü bir şapka yapmasını istedi; dokumacı Olmia da yaptı. Ardından Eugenides dağ göllerine tırmandı ve ağaçların arasında sessizce oturup Tanrı Gökyüzü'nün gelmesini bekledi.

Akşam geç saatlerde Gökyüzü geldiğinde, yıldırımlarını omzundaki kemerlerinden çıkardı ve gölün yanında yere bıraktı. Bütün sesler yatıştığında, Eugenides çalılardan ilerledi, çıt çıkarmıyordu ama göl onu duymuştu. Göl, "Çalılardan arasında hareket eden şey de ne öyle?" dedi. Gökyüzü baktı ve Eugenides'in tuniğinin omuzlarını gördü. "Alaca karanlıkta gizlice dolaşan bir köstebek yalnızca," dedi. Eugenides daha da sessizce ilerledi, ama göl onu gene de duydu ve, "Çalılardan arasında ilerleyen şey de ne öyle?" dedi. Gökyüzü baktı, ama çok dikkatli bakmıyordu; Eugenides'in şapkasının kenarını gördü ve şöyle dedi. "Uyumak üzere çalılara yerleşen bir ardıc kuşu yalnızca." Eugenides daha da sessizce ilerledi ve Gökyüzü'nün yıldırımlarını gizlice çalıp dağın zirvesinden aşırırken ne göl ne de Gökyüzü onu duydu.

Gökyüzü yıldırımlarını geri almaya gittiğinde hava karmıştı. Bulamayınca önce onları yanlış yerde aradığını düşündü ve bütün dağların zirvelerini araştırdı. Yıldırımların kaybolduğunu anladığında gün ışımıştı bile.

Eugenides'in dağın eteğinde ovayı geçtiğini gördü ve onu durdurup yıldırımlarını istedi. Eugenides yıldırımların kendisinde olmadığını söyledi. Gökyüzü onun doğru söylediğini görebiliyordu.

"Öyleyse nerede olduklarını söyle," diye talep etti Gökyüzü, ama Eugenides kabul etmedi.

"Seni avucuma alıp toz gibi ufalayacağım," diye tehdit etti Gökyüzü, ama Eugenides gene de söylemedi. Gökyüzü'nün Yeryüzü'ne verdiği sözü bozmadan kendisine zarar veremeyeceğini biliyordu. Gökyüzü tehditler savurdu, Eugenides korktu, ama Eugenides yıldırımlarla ne yaptığını söylediğinde ona her ne dilerse vereceğini kabul etmeden de boyun eğmedi.

Nihayet Eugenides ölümsüzlük pınarından su istedi.

Gökyüzü öfkesinden kudurdu ve Eugenides titredi, ama dediğinden vazgeçmedi, çünkü Yeryüzü bütün insanlara ve özellikle de oğluna cesaret ihsan etmişti.

Nihayet Gökyüzü pınara gidip bir kupa su aldı, ama içine bir parça öğütülmüş yaprak güzeli kattı.

Eugenides ona yıldırımları nereye koyduğunu söyledi. "Kız kardeşimin bütün ikinci derece tanrıları yönettiği salondaki tahtına bak, göreceksin." Ardından suyu içti ve yaprak güzelinin acı tadını alarak yüzünü buruşturdu.

"Hayat suyundaki," dedi Gökyüzü, "yaprak güzelinin sana bir zararı olmayacak, ama kabı nasıl acılaştırırsa, senin hayatını da öyle acılaştıracak," dedi ve oradan ayrıldı. Hephestia'nın, Tanrıların Büyük Salonundaki tahtına yıldırımlarını aramak için gittiğinde orada hem yıldırımları hem de Hephestia'yı buldu. Yıldırımlar tanrıçanın kucığında duruyorlardı. Hephestia Eugenides'in adını ağzına

almadı. Sadece babasına sözünü tuttuğu için teşekkür etti, Gökyüzü de itiraz edemedi.

Böylece Gökyüzü Eugenides'i ölümsüz kıldı ve Hephestia'ya yıldırımların gücünü teslim etti. Elindeki yıldırımlar ve toprağı sarsma gücüyle, Hephestia ilk tanrılarının dışında bütün tanrılarının efendisi oldu.

"Aferin," dedim kâhin bitirdiğinde.

"Şey, teşekkürler, Gen."

İltifatım hoşuna mı gitmişti yoksa?

• YEDİNCİ BÖLÜM •

KÂHİNLE ARAMIZDAKİ dostane duygular ertesi sabaha, Pol erzak çantalarından birinden yiyeceklerin büyük kısmının kaybolduğunu keşfedene kadar sürdü. Pol kâhini yanına çağırdı ve benden tarafa kısa bakışlar fırlatarak aralarında sessizce konuştular. Kâhin eyer çantasını kendi gözleriyle inceleyip bir küfür savurdu. Pol'e fısıldayarak bir şey söyledi ve ikisi de açıklığı geçerek önümde dikildiler. Kâhinin bir elinde binici kırbağı vardı. Onlar yanıma yaklaşırken sakınarak ayağı kalktım.

"Umarım karnın güzelce doymuştur," dedi kâhin.

"Son zamanlarda pek doymuyorum," diye cevap verdim ve hemen ardından da keşke başka bir karşılık verseydim, diye düşündüm.

"Tut onu." Kâhin elindeki kırbağı kaldırdı. Pol koluma yapışınca eğilerek kaçıldım, fakat geç kalmıştım. Ayaklarımı toprağı gömüp Pol'ün dengesini bozmaya çabaladım, ama sonuçta bu yalnızca kafamı onun kolunun altına sıkıştırmaya yaradı. Dizinden yakalayıp düşürmeye çalıştım, fakat Pol üstte kalacak şekilde ikimiz birden yere yuvarlandık. Ağırlığını kafama verecek şekilde yer değiştirip beni yere mhladı; bu sırada kâhin de kırbağıyla sırtıma ve omuzlarıma vuruyordu.

Haykırarak otların içine küfürler savurdum (neler söyledim farkında değilim) ve bütün gücümle kalkmaya çalıştım, ama Pol'ü yerinden kıpırdatmak imkânsızdı. Takatim ve artık bağırarak nefesim tükenene kadar kafamı toprağa bastırdı da bastırdı. Bundan sonra kâhin birkaç kere daha vurup bıraktı. Pol beni bırakınca, ayağa kalkmak için gömleğine yapıştım. Bana yardım etti. Ayağa kalkar kalkmaz, Pol'ün göğüs kemığının altına vurup onu orada nefes almaya çalışırken bırakıp kâhine doğru yöneldim. Hayatımda hiç bu kadar kızmamıştım. Kraliyet hapishanesinde bile bu kadar aşağılanmamıştım. Pol iki büklüm olmasına ve acıyla nefes almasına rağmen, beni kolumdan yakalayıp geri çekmese ve kâhinle aramıza girmeseydi, neler olurdu bilmiyorum. Kâhin suratına bakmış ve derhal gerilemişti.

Kâhinle gözlerimizi birbirimize dikmiş bakarken Pol'ün zorlukla nefes alıp vermesi dışında bir ses duymuyordum. Haykırarak söylemek istediğim şeyler dilimin ucundaydı ama hiçbirisini dile getiremedim. Bu da iyi olmuştu aslında. Bir konuşsam, hiçbir şeyi içimde tutamayacaktım. Bana bu şekilde muamele etmeye nasıl cüret ederdi? Nasıl? Sonunda suratına tükürdüm. Kâhin tükürükten kaçınmak için daha da geri sıçradı, ben de arkamı döndüm. Battaniyelerimin yanına gidip kendimi yüzükoyun yere attım ve kafamı kollarıma gömdüm. Yüzümü altımda buruşan pelerinin yününe sürdüm; Pol kahvaltayı hazırlayıp diğerleri yerken ve kampı toparlarken de bunun dışında hareket etmedim.

Pol yanıma gelip dirseğime hafifçe dokundu. "Ayağa kalk," dedi fısıldar gibi. Yardım etmeyi önermemiştı. Üstelik ben ayağa kalkarken, kol mesafesinden uzakta durdu ve öne hamle yapacakmış gibi ağırlığını ayak uçlarına vererek beni dikkatle izledi.

Sophos atımı tutuyordu. Atı benim binek taşı olarak kullanabileceğim bir ağaç kökünün yakınına getirmişti, ama

ben kökü görmezden gelip atı iterek uzaklaştırdım. Sophos kendimi yukarı çekmeme yardım etmek için atın başının çevresinden dolaşarak geldi, ama onu da görmezden geldim. Tek ayağımı üzengiye yerleştirdim ve atın sırtına atladım. Kaymalarını önlemek için dizginlere sertçe asılmışım, at ürkerek kafasını geriye attı.

Derin bir soluk almak için durdum ve soluğu yavaşça bıraktım. Kaşlarımın birbirlerine bastırdıklarını hissedebiliyordum, dişlerim de öylesine kenetlenmişti ki çenemdeki kaslar seğiriyordu. Bir soluk daha alıp kendime kızgınlığının ata olmadığını hatırlattım. Kâhinin yanında kalmamın kendi hırsımdan başka sebebi yoktu. Bu fazla eğitim görmüş maceracı grubundan istediğim anda ayrılabilirdim. Ne kralın koyduğu ödül ne de Pol tutabilirdi beni, ama kralın tacını borçlandığı kişi olmak istiyordum. Yüzyıllardır Hamiat-hes'in İhsanı'nı çalan ilk kişi olmak istiyordum. Meşhur olmak istiyordum. Fakat o lanet olasıca şeyin yerini bilmezsem çalmam da mümkün değildi ve yerini de bana ancak kâhin gösterebilirdi. Taşı bulana kadar onunla kalacaktım, fakat kendi kendime söz verdim: Bir gün o kibrine keskin bir bıçak saplayacak ve saplandığı yerde bir güzel çevirecektim.

Kâhin ve Pol atlarına binmişlerdi bile.

"Önce batıya sonra da dereye doğru sapacağız. Umalım da yol boyunca bir köy filan bulabilelim. Sence en iyi şansımız bu mu?" diye sordu kâhin Pol'e.

Pol başıyla onayladı. Kâhin elinde taşıdığı haritayı eyerinin arkasındaki çantaya tıktırdı. "Bu taraftan o zaman," dedi ve önümüze düşerek bizi ağaçların arasına soktu. Benim at her zamanki gibi hemen kâhinin atını takip ediyordu.

Yolda giderken, öfkeme biraz uzaktan baktım. Öylesine gözüm dönmüştü ki, kâhini bile korkutmuşum, aramızda

Pol olmasına rağmen. Bu benim için yeni bir olaydı ve sabah ilerledikçe bu duygunun biraz keyfini çıkardım. Dilimi tutugum için de seviniyordum. Söylememem gereken şeyleri söylemek geçmişte yaşadığım birçok acı olayın kaynağı olmuştu ve şayet dilime birazcık da olsa hâkim olmayı öğren-dimse bu kesinlikle karakterimde bir ilerleme olduğu anlamına geliyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadı Sophos yanımda bir yerlerden.

Ona hâlâ çatık duran kaşlarımın altından baktım. “Ah, tabii,” dedim.

Ayrıca iyiydim de. Kırbaç ciddi zarar verecek kadar güçlü değildi. Kâhinin bana verdiği kıyafetlerse kalındı, böylece cildimin yırtılmasını engellemişlerdi. İş göremeyecek durumda değildim. Sırtım acıyordu, ama yanması hava karardığında geçecekti büyük olasılıkla ve artık gittiğimiz yere her ne zaman varırsak varalım işimi gene de yapabilecektim. Kâhin yararlılığımın zedelenmesine neden olacak bir şey asla yapmazdı.

Kıyısında bodur ağaçlıkları olan, sık bir akarsuya vardık ve yukarıya doğru onu takip ettik; zeytinler arasında başka ekinlerin yetiştirildiği bir açıklığa gelene kadar. Kâhin atını çevirip bizi ağaçların arasına doğru yönlendirdi.

“Yakınlarda bir kasaba olacak. Pol’le ikimiz atla gidip biraz daha yiyecek bulalım. Ambiades, sorumluluk sende. Tanrılar adına, gözlerini hırsızdan ayırma.” Konuşurken bana bakmıyordu, ama Ambiades benden tarafa aşağılayıcı bir bakış fırlattı.

Bir kez daha “Gen” olmayı bırakıp, başını alıp gitmeye meyilli bir inek filan gibi, bir çeşit güvenilirmez hayvana dönüşüğümü fark ettim. Kâhinle Pol atlarını ve eşyalarını bizim yanımızda bırakıp nehri izleyerek kasabaya ulaşan patikadan yukarı yola koyuldular. Kalan yiyeceği sırt çantalarında

bırakmışlardı, bize öğlen yemeğinde onları yememizi söylediler. Sophos çantaları açıp ekmekle, sulanmış ve biraz da ılınmış peyniri çıkarıp elden ele dolaştırmamız için bize uzattı. Bölmem için bana ekmeği vermişti ve Ambiades’e geçirmeden önce çoğunu kendime ayırdım. Ambiades itiraz etti.

Ben, “Lanet olasıca, kahvaltıda aç kaldım ben!” diye hırlayınca Ambiades geri çekildi. Anlaşılan öfkem hâlâ etkiliydi. Sabah kahvaltısını kaçırma nedenimi hatırlatmak aklına gelmemişti.

Ekmeği, kaygan peyniri yiyip kuru biftek parçalarını kemirirken, “Ben hâlâ açım,” dedi Sophos dertli dertli.

Hiçbir şey söylemeden kollarımı kavuşturdum. Bu kendi talihsizlikleriydi.

“Nehirde balık tutabiliriz belki,” diye hatırlattı Ambiades. “Pol’ün çantasında olta ve kanca var.”

Sophos benden tarafa baktı.

“Benden medet ummayın,” dedim.

“Senden bir şey beklediğimiz yok, Gen, ama yakalarsak balıktan payını isteyeceğine eminim,” dedi Ambiades.

“Ben balık tutarım, sen de ona göz kulak olursun,” diye önerdi Sophos. Sophos da beni güvenilirmez çiftlik hayvanı kategorisine sokmuştu anlaşılan.

“Balık avlamayı hiç bilmiyorsun. Misinayı çekiştirip yemi kaybediyorsun.”

“Sen avlan, ben onu izleyeyim o zaman.”

Ambiades homurdandı. “Yürüyüp gitse ona engel bile olmazsın. Hayır. Onu bağlayacağız.”

“Hayır bağlamayacaksınız.”

“Nasıl yapacağız?” dedi Sophos, ben hiç konuşmamışım gibi.

“Kâhinin çantasında halat olacaktı, gidip getirsene.”

Ben karşı çıkmayı sürdürürken Sophos uzaklaştı.

"Beni bağlayamazsınız. Kâhin göz kulak olmanızı söyledi. Bırakıp balığa çıkın demedi."

"Kes sesini," dedi Ambiadès. "Yiyeceğimizin kalmamış olması senin suçun."

"Hayır," dedim. "Beni bağlayamazsınız."

Bağdaş kurmuş yerde oturuyordum. Ambiadès elinde halatla üzerime eğildiğinde, yuvarlanarak uzaklaştım. Üstüm, acıyan omuzlarıma üzerine düştü. Çığlık attım. Halatı düğüm yapıp ellerimden birinden geçirdi ve geri çekti, bileğimdeki yaranın neredeyse geçmekte olduğu yere gelecek şekilde sıkıca bağladı.

"Yapma!" diye bağırdım tekrar. Daha sıkılaşmasına engel olmak için halatı kavrayıp çıkarmaya çalıştım, ama kaba ip yumuşak deriye gömülmüştü. Ambiadès halata asıldı, elimden kurtarıp düğümü daha da sıkı.

"Kıpırdama yoksa daha da sıkı bağlarım," dedi ve ben de karşı koymayı bıraktım. El ve ayak bileklerimi bağlarlarken kımıldamadan durdum, ama durmadan söylendim.

"Sıkıca bağladığından emin ol," dedi Ambiadès ayak bileklerimle ilgilenen Sophos'a.

"Çok sıkı oldu," dedim. "Ellerimi çok sıkı bağlıyorsunuz."

"Kapa çeneni," dedi Ambiadès.

"Fazla sıkı olmadığına emin misin?" diye sordu Sophos.

"Tabii ki eminim. Ayakları tamam mı?"

"Ambiadès," onu ikna etmeyi son kez denedim, "ellerimi çok sıkı. Parmaklarımı hissedemiyorum. Biraz gevşetmek."

"Gevşetsen iyi olabilir, Ambiadès."

"Aptal aptal konuşma, Sophos, öylesine konuşuyor. Bak sana, parmakları iyi durumda."

"Değiller! Bak!" Ellerimi kaldırıp Sophos'a gösterdim. İplerin iki tarafındaki pembe deri şişmişti bile, fakat o parmaklarına bakmıyordu.

"Morarmamışlar."

"Birazdan moraracaklar."

"Moraracakları filan yok. Hadi, Sophos." Ambiadès kâhinin çantasından olta takımlarını aldı ve Sophos'u çekerek uzaklaştı.

Geri dönmeleri için haykırmak istedim, ama Attolya kasabasına yakın olduğumuzdan ve başkalarının sesimi duyacağından korktum. Meraklı köylülerden birisi bizi mahzenine tıkip kraliçenin adamları sorguya çekmek için gelene kadar bekletebilirdi. Halka açık idamla kellemi kaybetmek istemiyordum ve ipler de birazcık daha dayanamayacağım kadar sıkı değildi. Her an kâhin ya da Beceriksizler çıkıp gelebilirler diye düşünüp dururken ellerimin morarmasını izledim.

Ambiadès'le Sophos, Pol'ün nehir kıyısından aşağı indiğini görene kadar sudan dönmediler. Beni bulduklarında yan yatmış, sessizce nefes alıp veriyor ve zihin gücümü kullanarak kanın sıkışan düğümleri ve şişmiş, alacalı bir renk almış elimi açması için uğraşıyordum.

"Ah, hayır," dedi Sophos.

"Lanet olsun," dedim tıslar gibi, "çıkarın şu ipleri. *Dikkat edin!*" Ambiadès düğümleri çekiştirmeye başlamıştı ve ızdırap dayanılacak gibi değildi. İplere asıldı ve düğümleri çekerek daha da sıkı.

"Bırak, bırak," dedim. "Dokunma. İpi keserek çıkarabilirsin." Ama beni dinlemiyordu bile. Ambiadès düğümlerden birini gevşetmeyi başardı ve bileğimin üstünden zorlayarak geçirdi, bu sırada eklemlerimin derisini de parçalamıştı. "*Canımı çıkardınız!*" Pol açıklığa koştururken ben artık bağırıma başlamıştım. Ambiadès'i çekip ellerime ve toprağın içinde unutulmuş yatan balıklara baktı.

"Gidip biraz daha balık yakalayın, ikiniz de."

Kararsız birkaç geri adımdan sonra, Sophos da Ambiadese de döndüler ve nehrin kıyısındaki çalıların arasına koşturdular. Onlar gidince, Pol düğümlü halatları dikkatle çözme işine koyuldu. Derdimi anlatmak için inleme zahmetine bile girmedi. Pol ipleri kesip çıkarırken sessizce yattım ve yapıştıkları yerden çekerken tıslar gibi bir ses çıkardım yalnızca.

Pençeleşen parmaklarımı açmaya koyuldu. "Yapma," dedim. "Parmaklarını esnetmemiz lazım. Kan oturmuş."

"Ben kendim yaparım," dedim.

Birkaç saniye sonra başıyla onayladı.

"Kâhin nerede?" diye sordum.

"Yiyeceklerden bir kısmıyla beni önden yolladı. İyi yapmış gerçi." Pol omzunun üstünden nehre doğru baktı. "Bu olaydan haberi olmak zorunda değil."

"Ah, evet, öyle bir zorunda ki," dedim. Artık Ambiadese'nin diri diri derisinin yüzüldüğünü görmek istiyordum.

"Hayır," dedi Pol, "değil." Dosdoğru gözlerimin içine bakabilmek için biraz daha çömeldi. "Kâhin artık her neredeyse o aptal taşı bulmak için itibarını ve hayatını ortaya koydu, onu ele geçirmesine engel olacak kişiyi öldürecektir. Ve bu kişi de..." -parmağını suratımın önünde salladı- "Sophos olmayacak." Sophos'un da başını derde sokmadan Ambiadese'i cezalandırmanın bir yolu gelmiyordu aklıma.

"Babası beni onun güvenliğini sağlamam ve bu yolculukta bir şeyler öğrenmesi için gönderdi; fakat kâhin gibi bir adamın planlarını bozarsa neler olacağını öğrenmesine gerek yok." Pol şu ana kadar onun ağzından işittiğim en uzun konuşmayı yapmıştı. Bir elini gömleğimin kumaşına doladı ve yüzümü kendininkine yaklaştırdı. "Bana verilen emir, Sophos'u korumak ve başının belaya girmesine engel olmak. Peri masalından çıkma bir şeyi ele geçirip geçirmemiz umurumda değil. Anhyor musun?"

Başımı can havliyle evet anlamında ve ardından hayır anlamında salladım. Evet, anlıyordum ve hayır, kâhinin bilmesine hiç gerek yoktu. Sonuçta, düşününce, Sophos'a karşı hiçbir garezim yoktu ve Ambiadese'ten olan hıncımı da kendi başıma alabilirdim.

Pol çantasından ilk yardım malzemelerini almaya gitti ve yanında sargı bezleri, acıyan elime sürmek için merhem ve ufak bir kâğıda sarılmış yemişlerle geldi.

"Bunlardan iki tanesini çiğne," dedi, "acını hafifletirler. Kâhine yaralarından birinin yeniden mikrop kapıldığını söyleyeceğiz."

"Ne kadar vaktim var, Pol."

"Neye ne kadar?"

"Gittiğimiz yere varana kadar."

"Ben nereden bileyim?"

"Kâhinin ne kadar yiyecek aldığını biliyorsun."

Bir an düşündü. "İki gün daha."

Kâhin biraz daha erzakla geri geldi ve Pol'ün bileklerim hakkında anlattığı hikâyeyi sorgulamadan kabul etti. Tek endişesi ellerimin iş görüp göremeyeceğiydi ama Pol onu temin etti. Ambiadese küçümser gibi bir tavır içindeydi, ama Sophos alenen rahatlamıştı. Bir kez daha at sırtında zeytin ağaçlarının arasına girdiğimizde, atını benimkinin yanına getirip tatlılıkla özür diledi. Ona çenesini kapamasını söyleyip kızarmasını izledim. Nehir kenarında Ambiadese'le aralarında ne geçtiğini bilmiyordum, ama görünüşe göre Ambiadese mermer kaidesinden aşağı inmişti. Büyük olasılıkla eski kibirine kavuşur, diye düşündüm, ama bu çok yakında olmaya-caktı. Bu arada, Ambiadese atını kâhininkine yakın sürerken, Sophos ise benimle ya da Pol'le yan yana gitmek için biraz geride kaldı. Ona pelerininin neden bu kadar sık olduğunu sordum, tekrar kızardı. Saat kadar düzenli işliyordu.

"Yeni bir öğretmenle kente yolculuk edeceğimi öğrenince, annem aldı."

"Kâhinle mi?"

"Evet."

"Daha önce neredeydin?"

"Babamın köşklerinden birinde. Eutoas Nehri kıyısında. Orası çok güzeldi."

"Fakat."

"Babam ziyaret etmek için uğradı ve benim kılıç kullanmayı, ata binmeyi bilmediğimi ve ava çıkmaktan hoşlanmadığımı öğrendi. Bunların yerine kitap okumayı seviyordum." Sophos gözlerini devirdi. "Binicilik hocamı, kılıç hocamı ve özel öğretmenimi kapı dışarı etti. Ardından bana kılıç kullanmayı ve ata binmeyi Pol'un öğreteceğini, onunla kentte yaşayacağımı ve onun bana göz kulak olacağını söyledi."

"Pol babanın adamı mı?" Omzumun üstünden geriye bir bakış fırlattım ve tekrar Sophos'a dönmeden önce Pol'le kısa bir süre göz göze geldik.

"Babamın muhafızlarının komutanıdır."

Sessiz bir ıslık saldım. Adamın oğlu çok kıymetli olmalıydı, sonuçta muhafızlarının komutanı ona binicilik dersi veriyor ve oğlunun bir koruması olsun diye kendisi komutanından tamamen vazgeçiyordu.

Aralarından geçtiğimiz zeytin ağaçları biz ilerledikçe karakter değiştiriyordu. Sıkı ağaç dizileri yerine, ağaç gövdelerinin arası açılmaya başlamıştı. Sulama kanalları önce otlarla ve ince çamurla sonra da bütünüyle kapanarak kayboldu. Karşımıza başka kuru meşeler çıktı ve en sonunda tamamen yabana kaçmış ağaçların arasında ilerlemeye başladık.

"Bu zeytinleri kimse toplamıyor mu?" diye sordu Sophos, otlar arasında çürüyen yemişleri görünce.

Kâhin onu işitmişti. "Kalmadı," dedi omzunun üstünden. "Veba salgınından bu yana Attolya'da hasadı toplamaya yetecek insan kalmadı. Erzak aldığımız kasaba büyük olasılıkla Zeytin Denizi'nin bu kısmından sorumluydu, fakat şu anda orada yaşayan en fazla beş ya da altı aile kalmış durumda. Onlar da ancak en yakınlarındaki ağaçları toplamaya yetişebiliyorlar."

Ben doğmadan otuz sene önce yaşanan veba salgını biliyordum. Orta denizi aşan ticaret gemileriyle gelmiş, ovalık arazilere sızarak aileleri kırıp geçirmişti. Kentteki meyhanede Sounis halkının neredeyse yarısının öldüğünden bahsediliyordu. Bütün deniz ticareti durma noktasına gelmişti. Tahıllar tarlada çürümüşü. Eddis hastalığı dışarıda tutabilmek için ülkeye giriş çıkışı yasaklamıştı. Veba yıllarında genç bir delikanlı olan büyük babam, hastalık bulaşma korkusu yüzünden vebadan ölen birinin eşyalarına hiçbir hırsızın el süremediğini anlatmıştı. Her şey yakılıyordu.

"Sounis'te de böyle yerler var mı?" diye sordu Sophos. "Tarım arazilerini ekip biçmeye yetecek nüfusun olmadığı yerler?"

"Pek yok," diye cevap verdi kâhin. "Sounis her zaman Attolya'dan daha ufak bir ülke olmuştur, o yüzden de yine nüfus fazlası var. Terk edilen birkaç çiftlik var. Dağa çıkmadan önce kaldığımız yer gibi mesela. O ailenin tek hayatta kalan üyesi çiftliği terk ederek eğitim almak için kente gitti."

"Siz nereden biliyorsunuz?" diye sordu Sophos, aşıkâr olanı gene göremeyerek.

"O genç bendim." Kâhin benden tarafa bir göz attı. Ağaçların arasında zaten yavaş ilerleyen atlarımız durmuştu, benimkisi yumuşak otlardan bir tutam yiyecek için başını eğdi. Biraz sonra kâhin, "Çok şaşırtıcı ama, bir şeyler düşünüyorsun galiba Gen ve ben de ne düşündüğünü merak ediyorum."

Çok sayıdaki akrabamı düşünüyordum. Büyük kısmı benim gözümde ağır bir yükü, ama aralarındaki o sevdiğim kişi olmasa, ben de kendimi kraliyet hapishanesinde bulmayacaktım. Hiç akrabam olmamasındansa, bu kadar çok olmaları daha iyiydi herhalde. Sanırım bu kuzenlerimden bazıları hakkında aklımdan geçen en güzel düşünceydi. Kâhine, "Benim bir sürü akrabam var" dedim, "ve düşünüyorum da, ben sizden daha iyi durumda mıyım acaba?"

"Olabilir." Atını ileri sürdü.

Bir müddet sonra Sophos yeniden konuşmaya başladı. İmkânı yok uzun süre sessiz kalmıyordu. "Eğer köyde yeterince insan kalmadıysa, neden başka yerlerden oraya göç etmiyorlar?"

"Nereden mesela?" diye sordu kâhin.

"Attolya'nın diğer kısımlarından?" diye akıl yürüttü Sophos tereddüt ederek.

"Çünkü onlar da ölmüşler, salak," diye cevap verdi Ambiadès. Kâhin yüzünü buruşturdu.

"Veba bütün ülkedeki nüfusu azalttı," diye izah etti daha tatlı bir dille. "Nüfus fazlası çok az yerde var. Kentlerde bile durum böyle."

"Sounis'ten gelebilirler."

"Evet, doğru." Sounis kralının aklından da bu geçiyor olmalıydı.

"Bu istila demek olur," dedim.

"Ee?" diye bana meydan okudu Ambiadès.

"Ee'si, Attolyanlar buna karşı çıkabilirler."

"Ama toprağı kullanmıyorlar ki, Gen," diye itiraz etti Sophos. Durum tersi olsa ve Attolya topraklarına toprak katsaydı nasıl hissederdi acaba?

"Gene de karşı çıkabilirler," dedim.

"Bunun bir önemi yok," dedi kâhin.

"Attolyanlar için önemi olabilir," dedim atıma hitaben.

O gün biterken, Zeytin Denizi'nin sonuna geldik. Uzun zaman önce otlar bitmiş, bir at arabası yolunu takip ediyorduk. Yol güneye döndüğünde, kâhin bizi yoldan çıkarıp tekrar ağaçların arasına soktu. Yarım kilometre kadar ileride, sanki tanrılar solumuzdaki yamaçtan görüş menzilimizin dışındaki bir yerlerdeki nehre kadar toprağı bir çizgi çekmişler gibi ağaçlar bitiverdi. Dağlar, pembeli mavili akşam göğünün altında kara kara uzanıyordu. Ağaçlar dağları uzun süre gözlerden saklamıştı. Onları tekrar görebilmek rahatlatıcıydı.

Önümüzde hiç ağaç yoktu, çok az sayıda birkaç değişik çeşit çalı vardı. Toprak, kaya ve çakıl taşlarıyla kabarmıştı. Batan güneş, siyah arka plan üzerine kara gölgeler düşürüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Sophos.

"Burası distopya," dedi kâhin. "Bu gece burada mola vereceğiz." Pol akşam yemeğini pişirirken, o da distopyanın binlerce yıl önce Kutsal Dağ'dan yağın kor halindeki taşların kalıntıları olduğunu anlattı. Toprak mineraller bakımından zengindi, ama bitkilerin kök salamayacağı kadar da sertti. Geçilmesi zor ve yol açmanın imkânsız olduğu bir araziydi. Yeryüzünde bir toprak parçasının olabileceği en çorak haldeydi.

"Bunu açıklayan bir efsane var elbette," dedi kâhin, esneyerek ve saçlarını eliyle tararken, "ama hikâyeyi Gen'in ağzından bile dinleyemeyecek kadar yorgunum. O yüzden Eugenides'in Gökyüzü'nden çaldığı yıldırımları kullanmayı denediğini ve bu toprağı yakan bir yangın çıkardığını söylemekle yetineceğim."

"Kardeşini öldürdü," dedim battaniyelerin üstünde yattığım yerden.

"Hım? Ne dedin, Gen?"

"Annesiyle babası –tanrıça değil, ölümlü annesiyle babası– nihayet bir çocuk sahibi olmuşlardı ve Eugenides erkek

kardeşini kazayla çıkan yangında öldürdü. Hamiathes onu bu sırada kurtardı ve Hephestia da Hamiathes'i ödüllendirmek için o taşı verdi çünkü erkek kardeşini çok seviyordu."

"Böylece bilmediğimiz bir şey kalmadı," dedi Ambiadès huysuz huysuz, battaniyelerin arasından ve hiçbirimiz başka kelime etmeden uykuya daldık.

O gece, içinde mermer duvarlı bir oda ve beyazlı bir kadın olan tuhaf bir rüya gördüm ve ay, zeytin ağaçlarının arkasında yükselirken uyandım. Yeniden uyumakta güçlük çekiyordum, o yüzden doğrulup oturdum. Pol nöbetteydi. Kâhin olsa bana tekrar yatmamı söylerdi. Sophos konuşmaya çalışırdı, ama Pol yalnızca ateşteki korların üzerinden bakmakla yetindi. Ayağa kalktım ve sırtımdaki kasları gevşetmek için gerdirme egzersizleri yaparak biraz ileri geri volta attım. Kâhinin vurduğu yerler hâlâ acımaya devam ediyordu, ama canımı sıkan el bileklerimin ızdırabıydı. Sessizce Ambiadès'e bir küfür savurdum ve ateşin etrafından dolanarak Pol'ün yanına çömeldim.

"Bana verdiğin şu yemişler..."

"Evet?"

"Biraz daha var mı?"

Çantasına doğru döndü ve içinden ufak bir ilaç çantası çıkardı. İçinde yemişler bulunan deri bir torba vardı. Avucuna ayasını dolduracak kadar döküp açık duran elime geçirdi.

"Bir seferde en fazla iki tane," diye hatırlattı.

"Tanrılar senden razı olsun," diye düşünmeksizin teşekkür ettim ve tekrar yatmadan önce yemişleri ağzıma attım. Uyuyana kadar ellerimi esnetme alıştırmaları yaptım.

Ertesi sabah kâhin olayların gidişatını eline alıp Ambiadès, Sophos ve beni bir kez daha baş başa bıraktı. Geceleyin ağaçların arasında bir ateş gördüğünü sanıyordu ve distopyayı geçerken kimse tarafından izlenmediğimizden emin olmak istemişti. Pol'le birlikte keşfe çıktılar. Ayrılmadan önce Pol Ambiadès'le Sophos'un eline tahta kılıçları tutuşturup antrenmanla meşgul olmalarını ve başka hiçbir şey yapmamalarını tembihledi. Ambiadès anlamamış gibi yaptı ama Sophos başını hararetle sallayarak onayladı. Pol ve kâhin görüş alanından çıktıklarında, ikisi gerdirmeye hareketleri yapıyorlardı.

Pol ve kâhin gözden kaybolur kaybolmaz, Ambiadès Sophos'a döndü ve kılıcıyla kaburgasından dürtüklendi. "Haydi, oyalanma bakalım," dedi.

"Gerdirmeye hareketlerini bitirmemiştin," diye karşı çıktı Sophos.

"Ah, boş ver onları," dedi Ambiadès. "Antrenman sırasında ısınırın."

Böylece Sophos gardını aldı ve birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Başım eyerlerden birine dayalı, yattığım yerden onları izledim. Ambiadès, Sophos'un savunmasını üstten aşmaya çalıştı, ama Sophos dersini unutmamıştı ve saldırıyı engellemek için yana doğru bir adım attı. Ancak savunma yaptıktan sonra ileri hamle yapmayı unuttu, hatırladığında da Ambiadès'in savunmasındaki boşluk kapanmıştı.

"İyi savunma," dedi Ambiadès, şaşkınlığını saklamaya çalışarak ve kılıcını yeniden indirdi. Sophos engelledi, ancak darbenin şiddetini iyi ölçememişti ve dengesini tekrar bulmak için biraz gerilemesi gerekti. O kendini toparlarken, Ambiadès ileri atılıp kılıcını kaburgalarına hızla indirdi. Sophos önünü kapatmak için dirseğini indirdiyse de geç kalmıştı, koluyla tahta bir kılıç dışında bir şeyi durdurması da mümkün değildi zaten. Ambiadès kılıcını geri çekerken dirseğe

vurarak bertaraf etmeyi başardı. Sophos çılgılık attıysa da, Ambiadès üstünlük taslayan bir tavırla duymazdan geldi.

Ambiadès bir kez daha Sophos'a hücum edip kılıç antrenmanı bahanesiyle onda uzun süre unutamayacağı morluklar bırakmaya başladı. Kendimi tavsiyede bulunmak zorunda hissetmiştim.

"Bak," dedim onlar ayrılırken. "Ambiadès senin savunmanın üstünden aşmaya her çalıştığında, sağ tarafı açık kalıyor. Saldırısını engellemek için sola adım at ve ardından derhal göğüs kafesine doğru karşı saldırıya geç." Pol kadar sabırlı değildim. Bunu kendi başına bulmasını bekleyemeyecektim.

"Özür dilerim," dedi Sophos tevazuuyla. Omuzları çökük, acıyan dirseğini ovuşturarak ayakta duruyordu. Kılıcını toprağa düşürmüştü. "Yeterince hızlı değilim. Sen daha iyi kılıç kullanıyorsun, Ambiadès."

Ambiadès sanki, "Elbette," dermiş gibi omuzlarını silkti ve Sophos kızardı. Ben pöhledim.

"Buradan çıkarılabilecek tek sonuç," dedim, "Ambiadès'in senden on santim daha uzun olduğu. Kılıç tutan kolu gibi, kılıcının boyu da daha uzun."

Ambiadès'in yüzündeki ukala ifade gitmişti, benden tarafa döndü. "Kılıç dövüşü hakkında ne biliyorsun, Gen?"

"Savunmanın berbat olduğunu biliyorum. Senin sıkletinde bir rakip seni paramparça edecektir, onu da biliyorum."

"Sen mi mesela?"

"Ben senin sıkletinde değilim."

"Korkak."

"Hiç de değil. Şuracıkta kalkıp seni haklasam, Pol döndüğünde beni dövecektir. Yapmam gereken bir iş var ve her tarafım morarmış vaziyette çalışmaktan da hoşlanmıyorum."

"Pol nerden bilecek."

"Tabii tabii."

Ambiadès gelip tepemde dikildi. "Korkaklığımı gizlemek için bahaneler uyduruyorsun yalnızca."

Yan tarafıma bir tekme attı. Sert bir tekme değildi. Fakat her an ihtiyaç duyabileceğim kasları morartmaya yetmişti.

"Ambiadès, yapma." Sophos dehşet içindeydi.

"Bir daha yap, bak kâhine nasıl söylüyorum," dedim.

Ambiadès üzerime eğildi, yüzü nefretten çirkinleşmişti. "Sefillerin sefili kendi adına kavgaya giremiyor," dedi.

"Hayır," dedim. "Bu sefillerin sefili istemeden piyade alayına katıldı ve beş para etmez bir kral adına savaşıyor; senin gibiler de eli belinde izliyor."

"Gen," diye itiraz etti Sophos, "bunlar haince sözler."

"Umurumda mı sanıyorsun?" dedim.

"Neden şaşırıyorsun ki?" Ambiadès'in kini Sophos'un irkilmesine sebep oldu. "Bu tür insanlar yalnızca kendi çıkarlarına hizmet ederler."

"Ya. Peki ya sen kime hizmet ediyorsun?" diye sordum.

Öylesine söylenmiş bir şeydi, ama hassas bir noktaya dokundum sanırım. Ambiadès'in yüzü buruştu. Ayağını tekrar kaldırdı, bu sefer yuvarlanarak çekilmeseydim kaburgalarımın birkaç tanesini kıracaktı. Bir kez daha tekme atmaya hazırlandığında, topuğunu yakaladım ve çekerek dengesini kaybettirdim, ardından da bir ayağını kilitli dizinin arkasına takmak için tozların arasında yuvarlandım. Düştü. Ayağa kalkmış üstüne atlamak üzere çömeliyordum ki, kâhinle Pol ortaya çıktı.

Kâhin kaşlarını kaldırdı. Birbirimizi bıraktık. Ambiadès ayağa kalkıp kılıcındaki tozları silkelemeye koyuldu. Bense geriye yatıp yeniden kafamı eyere yasladım.

"Bir tatsızlık yok, değil mi?" dedi kâhin. Kimseden bir cevap gelmedi.

Kâhinle Pol arasında geçen çok sessiz bir konuşmanın ardından, atları Ambiadès'le birlikte bıraktık. Kâhin atların yanında Sophos'u bırakmak istemişti, ama Pol onun tek başına ya da Ambiadès'le birlikte kalmasına izin vermemişti. Sophos'la idolü arasında işlerin iyice kötüye gittiği belliydi.

Böylece kâhin, Pol, Sophos ve ben yayan olarak distopyaya yöneldik. Ambiadès'i geride bıraktığımız için çok seviniyordum. Bütün gün boyunca yürüdük, pusulasının gösterdiği istikameti takip eden kâhinin peşinden gidiyorduk. Patika filan yoktu, yolumuzu delikli siyah kaya yığınlarının arasından ve üstünden buluyorduk. Herkes kendi suyunu yanında taşıyordu. Distopyada akarsu yoktu, ama yer altında akan bir su vardı anlaşılan çünkü ot kümeleri ve geniş demetler halinde çalılar büyümüştü. Her şey kuruyup diken diken olmuştu ve geçerken kıyafetlerimize takılıyordu. Kayaların sert yüzeyi kıyafetleri yırtıyor, sürtünerek geçerken çıplak deriyi sıyrıyordu.

Kâhin Sophos'a biraz daha çok su olsa lav tabakasını ufalayarak zengin toprağa dönüştürebileceğini, ama bu bölgenin Zeytin Denizi'nden yüksekte kaldığını ve tek akarsuyunun da Aracthus olduğunu izah etti.

"Aracthus kendine bir kanyon oydu. Bu yatağın dışındaki toprağı pek aşındırmıyor. Daha ileride, aşağısında kalan ovalara ulaşmış buradan topladığı mineralleri bırakıyor. Oradaki araziler bütün Attolya'nın en verimli çiftlik arazileri."

"Peki ya Zeytin Denizi?" diye sordu Sophos.

"Distopyaya düşen kış yağmurlarının suyuyla besleniyor. Yağmurlar kesilir kesilmez, dere yataklarının çoğu boşalıyor ve toprak ekinleri besleyemez hale geliyor. Terk edilmeden önce her yere zeytin ağacı dikilmesinin nedeni buydu."

Distopyayı geçerken, bir kez daha açıkta kalmış bir böcek gibi hissettim. Yetiştirilme tarzım kendini hissettiriyordu;

gökyüzünün bir parça daha büyük bir kısmının kapanması-na özlem duyuyordum. Dağlar solumdaki sarp yamaçlarla yükseliyordu, fakat onların diklikleri beni sarıp sarmalamaktansa dışarıda bırakıyordu. Zeytin Denizi'nde kendimi daha rahat hissetmiştim.

Akşam olduğunda Aracthus'a vardık ve nehrin yukarısına, dağlara doğru yol almaya başladık. Arkamda kalan uçsuz bucaksız yeryüzü parçasını aklıma getirmemeye çalıştım. Nehir kıyısında büyüyen tek tük ağaç ve birkaç da çalı vardı ve lav akışı burada araziye daha az çoraklaştırmıştı sanki. Nehir dar fakat çoğu yerde derindi ve kıvrılıp yatağının iki tarafındaki kayalara çarptığı noktalarda bir boğaz oluşturuyordu. Zaman zaman sığ bir şelaleden atlıyordu. Arada sırada suyun aktığı dar boğazın kenarı boyunca yürüdük; bazen boğaz genişledi ve nehrin kıyısında biriken kumların üstünden geçtik.

Güneş batarken, dönemecin etrafından dolaştık ve daha büyükçe, benim boyumun belki iki üç katı yüksekliğinde bir şelaleye ulaştık. Akarsu karşı kıyıda uçurumlarla kuşatılmıştı, topraktaki çentik çentik yarıkları görebiliyorduk, hepsi siyah ya da beyazdı. Nehrin bizim durduğumuz tarafı neredeyse dümdüzdü, burada lav kıyıya inmişti ve arkamızda bizimle Zeytin Denizi arasındaki distopyanın manzarasını kesen daha yumuşak diklikte bir tepe vardı.

Kâhin durdu. "İşte burası," dedi.

"Burası ne?" diye sordum.

"Ününü burada kazanacaksın."

Çevremi saran boş kayalıklara, nehre ve ayağımın altındaki kumlu toprağa baktım. Görebildiğim kadarıyla, burada çalışacak hiçbir şey yoktu, hiçbir şey.

• SEKİZİNCİ BÖLÜM •

“GECE YARISI YAKLAŞANA KADAR beklememiz gerekiyor,” dedi kâhin. “Bu sırada bir şeyler de yeriz belki.”

Böylece Pol sırt çantalarını açıp boşalttı ve ateş yakarak yemek pişirdi. Sophos’un yakacak malzemeleri bulması biraz zaman almıştı, ama gene de başardı. Yardım etmedim. Kumda ayağımla bir çukur açıp içine uzandım ve parmaklarımı oynatarak esnetme alıştırmaları yaptım. Tutulmaları diye bileklerimi dayanabildiğim kadar ovuşturdum. Kâhinin böyle inin cinin top oynadığı bir yere bizi niye getirdiğini merak ediyordum ama sormadım. Aramız bozuktu. Pol yemek pişirirken, biraz kestirdim.

Önceki gece gördüğüm rüyayı tekrar gördüm. Merdivenlerden mermer duvarlı bir odaya çıkıyordum. Pencere yoktu, ama içeride beni bekleyen kadının beyaz saçlarına ve elbisesine bir yerlerden mehtap vuruyordu. Ayaklarına kadar kat kat pilillerle inen eski çağlardan kalma bir peplos vardı üzerinde, eski mihrapların yanında taşla oyulan kadınlar gibi. Odaya girince, bir süredir beni bekliyormuş da gecikmişim gibi başını salladı. Kadını bir yerden tanımam gerektiğini hissettirdi, ama tanıımıyordum.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu.

“Kendim geldim.”

“Almaya mı yoksa sunmaya mı geldin?”

“Almaya,” diye fısıldadım, ağzım kurumuştum.

“Almaya geldiğin şeyi bulursan al öyleyse, ama dikkatli ol. Tanrıları kızdırma.” Yanındaki üç bacaklı uzun masaya döndü. Masada açık bir parşömen duruyordu, kadın eline bir ince uçlu kalem alıp adımı uzun listenin sonuna yazdı ve yanına bir işaret koydu. Biraz sonra uyandığımda, Pol akşam yemeğini hazırlamıştı.

Ay ışığında hiç konuşmadan yemeğimizi yedik, ardından da oturduk. Kimse pek bir şey söylemiyordu ve kâhin dışında hiç kimse neyi beklediğimizi bilmiyordu. Sessizliği bozmak için, sonunda bana Eugenides ve yıldırımların hikâyesini sormaya tenezzül etti. Kendi bildiği haliyle mukayese etmek istiyordu.

Ellerimle alnımı ovuşturdum ve esnedim. Pek hikâye anlatacak havada değildim, ama orada iç karartıcı sessizlikte gece yarısına kadar oturmak da istemiyordum. Hikâyenin orasından burasından kırıp kâhine anlattım.

EUGENİDES VE BÜYÜK YANGIN

~~~~~

Eugenides doğduktan sonra, oduncu ve karısının başka çocukları da olmuştu. Bu çocuklardan en büyüğü Lyopidus’tu. Eugenides’i kıskanıyordu çünkü o tanrılar ona armağanlar vermişti ve yaşça daha büyüktü. Eğer Yeryüzü oduncuya kendi çocuğunu vermemiş olsa, Lyopidus babasının ilk çocuğu olacaktı. Bunu hiç unutamadı. Akşam yemeğinde Eugenides babasının sağında oturuyordu. Evlerine misafir geldiğinde de onlara şarap ikram eden gene Eugenides’ti.

Ailenin evi Tanrı Gökyüzü tarafından yok edildiğinde, Lyopidus bunun Eugenides'in suçu olduğuna emindi. Gökyüzü'nün öfkelenmesine sebep olan Eugenides'ti. Lyopidus annesiyle babasının Eugenides'i ormanda terk etmelerini istedi, ama onlar bunu yapmadılar. Sonunda, Eugenides Gökyüzü tanrısının yıldırımlarını çalıp ölüm-süz olduğunda, Lyopidus'un kıskançlığı nefrete dönüştü.

Eugenides kardeşinin duygularının farkındaydı ve bunlardan kaçınmak için bütün dünyayı dolaştı. Böylece Lyopidus babasının sağ tarafında oturdu ve babasının misafirlerine şarap kupasını o sundu, ama gene de mutlu değildi. Tanrı Gökyüzü bir arabacı kılığında Eugenides'i küçük düşürmek için bir planla yanına geldiğinde, Lyopidus hevesle onu dinledi.

Tanrı Gökyüzü Lyopidus'u at arabasına bindirdi ve orta denizden geçirip Eugenides'in yaşadığı eve götürdü. Lyopidus gidip Eugenides'in kapısını çalıp, "Şarabını paylaşmak isteyen bir yabancı var kapıda," dedi.

Eugenides kapının eşiğine geldi ve Lyopidus'u görüp şöyle dedi, "Kardeşim, sen benim yabancım değilsin. Bütün sahip olduklarıma akrabalık sıfatıyla ortak olabilecekken, neden şarabımı bir yabancı gibi paylaşmak itiyorsun?"

"Eugenides," dedi Lyopidus, "geçmişte sana karşı kötü hisler besledim ve şimdi bu hislerden tamamen kurtuldum. O yüzden sana yabancı olduğumu söylüyorum ve tanımadığın birisi gibi şarabını paylaşmak ve misafirin olmak istiyordum, böylece beni sevip sevmediğini ve bana kardeşim dediğin gibi dostum da deyip diyemeyeceğini anlayabileceğim."

Eugenides ona inandı, o yüzden şarap kupasını alıp Lyopidus'la paylaştı ve ona misafirim dedi. Fakat Lyopidus ne arkadaştı ne de dost bir misafir. Ağabeyine bir sürü soru

sordu; nasıl avlandığı, ne kadar iyi yaşadığı ve ne tür rahatlıklara sahip olduğu gibi. Samain aynası var mıydı? Altın kollukları? Demir tenceresi? Her seferinde Eugenides hayır, o tür şeyler bende yok, dediğinde Lyopidus, "Neden, çok şaşırdım. Sen Yeryüzü'nün oğlu değil misin?" dedi.

Eugenides şöyle cevap verdi, "Yeryüzü bütün insanlara vermedikçe bana hediye vermez. Kendimin bir tane olsun diye ondan herkese bir demir tencere vermesini isteyemem, değil mi?"

"Ah," dedi Lyopidus, "o zaman neden çalmıyorsun? Gökyüzü'nün yıldırımlarını çaldığın gibi. Ama hayır," dedi, kancalarını geçirmeye hazırlanarak, "böylesine müthiş bir şeyi insan hayatta ancak bir kere yapar herhalde."

"Yaparım aslında," dedi Eugenides, kapana adım atan bir fare gibi, "istersem tabii."

"Ya," dedi Lyopidus.

Böylece Lyopidus her geçen gün Eugenides'in etine geçirdiği kancaları biraz daha çekiştirdi, ona büyük bir ustalık örneği göstermesi için yalvardı. "Yaparsan, cvdeki annemizle babamıza anlatırım," diye açıkladı. "Senden bir haber almalı o kadar uzun zaman oldu ki."

Bir süre, Eugenides bu talepleri başından savdı, ama Lyopidus onun kibrini kabarttı ve Gökyüzü tanrısını yenmesinin ne büyük bir zekâ örneği olduğunu tekrar tekrar söyledi. Kafasına koyarsa daha da büyük şeyler yapabileceğini. Mesela, yıldırımları yeniden çalabilirdi, sırf eğlenmesine ve daha sonra Hephestia'ya geri verirdi. Hephestia'nın yarı insan, yarı tanrı kardeşini sevdiğini ve bu şaka-yı kızmayacağını biliyordu.

Bir müddet sonra, Eugenides kabul etti. Hephestia'nın buna aldırmayacağını biliyordu ve Lyopidus'u etkilemeyi

de istiyordu çünkü onun yalnızca kardeşi değil, arkadaşı da olmayı istediğine inanmıştı. Böylece bir gece Hephestia Dağları'ndaki geniş vadide büyüyen köknar ağacına tırmanıp dağın zirvesindeki tapınağına giden Hephestia'nın altından geçmesini bekledi. Tanrıça geçerken, Eugenides aşağı uzandı ve arkasından yıldırımları aldı, eli o kadar hafifti ki tanrıça yıldırımların gittiğini anlamadı bile.

Eugenides yıldırımları eve taşıdı ve Lyopidus'a gösterdi. Kardeşi çok etkilenmiş gibi yaptı.

"Yıldırımlardan birini fırlatabilirsin aslında," dedi. "Ben atacak olsam ölürüm, ama sen yarı tanrısın."

"Öyle herhalde," dedi Eugenides.

"Bir denesene," dedi Lyopidus, "ufak olanlarından birini."

Lyopidus ısrar etti, Eugenides'in ağzından girip burundan çıktı ve o da onu memnun etmek için bir denemeyi kabul etti. Ufaklardan bir tane seçip bir ağaca fırlattı. Yıldırım orada patlayarak büyük bir yangın başlattı.

Her yer yanmaya başladığında, Gökyüzü kızına gidip, "Sana ödünç verdiğim yıldırımlar nerede?" diye sordu.

"Sırtımdalar, baba," dedi Hephestia, ama yıldırımlar yerinde değildi. Hephestia onları vadide düşürmüş olabileceğini düşünüyordu. Gökyüzü ona gidip bakmasını, kendisinin de onunla birlikte arayacağını söyledi.

"Yıldırımlara ihtimam göstermeyeceksen," dedi tanrı, "bulduğum takdirde onları sana geri verir miyim, bilmiyorum."

Vadiden Hephestia yangını göremiyordu, böylece dünya yanmayı sürdürdü. Zeytin ağaçları yandı, Eugenides'in evi yandı. Yangın yayılıyordu ve Lyopidus korkuya kapıldı. "Sen ölümsüzsün," dedi ağabeyine, "ama ben öleceğim." Eugenides onun elini tuttu ve birlikte alevlerden

kaçmaya başladılar. Yangın etraflarını kuşatmıştı. Lyopidus o korkuyla kendisini ağabeyini tuzağa düşürmeye gönderenin Gökyüzü olduğunu haykırdı ve Gökyüzü'nü onu kurtarması için çağırdı, ama hiçbir karşılık alamadı. Eugenides, o bu sevgiyi hak etmese de kardeşini seviyordu... Onu alevlerin arasından emniyetli bir yere taşımaya çalıştı, ama Hephestia'yla babası köknar ağaçlarının arasında sessizlikte dolaşırken, Lyopidus kollarında öldü.

Hamiathes artık ufak dağ vadilerinden birinin kralıydı. Megarondan aşağı bakınca dünyanın alevler içinde olduğunu fark etti. Eugenides'i ile kardeşini gördü ve geri kalanını da kendisi tahmin etti. Sarayından çıktı ve tanrıçayı tapınağında bulmak için nehri geçti, ama tapınak boştu. Nehre geri dönüp kıyısında Gökyüzü'nün çocuğu olan nehir tanrısını buldu.

"Dünya alevler içinde," dedi nehre.

"Ben yanmam," dedi nehir. "Ben suyum."

"Su bile büyük bir yangından zarar görür," dedi Hamiathes, Yeryüzü'yle Gökyüzü birbirlerine kızginken çıkan yangınları düşünerek.

"Yangın nerede?"

"Aşağımızdaki ovalarda."

"Akış yönümün aşağısında mı, yukarısın da mı?" diye sordu nehir.

"Aşağısında."

"Öyleyse endişelenmeme gerek yok," dedi nehir.

"Ama Eugenides zarar görecekt."

"Eugenides babamın düşmanı," dedi nehir ve Hamiathes nehirden yardım alamayacağını anladı, o yüzden bir

an sessiz kaldı ve dünyanın yanmasını, Lyopidus'un ölmesini, Eugenides'in hayatta kalmasını izledi.

"Bak," dedi nehre, "Eugenides babanın yıldırımlarını taşıyor."

"Yıldırımlar artık babamın değil," dedi aksi nehir. "Bırak Hephestia onları kendi kurtarsın."

"Onları sen kaparsan, Hephestia'ya değil babana teslim edebilirsin," diye hatırlattı Hamiathes.

"Ah," dedi nehir, bir an düşündü ve sonra sordu. "Yıldırımları kapabilmek için akış yönümü nasıl değiştirmem gerektiğini söyle bana."

Hamiathes ona söyledi. "Bu noktada yatağından çıkıp bütün gücünle akarsan, ovayı boydan boya aşıp Eugenides'in yanına varırsın."

Nehir Hamiathes'in söylediği gibi yaptı ve ovayı aşarken, alevleri tam ortadan yarıp söndürdü. Eugenides'in yanına vardığında gücü tükenmişti. Eugenides yıldırımları bırakmamıştı, o yüzden yarı tanrıyı da yıldırımlarla birlikte sürükledi ve nehrin aktığı yeni yön ikisini birden büyük nehre, Seperchia'ya taşıdı. Seperchia Yeryüzü'nün kızıydı.

Seperchia küçük nehre şöyle dedi, "Halin kalmadı. Yıldırımları bana ver de onları kız kardeşime iade edeyim."

Ufak nehirle Seperchia yıldırımları ele geçirmek için tartışırken, Hamiathes büyük tanrıça Hephestia'nın tapınağına gitti ve onun dönüşünü beklemeye başladı. İki nehrin de unuttuğu Eugenides ise kıyıya yüzüp sudan çıktı. Yanmış ekmek gibi kapkara olmuştu. İşte bu yüzden, diğer tanrıların içinde bir tek Eugenides orta denizin diğer tarafındaki Nimbialılar gibi kara derilidir.

Aslında bu en sevdiğim hikâyelerden birisi değildi, üstelik tam da yapmam gereken bir iş varken aklıma gelmemiş olsaydı keşke.

"Birinin çok zeki olduğu ifade edilmek istendiğinde, Hamiathes'in İhsanı'nı çalabilecek kadar zeki denir, biliyor muydun?" diye sordum kâhine.

Kâhin başını kaldırdı, "Hayır, bilmiyordum. Annenin hal-kı arasında mı öyle deniyor yalnızca?"

Omuz silktim. "Bilmem. Fakat deneyip de yakalanırsan ne olacağını biliyorum."

"Ben onu da bilmiyorum," dedi kâhin; eğitimindeki bu boşluk onu şaşırtmıştı. Benim bilmeme şaşırmamıştı ama. Galiba suç ve ceza birçok hırsızın yakından takip ettiği konulardı.

"Dağlardan atarlar."

"Belki annenin başına da bu gelmiştir. Belki de Eddis'i terk etme sebebi budur." Benimle dalga geçiyor, keyfimi yerine getirmek için elinden geleni yapıyordu. Kızgınlığı geçmişti ya da geçmiş gibi numara yapıyordu.

"Sürgüne gönderilmek anlamında atılmak değil," dedim ve bir elimle uzun mesafe düşen bir nesneyi anlatan bir yay çizdim. "*Dağın yamacından atılmak* anlamında."

"Ha," dedi.

Hepimiz bir kez daha sessizleşmiştik. Kâhinin beklediği sesi duyana kadar bir çeyrek saat daha geçti. Beklediği ses, yanımda akan suyun çalkantı sesindeki fahlılıktı. Kâhin ayağa kalkıp bakmak için döndü. Ben de aynısını yaptım ve göz açıp kapayana kadar nehir ortadan yok oldu. Suyun akışı durdu, şelalelerin üzerinden sular sıçratarak tekrar döndü ve yeniden durdu. Sanki bir yerlerde kocaman bir musluk tanrılar tarafından kapatılıyordu ve artık suyun sesini işitmeyen kulaklarımız, şimdi de suyun yokluğuyla çınıyordu.

Uzun süre ağzım açık ayakta dikildim, ırmağın yukarısında bir baraj gölü vardı ve Aracthus'u oluşturan su barajın bent kapaklarından geçerek akıyordu. Yazın sonunda, barajdaki su seviyesi çok düştüğünde, bent kapakları kapanıyor ve nehir yok oluyordu. Hayretle başımı salladım.

Biraz önce şelalenin bulunduğu çıkık kayada gömme bir kapı vardı. Kapının üst pervazı kayanın kendisiydi, ama iki granit sütun arasına yerleştirilmişti. Sütunların arasındaysa ortası geniş, uçları dar yarıkları olan bir kapı vardı. Nehir suyu bu yarıklardan püskürmeye devam ediyor ve aşağıdaki havzada kalan yuvarlak su göletinin içine düşüyordu.

"Sana dinlenme şansı vermek için, buraya en az iki gün önce varmak istemiştin," dedi kâhin. "Su şafak sökmeden hemen önce tekrar akmaya başlayacak. Bundan önce dışarı çıkmaman gerekiyor, çünkü kanaatimce tapınak çok çabuk suyla dolacaktır. Sanırım bunlara ihtiyaç duyacaksın." Yuvarlak bir deriye sarılmış, zanaat alet edevatımı verdi bana.

Eşyalarımı tanıdım. "Bunlar benim."

"Evet, yakalandığında senden alınan alet edevat bunlar. Hırsız olmadığım için, bunlar olmasa seni uygun teçhizatla donattığımdan emin olmazdım."

Midem kralın huzuruna çıktığımdan beri böyle yerinden oynamamıştı. "O zamandan bunu biliyor muydun?" diye sordum.

"Tabii ya, meyhanede böbürlendiğin adam benim casusumdu. Yalnızca rastgele bir ispiyoncu değil."

Bu hikâyedeki ustalıklı manevraları düşününce, sessiz bir ılık çaldım. "Işığa ihtiyacım olacak," dedim.

"Pol bir tane ayarladı senin için."

Arkama baktım ve elinde lambayla dikilen Pol'ü gördüm. Elindeki lambayı bana verdi. "Altı saatlik gaz var."

"Manivela var mı?" diye sordum. Çok büyük olduğu için diğer alet edevatla birlikte taşımadığım tek ihtiyaç malzemesi oydu. Pol yanında getirmişti, çantasına getirmeye gitti. Nehir kıyısına yürüdüm. Gölette kalan su kıyıya hafif hafif vurmaya sürdürüyordu.

"Hesaplamalarım doğruysa, su bu sene dört gece üst üste kesilecek ve bu da ikincisi. İlk denemede boğulayım deme," dedi kâhin.

Pol manivelayı elime tutuşturdu; tapınakta hiçbir canlının yaşayamayacağını bilsem de, onu elimde tutmak rahatlıktı. Yılda birkaç gece haricinde sürekli su altında olan bir yerde bekçi köpekler bulunduramazsınız. Yılanlar, diye düşündüm. Belki yılan bulundurabilirsiniz.

Bir yarım saat daha, kapıdaki yarıklardan akan suyun tazyiki azalana kadar bekledim. Ardından su havzasına adım attım. Bileklerime kadar suyun içinde, arkamı dönüp kâhine sordum, "Daha önce bunu deneyen oldu mu, biliyor musunuz?"

"Birkaç kişi teşebbüs etti galiba," dedi.

"Ve?"

"Geri dönen olmadı."

"İçeriden mi?"

"İçeri giren hiç kimse geri dönmedi; aralarından birisi içeri giren gruplardan geri dönen de olmadı. Nasıl bilmiyorum, ama başarısız olursan, hepimiz yok olacağız demektir." Gülümsedi ve elini sallayarak belli belirsiz bir kutsama hareketi yaptı.

Başımı anladığımı gösterircesine salladım ve tekrar kapıya döndüm. Kapıya ulaştığımda, kaç yıllık olduğunu merak ettim. Elimi sütunların pürüzsüz granitinde aşağı yukarı gezdirdim.

Taşın oluk açılan yerlerinde belli belirsiz dalgalar vardı. Sütunların arasında asılı kapı da taşandı. Ahşap olsa çürür, metal olsa aşınırdı. Parmağımı yarıklardan birine soktum, yıllardır akan suyla genişlemişti. Kapının boyutlarına göre ince kalıyordu, ama en dar yerinde bile elimden daha kalındı.

Kapı su havzasının bir bir buçuk metre yukarısındaydı ve basamağına kendimi çekerek güç bela çıktım, lambadaki gazı dökmemeye özen gösteriyordum. Kapının menteşeleri bile taşandı, yerinden oynatması zordu ama kilitli değildi. Yalnızca kapının değil, arkasında kalan suların ağırlığına da karşı, iterek zor bela kapıyı açtım. İterken, hırsızların tanrısına üstünkörü bir dua okudum. Büyük babamın bana aşılacağı bir batıl itikattı bu. İşe başlarken bir dua, bitirirken bir dua gönder ve ayda bir kere de, Eugenides'in mihrabına bir hediye bırak. Ben küpe bırakmayı seviyordum, büyük babamsa broş bırakırdı.

Kapı içeri doğru açıldı ve dışarı biraz daha su fışkırdı. İçeri girer girmez, su kapıyı arkamdan çarparak kapattı. Belime kadar ıslanmışım, ama kapının arkasındaki merdivenlerdeki su yalnızca on santim kadardı. Gene de hızlı akıyordu; yukarıdaki odaya çıkan dik basamaklardan çıkarken ayağımı dikkatlice yerleştirmek zorundaydım. Burası rüyamda gördüğüm odaydı.

Pürüzsüz mermer duvarlar, alüvyonun izlerini taşıyordu ve zemin de, karşımdaki kapının mazgallarından akan suyun altında kalmıştı. Rüyamda gördüğüm ay ışığı, tavandaki çarpık bir delikten geliyordu, ama beyaz pelosu içinde beni bekleyen bir kadın yoktu. Altın yaldızlı bir masa ve parşömen de yoktu.

Tavandaki deliğin altında durdum ve başımı kaldırıp baktım. Nehir geri döndüğünde, ilk önce bu odaya dolacak, tapınağı doldurarak geri gidecekti. Oda ve tapınak dolduğunda,

suyun bir kısmı odalardan akabilirdi ama çoğunlukla şelalelerin tepesine taşınacak ve kayanın önündeki kapıyı gözlerden saklayacaklardı. Burası bir dehanın elinden çıkmış olmalıydı. Ne zaman inşa edildiğini merak ettim. Beş yüz yıl, eğer Hamiathes'in İhsanı'nı saklamak için yapıldıysa.

Odayı aşarak ilerideki kapı eşiğine ulaştım. İlerlerken, beyazlı kadının sorduğu sorular geldi aklıma. Dinî yanı güçlü biri olsaydım, hemen durur dua ederdim, ama ben bunu aklımın köşesinden bile geçirmedi.

Dış kapı gibi, iç kapı da taşandı, ama alt tarafında suyu daha kolay geçirebilmesi için parmaklıklı bir mazgal vardı. Kilit yoktu, bir dirseğe geçirilen taştan ufak bir çubuktan ibaret, basit bir mandal vardı. Mazgalın açık parmaklıkları mandalın iki yandan da kaldırılmasına müsaade ediyordu. Lambamı yakmak için durdum, ardından kapıyı çekerek açtım. O da çarparak arkamdan kapandı.

Diğer taraftaki hol iki yana uzanıyordu ve o kadar dardı ki, omuzlarım duvarlarına sürünüyordu. Duvarlar yekpare kayadandı. Pütürlü ve ıslak, tavana yakın yerde içeri doğru çökerek bir kemer oluşturmuşlardı. Her iki yana doğru da hol yaklaşık üç metre kadar gidiyordu, ardından dönüyor ve kilitli bir kapıyla son buluyordu. Suyun akışının daha az olduğu bu kısımda kapılar ve kapı kilitleri metaldendi. Paslanma izi yoktu.

Kilitler karmaşıktı, sağdaki kapıyı açmam birkaç dakika sürdü. Kapının arkasında gene dar bir koridor uzanıyordu ve onun ucunda da açık tuttuğum kapıya benzer bir kapı vardı. İç çektim ve kapının altına sıkıştırmak için, ayağım dışında bir şeyler arandım. Dışarı çıkmak için kapıyı yeniden açmak zorunda kalmak istemiyordum.

Tünelde boşa bir taş yoktu. Aletlerimi koyduğum deri çanta ya da manivela vardı. Manivelayı bırakmaya hiç niyetim

yoktu. Sonuçta ayakkabılarımdan birini kullandım, zaten sırlıklam ıslanmışlar ve rahatsız bir biçimde ağırlaşmışlardı. İkisini de çıkardım ve bir tanesini kemerime taktım, ileride lazım olabilirdi. Diğerini kapanıp beni içeride mahsur bırakmasın diye kapının altına sıkıştırdım. Çıplak ayak, tapınaktan boşalmaya devam eden birkaç santim suyun altındaki koridordan dikkatlice ilerledim. Uzaktaki kapının yolunu yarılamıştım ki, gaz lambasının ışığı kapının yüzeyinde dikkate değer bir şey açığa çıkardı. Dümdüzdü. Kapıda bir kilit vardysa bile bu tarafa açmak için bir anahtar deliği konulmamıştı.

“Tanrılar adına,” dedim yüksek sesle. “Tanrılar adına,” ve arkamdaki kapıya döndüm, o sırada su, altında duran ayakkabımı sürükleyerek attı ve kapı kapanmaya başladı.

Fırladım –dört kocaman adımla– ve kendimi yüzükoyun kapanan kapıya attım, kapanmadan parmaklarımı pervazına kaydardım. Metal kapı parmaklarımı acıttı, ama diğer elimi bu kıymetli aralığa geçirene kadar parmaklarımı yerinden oynatmadım. Bu kapının da iç kısmı, tıpkı diğeri gibi, dümdüzdü.

Kapı eşiğinden kalçamın üstünde minik minik ilerleyerek geçtim ve dış holde parmaklarımı emerek oturdum. Aletlerim hâlâ yanımdaydı, ama manivelayı ve lambayı düşürmüştüm: Yegâne aydınlık, arkamdaki taş duvarın mazgalından gelen ay ışığıydı. O da pek fazla değildi.

Kalbim deli gibi atmaya bırakınca ve parmaklarımın acısı azalınca, ayağa kalkıp volta atmaya başladım. Kapıları açık tutmak için daha iyi bir yöntem bulmadığım sürece, kilitleri açmanın bir anlamı yoktu, fakat dışarı çıkıp kâhinden bir lamba, manivela ve takoz almakla vakit kaybetmeyi de istemiyordum. Aslında, ona tapınağın iç kısmına varmadan kendimi neredeyse telafi edilmez bir biçimde kapana kısırdığımı

itiraf etmek istemiyordum. Gerçi kapana kısıldığım takdirde hemen ölmeyecektim. Sabaha, nehir dönene kadar hayatta kalacaktım. Bunu yalnızca düşünmek bile, kalbimin deli gibi çarpmasına yol açtı. Kendime büyük işler başarmış bir hırsız olduğumu hatırlatmam gerekti, aksi takdirde yakalanırdım. Dışarı çıkıp takoz bulmadan önce, diğer kapıyı bir kontrol etmeye karar verdim.

Çalışmak için ışığa ihtiyacım yoktu, ama sağ elimin ilk iki parmağının ucunda birer göçük vardı ve uçları hissizleşmişti. Bu ikinci kapının kilidini açmayı güçleştiriyordu. Kapıyı açınca, dış tarafında anahtar deliği olup olmadığını kontrol ettim. Hatta parmak uçlarımla hissettiğim anahtar deliğinin, beni aldatmak için açılan kör bir delik değil de gerçek olduğundan bile emin olmaya çalıştım. Kilidin iç mekanizmasına ulaşabileceğimden emin olunca, kalan ayakkabımı kapının altına sıkıştırıp açık tuttum –diğer ayakkabım kaybolmuştu– ve eşikten geçtim. Önüm zifir karanlıktı. Gaz lambası olmadan bu tünelin ilkinin aynısı olup olmadığını bilemiyordum.

Ellerimi kâhinin bana verdiği mavi pantolonun ceplerine soktum. Birisi suyla doluydu ve sırlıklam ıslaktı, diğeryse bir parça kuru kalmıştı. İkisinde de kibrit vardı. Yolda konakladığımız ilk handa gümüş kabın içinde bir paket sülfür kibrit araklamıştım, ikinci handa beş altı tane daha. Pol'den aldıklarım yağlı kâğıda sarılıydı. Su onlara bir zarar vermemişti. Kuru cebimde ayrıca bir gün öğlen yemeğinde yanımda oturan adama ait katlanabilir bir çakı, birkaç parça deri kayış, uzunca bir pamuklu sicim ve kâhinin pelerinini asmak için kullandığı kanca da vardı. Son kez banyo yapmadan önce düşürdüğünü sanıyordu, salak adam. Islak cepte, çeşitli bozuk paralar, iki parça kurutulmuş et ve Ambiades'in tarağı vardı. Kaybettiğinin farkına varmış mıydı acaba?

Düşünürken ağzıma bir parça et atıp çiğnedim. Her zaman geriye dönüp bir iki tane takoz ve lamba alabilirdim, ama onlara ihtiyacım yoktu aslında. Kilitli herhangi bir kapıyı açma konusundaki becerimden şüphem yoktu, anahtar deliği olduğu sürece tabii. Işıksız çalışmaya da alışkındım. Gümüş kabından bir kibrit çıkarıp yaktım. Önümde yekpare kayadan oyulmuş bir koridor uzanıyordu, ucunda da bir başka metal kapı vardı. Ayakkabımı kapıyı tutabildiği kadar tutması için bırakıp öne ilerledim. Kibrit parmaklarımı yakıyordu, üfleyerek söndürdüm ve karanlıkta yoluma devam ettim.

Kapı kilitliydi. Açtım ve mecburen bıraktım arkamdan kapansın, ama önce diğer taraftaki anahtar deliğini kontrol etmiştim. Bir kibrit yaktım ve ardından karanlıkta taş duvarları yoklayarak el yordamıyla yolumu buldum. Zemin düz değildi. Başta ayak parmaklarımdan birini vurduysam da, ondan sonra ayaklarımı birbirinin önüne dikkatlice yerleştirmeye başladım. Acele etmiyordum. Ellerim bir yanımdaki taş duvara hafifçe değerken, soğuk, sert ve tamamen pürüzsüz bir şeye dokundular. Durup dikkatlice elimle dokundum ve ardından da ne bulduğumu görmek için bir kibrit yaktım. Bu Hephestial camıydı, obsidiyen... içinden geçtiğim kaya ısınarak sıvılaştığında oluşmuş ve dünyanın bu bölgesine sürüklenmişti. Kadim zamanlarda, bu taşın madenciliği yapılıp ok ve mızrakların uçlarının yapımında kullanılırdı. Halen daha mücevher yapımında ve süs bıçaklarında kullanılıyordu. Önümdeki bu parça kafam büyüklüğündeydi ve duvardan çıkarmanın bir yolunu bulabilseydim çok değerli bir parçaydı.

Yürümeyi sürdürdüm ve kayan parmaklarım birbiri ardına parçalara geçti. Kibrit yaktım ve koridorların kesişme noktasında olduğumu gördüm. Bütün gece koridorlarda dolaştım –kayalığa oyulan bir koridor labirenti. Kafam karışmış vaziyette dolandım durdum.

Bir noktada kendimi geldiğim kapıda bulup şaşırdım. Bir koridorun ucunda karşıma çıkmasını beklemiyordum, durup düşündüm. Karanlıkta dolaştığım bir yerin haritasını kafamda çıkarmak gücü ama ben antrenmanlıydim. İçeri girdiğim kapıya gelmiş olamazdım, bundan emindim. Bir kibrit daha yaktım ve anahtar deliğini kontrol ettim; kilidi aletlerimi kullanarak zorladım. Kapıyı açtım, diğer tarafını yokladım ve açıklık olmadığını gördüm. Bu aynısı olmasına rağmen, benim girdiğim kapı değildi. Ona açılan pürüzlü kayaların şekli bile aynıydı. Bu tuzağın ikinci ucuydu. Bir kibrit daha yaktım –yalnızca yedi tane kalmıştı– karşımda manivela ve onun da ilerisinde, yan devrilmiş vaziyette ufak pirinç lamba duruyordu.

Elbette, diye geçirdim aklımdan. Bu kapıdan çıkacağım ve manivelamı, lambamı alacağım; tabii kapı arkamdan kapanacak ve ben de sonsuza dek burada kapana kısılacığım. Olacak iş değil. Ama lambayı istiyordum, o yüzden kapıyı ayağımla tuttum –ağırdı ve derime batıyordu– bu sırada üst gömleğimi kafamdan geçirip çıkardım ve sıkıca kapının altına sıkıştırdım. Ondan sonra iç gömleğimi de çıkarıp her ihtimale karşı kapı pervazında bıraktım. Ardından, yarı çıplak ve titreyerek tuzağa daldım, kaybettiğim malzemeleri kapıp (ayakkabımdan iz yoktu) alelacele dışarı çıktım. Güvendeydim.

Lambadaki gazın bir kısmı dökülmüştü ama daha dolu sayılırdı. Lambayı yaktım ve yalnızca parmak uçlarımla hissettiğim koridorlarda dolaştım. Bu büyük bir labirent değildi, içinde kaybolunacak kadar değil. Dağın yamacında mola verdiğimiz, ilkbahar tanrıçasının tapınağını düşündüm. O ufak bir ilah için yapılan küçük bir tapınaktı ve bu labirent de o tapınaktan fazla büyük değildi, en fazla iki ya da üç katı büyüklükteydi. Ayrıca bir tapınak da yok gibiydi, en azından benim gördüğüm türden bir tapınak yoktu. Bir iç tapınak, o yüzden de bir ön tapınak, sunak, tanrıların heykelleri

ya da onlara tapan kişilerin heykelleri yoktu. En önemlisi de bir iç portiko, değerli armağanları saklamak için bir hazine odası yoktu. Bunların yerine, kayalığa oyulmuş koridorlardan oluşan bu labirent vardı.

Kâhinin fena faka bastığını düşünebilirdim, bir şey hariç. Labirentin arka tarafında, giriş kapılarından en uzak mesafede, daha geniş, diğerlerinden daha özenli bir işçilikle yapılan bir koridor vardı. Zemini eğikti ve bir tarafı labirentin en alçak kısmını oluşturuyordu. Orada kalan su beş, on santim derinliğindeydi, ama yıllar içinde dibe çöken ve Aractus çekildiğinde yerlerinden kımıldamayan kemiklerin üstüne örtecek kadar derin değildi.

Aşınarak yumurta kabuğu kadar incelen kafatası kemikleri vardı, uyluk kemiğine benzeyen kemikler ve bir uçları karanlık suların dışına fırlayan kıvrımlı, ufak kaburga kemikleri. Kemiğin erimesi kaç yıl alıyordur acaba, diye geçirdim aklımdan? Elli yıl mı? Yüz yıl mı? Bu kemikler kaç senedir buradaydı ve bunlardan evvel kaç tanesi kaybolup gitmişti? Parmaklarımı suya daldırıp gezdirdim ve soğuktan ürperdim. Bu kadar insan buraya aramaya gelmişler ama arkalarında hiçbir iz, hiçbir kayıt bırakamamışlardı, bu nasıl oluyordu? Bu kadar çok insan onu burada araması gerektiğini biliyorsa, Hamiathes'in İhsanı nasıl bunca zamandır saklı kalmıştı? Lambanın ışığı suyun yüzeyinde yansıdı, bazı kemikleri saklıyor bazılarınıysa açığa çıkarıyordu, el şeklini muhafaza eden ufak kemikler. Geriledim ve karanlık suyun yüzeyinden uzaklaştım. Bütün koridorları, gözden kaçırdığım bir açıklık var mı diye tekrar kontrol etmeye gittim.

Yoktu, fakat daha önce yalnızca karanlıkta geçtiğim yerlerden lambayla ilerlerken, Hephestial camının bolluğu dikkatimi çekti. Yedi santim genişliğinde ve üç buçuk metre yüksekliğinde diyagonal damarlar yükselerek yanımda uzanıyordu.

Altmış santim, kimi yerde bir metre genişliğinde parçalar vardı. Simsiyah renkteydiler ve aynı zamanda elimdeki lambadan yansıyan renklerle doluydular. Öyle çok taş duvarlarda açılan pencerelere benziyorlardı ki, yansımayı engellemek için elimi cama yaslayıp içlerine bakmaya çalıştım, sanki duvarın arkasını görebilirmişim gibi.

Labirentin, suyla ve kemiklerle dolu olan hariç, en uzun koridorunda kaya damarlı kocaman bir obsidiyen parçası vardı. Zeminin biraz yukarısından başlıyor ve kabarık bir yamuk şeklinde başımın tepesine ulaşıyordu. Elim üstünde gezdirdim ve ondan çıkacak yüzlerce kolyeyi, küpeyi, broş ve mızrak uçlarını hayal ettim.

Bir panik duygusuna kapıldığımda, onun önünde dikiliyordum. Duvarlar üzerime geldi ve su sızdırmaya başladılar. Elimdeki lambanın alevi cızırdadı ve ben de zamanın geçişini hatırladım. Pol altı saatlik gaz olduğunu söylemişti... ama uzun süre kibrit ışığıyla dolaşmışım... ama elimden düşünce gazın bir kısmı dökülmüştü. Ne kadar zamanım kalmıştı? Ne kadar gaz? Lambayı sağa sola sallarken, ayaklarım kendi iradeleriyle labirentin kapısına doğru ilerlemeye başladı. Asıl çıkış tarafına yönelmeye özen gösterdim. Dikkatsiz ya da paniğe kapılan bir hırsız, bir kapıyı ötekiyle karıştırabilir ve iyice kapana kısılana kadar da hata yaptığının farkına varmayabilirdi, ama ben böyle bir dikkatsizlik yapamazdım.

Panik duygusu gittikçe güçleniyordu. İlk kilitli kapıda elimdeki aletler düşüp deri kaplarından dışarı saçıldılar. Maymuncuklar, biz, göbek kırıcı—hepsi etrafa dağıldı ve toplamak için diz çökmem gerekti. Ellerim titriyordu. Az kalsın kilidi açmadan, hepsini bir kez daha yere düşürüyordum. Kapıdan çıktım ve çekilen nehrin ardından bıraktığı suların, başka bir su birikintisinin içine adım attım. Bu Aractus'un dönüşünün ilk işaretiydi.

Telaştan nefes nefese, bir sonraki kapıya koşturdum ve lambayı almayı unuttum. Lambayı almak için geri gittim, sonra tekrar çıkışa döndüm. Kapı geceleyin bir ara ayakkabımı iterek çarpmış ve kapanmıştı. Altındaki mazgaldan su doluyor, bana doğru akıyordu. Deli gibi kilidi açmaya uğraştım. Açılırken, kapı hızla savruldu –yüzüme darbe almaktan kıl payı kurtulmuştum– ve arkasındaki sular beni geri itip kabarak içeri doldu. Kollarımı sallayarak dengemi tekrar bulmaya çalıştım, manivelayı düşürdüm ve almaya çalışmadım. Benimle tavanından suların dolduğu labirentin giriş odası arasındaki mazgallı taş kapıya doğru suları yararak ilerledim. Ufak odadaki sular çalkalanıyordu.

Kilidin mandalını kaldırıp kapıyı açtım, ardından da giriş odasının duvarına yapışarak ilerledim ve merdivenlerden aşağı indim. Su daha ancak on, on beş santim yükselmişti, ama seyir yönü merdivenlerin dibindeki kapının dar yarıkla- rıyla kısıtlı olduğundan oraya yaslanmıştı. Dehşet duygusu- nun verdiği güçle, kapıyı çekip açtım ve suyla birlikte giriş- teki basamaklardan dışarı fırladım. Kapı arkamdan kemikleri un ufak edecek bir şiddetle kapandı.

Aşağıdaki gölete dizlerim ve ellerim üstünde düştüm, ayağa kalktığımında sırlıklam olmuş ve ağzımdan tükürükler saçıyordum. Bütün geceyi ıslak geçirmiştim ve kendimi bir enayi gibi hissediyordum. Panik duysusundan eser kalmamıştı. Arkamdaki labirentin dolmasına daha saatler vardı. On beş santimlik suda boğulma ihtimalim de yoktu.

Sığ suyu yararak kıyıya ilerledim, gölete vakur inişimin nehir kıyısından nasıl izlenmiş olabileceğini hayal etmek zor değildi. Gökyüzünde güneş yoktu, ama etraf alaca karanlıktı. Bir saat içinde şafak sökecekti.

“Aldın mı?” diye sordu kâhin kıydan.

“Hayır.” Asık bir suratla ve ezilip büzülerek ayaklarımı şaplata şaplata kâhinin yanına gittim. “Bulamadım. Hiçbir şey bulamadım.” Koca obsidiyen parçaları dışında hiçbir şey. “İç oda yok, mihrap yok, hazine odası da yok.” Sudan nehrin kumlu kıyısına tırmanırken, ona labirentten bahsettim. “Pek büyük değil.” Yardım etmek için elini uzattı, önce bileğimin üstünden yakaladı sonra dirseğimin arkasından.

“İki gecemiz daha var,” dedi iyimser bir yaklaşımla. “Gel de kahvaltını et.”

Pol’ü uyandırdık, bize kahvaltı hazırladı. Kahvenin yanı sıra altı tane de yumurta saklamıştı çantasında. Kâhin benim için kuru kıyafetler buldu ve kahvaltıdan sonra uzanıp uykuya daldım. Güneş daha yeni doğuyordu.

• DOKUZUNCU BÖLÜM •

GÜNEŞ IŞIKLARI ve mavi gökyüzü, kapalı göz kapaklarımın arasından süzülürken bütün gün boyunca uyudum. Tapınaktaki labirentte geçen soğuk ve ıslak bir geceden sonra, güneşin kendisi bile hoşnut olmaya yetiyordu. Rüyamda gene o odadaki kadını gördüm; taktığı altın üstüne bir sıra koyu kırmızı taş işlemeli bantla saçının yüzüne düşmesini engellemişti. Kuğu tüyünden bir kalem kullanarak adımın yanına ikinci bir işaret koydu. Benim için kaygılanıyormuş gibi bir hali vardı. Ona tapınağın, mihrabın ve tanrıça heykeli- nin nerede olduğunu sormak üzereydim ki, kahve kokusuyla uyandım.

Uyanırken uzun uzun inledim. Kollarım başımın üstünde gerindiğim sırada gözlerim daha açılmamıştı. Tepemde biri dikiliyordu; Sophos'tur, diye düşündüm. Uzattığım ele birisi ufak bir kahve fincanı koydu.

“Tanrılar seni korusun,” dedim ona.

“Bir şey değil,” dedi kâhin ifadesiz bir tonla. “Yaşayanlar arasına döndüğünde, sana sormak istediğim birkaç soru var.”

Kaşlarımı çattım ve kahvemi hiç acele etmeden içtim. Koyu ve şekerliydi, fincanın dibindeki telveye ulaşınca üzüldüm.

Kâhinin soracak bir sürü sorusu vardı. Gene de ilk önce benden tapınakta geçirdiğim geceyi anlatmamı istedi. Ona yekpare kayaya oyulan koridorları ve onların tepede bel vererek oluşturdukları kemerli tavanları anlattım, tuzağı ve içine düşmekten nasıl kıl payı kurtulduğumu. Rüyamda gördüğüm giriş odasından bahsetmedim. Buna kendim bile pek inanmıyordum. İstemeye istemeye kemik havuzundan da bahsettim.

“Kaç kemik vardı?” diye bilmek istedi.

Mezar soyguncusu, diye düşündüm. “Kafatasları parçalanmıştı, dört ya da beş tanesinin parçasını gördüm, daha fazla da olabilir. Önemli mi?”

“Benim selefim buraya gelmişti, sanırım,” diye açıkladı kâhin. “Ama bildiğim kadarıyla tek başına geldi. Öbür kemikler daha eski olmalı. Keşke bilseydim...” diye mırıldandı.

“Neyi bilseydiniz?”

“Bu yolculuğa çıkan grupların neden hep birlikte yok olduklarını?”

“Ben de keşke kemiklerin neden labirentin arkasında toplandıklarını ve hiçbirisinin öndeki kapanda kalmadığını bilseydim.”

Kâhin bana bakmak için başını kaldırdı ve ardından kaşlarını da kaldırdı. “Çok parlak bir gözlem,” dedi. “Birisi taşımış olabilir mi?”

Omuz silktim. Bilmiyordum. Belki de son beş yüz senede buraya gelen bütün hırsızlar benim kadar akıllı çıkmışlardı, ama şahsen bunu pek inanılır bulmuyordum. Aklıma başka bir fikir gelirken gözlerimi kamp yerinde gezdirdim.

“Yerinizde olsam, kampı taşırdım,” dedim.

“Neden?”

“Nehir burada kıvrılıyor. Şelalenin tam karşısındayız. Su dün gece geldiğinden daha büyük bir hızla dönecek olursa,

şelaleden dökülüp tepenize inecektir. Siz, Pol ve Sophos kumsal boyunca sürüklenip kendinizi akıntının aşağısında bir yerlerde bulabilirsiniz; büyük olasılıkla boğulmuş olarak.”

Kâhin başıyla onayladı. “Başka yere geçeriz. Akşam yemeğini ye.”

Yemek yerken, Pol’e halatı ya da kalın bir sicimi olup olmadığını sordum. Cebimdekenden daha uzun bir ipe ihtiyacım vardı. Akşam yemeğinden sonra önceki geceki kıyafetlerimi giydim tekrar. Uyuduğum sırada bir cebin dikişi dışında her tarafı kurumuştı. Gece yarısından hemen sonra nehir yatağında çekildi ve gözden kayboldu. İlk seferki kadar büyüleyici bir manzaraydı. Önce suların labirentten iyice çekilmesini bekledim, sonra da Pol’ün verdiği sicimi alıp gölete adım attım.

Kayadaki taş duvardan içeri süzıldüm ve ayakkabımın tekini buldum. Kapının arkasında kalan bir miktar suyun içinde yüzüyordu. Diğeri çekilen sular tarafından giriş odasının köşesine bırakılmıştı. Ayakkabımı giydim ve memnuniyetsizlikle suratımı ekşittim. Buz gibiydiler. İç kapının mandalını kaldırıp labirente adım attım. Metal kapının kilidini açtığımda artık vücut ısım ayakkabıları ısıtmıştı ve benim de aklımdan tamamen çıkmışlardı.

Kilit açmak zor bir iş değildir. Hepsi aynı sistemle çalışır: Ufak dişliler kilidi bir pozisyonda kapalı tutar, diğerinde açık. Ne kadar çok dişli varsa, kilit de o kadar pahalı demektir; ama dört dişli bir kilidi açabilen bir hırsız, altı, sekiz ya da on iki liyi de aynı kolaylıkla açabilecektir. Tek yapması gereken dişlileri oynatmak için daha uzun ve ayarlanabilir bir maymun-cuk kullanmaktır.

Bir şeyi emniyete almak istiyorsanız, muhafız tutun, derim ben, birisi daha güvenli bir kilit icat etmediği sürece tabii. Ya da hazinenizi kimsenin bulamayacağı bir yere saklayın.

Çoğu insan böyle yapıyor. Karyolanın arkasındaki kutularda gizlenen değerli eşyaları bulma becerisi, kimseye fark ettirmeden bir binada dolaşabilmek; bunlar kilit açmaktan daha önemli hünerlerdir. Bunların yanı sıra bir de yüksekte korkmamak. İnsanlar zümrüt kolyelerini çoğunlukla mahzenlerinde saklamazlar.

İki metal kapının önüne de nehir yatağından aldığım taşları dayadım ve labirentin içinde dolanıp kemik havuzuna geldim. Durdum ve elimdeki lambanın ışığı karanlık suyun yüzeyinde yansırken ona baktım. Burası labirentte Hamiathes’in İhsanı’nın bulunabileceği tek yerdi ve ben bakmak bile istemiyordum. Ancak havuz boyunca birkaç kez volta attıktan sonra, elimi soğuk suya daldırıp balçığı ve kemikleri yerlerinden oynatmaya başlayabildim. Önce bir yüzük, sonra bir tane daha buldum, altın düğmeler, gümüş düğmeler, pirinç düğmeler, tokalar, broşlar buldum. Buraya gelen hırsızların hepsi zengin zümredendi, ama hiçbirisi aramaya geldikleri şeyi bulamamışlardı. Lapisle, obsidiyenle ve çeşitli başka taşlarla süslenmiş broşlar vardı, ama hiç birisi Hamiathes’in İhsanı değildi. Üstündeki kakma yazıları loş ışıktaki seçemediğim, büyük zümrüt taşı yeşil bir yüzük vardı. Parmağıma çok bol geliyordu. Başparmağıma taktım. Bulduğum diğer şeyleri tanrılara adak olarak sundum ve tekrar suya attım.

O koridordan çıktım ve Pol’ün bana verdiği ipi kullanarak labirenti ölçmek gibi sıkıcı bir işe koyuldum. Bu iş bütün gecemi aldı. Tekrar panik duygusuna kapıldığımda, işim bitmek üzereydi. İpi titreyen ellerle sardım ve labirentin çıkışına doğru koşturdum. Kapılara ulaştığımda artık koşuyordum ve ilk kapıya az kaldı toslayacaktım. Kapalıydı. Takozum, dikkatlice yerleştirdiğim ve kısıtırırken Aractus’un dönüşünde bile oynamayacağını düşündüğüm yerde durmamıştı. El yordamıyla aletlerimi bulup kilidi açtım. Kapalı

olduğunu gördüğüm ikincisini açmaya başladığımda, ayağım takoza çarptı. Savrulan kapının ittiği yerde duruyordu. Öbür ayağımsa önceki gece düşürüp unuttuğum manivelaya çarptı. Bu canımı daha çok yaktı, ama durmadım. Elimden geldiğince çabuk topallaya topallaya ilerideki kapıya ulaştım ve oradan geçip labirentten çıktım. Çıkışım belki önceki geceden biraz daha vakur olmuştu, ama o kadar da çok değil. Kâhin beni bekliyordu.

“Şansın yaver gitti mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim.

“Lanet olsun. Bütün gece neyle uğraştın?”

“Manivelalara takılıp düştüm,” dedim ona. “Kahvaltım hazır mı?”

Yedikten sonra, kâhine yanında kâğıt olup olmadığını sordum. Yolculukta geçen günlerimizi kaydettiği bir günlüğü olduğunu biliyordum.

“Sevgiline mektup mu yazmak istiyorsun?” diye sordu.

“Sevgilimin okuyabildiğini de nereden çıkardın? Fazla konuşma da bana bir parça kâğıt bul.”

Kâhin bir kahkaha attı ve kendini iterek kalkıp şiltesinin yanında duran sırt çantasına gitti. Günlüğünün arkasından bir sayfa kopartıp abartılı hareketlerle önüme bıraktı. “Sözünüz benim için bir emirdir,” dedi, “gerçi sen bana hiçbir zaman böyle itaat etmedin.”

Kâğıdı elinden kaptım ve Sophos'un hayretler içinde baktığını fark ettim. “Neye bakıyorsun sen?” diye sordum.

“Hiç,” diye cevap verdi.

“Yalnızca benim mülayim davranışlarıma şaşırıyorsun,” diye izah etti kâhin, “ve senin huysuz taleplerine uymaktaki istekliliğime.” Sophos'a da şöyle dedi, “Usta zanaat-kâra her zaman büyük saygı duymuşumdur ve Gen de kesinlikle öyle birisi. Gerçi bu gece de Hamiathes'in İhsanı'nı

alamazsa, geri dönüp krala başarısız olduğumuzu söylemekten, üçümüz de burada boğulalım daha iyi.”

“Üçünüz mü?” diye hatırlattım. “Ben ne oluyorum?”

“Ah,” dedi kâhin, bir elini sallayarak, “sen labirentte boğuluyorsun.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. Başka bir şey söylemeden, elimdeki kâğıda döndüm. Ateşin yanından aldığım bir kömür çubuğu kullanarak, aklımda tuttuğum uzunlukları işaretledim. Kâhin sessizce omzumun üstünden bakarken labirent de elimin altında şekilleniyordu.

“Nedir o?” Bir parmağıyla koyu renkli bir karalamayı işaret ederek.

“Hata yapmışım,” diye cevap verdim. “Hesaplamalarımı evirip çeviriyorum. Size bahsettiğim büyük obsidiyen parçası burada gerçi.” Onu da bir karalamayla işaretledim.

“Buraya zengin olmaya gelseydin, çok mutlu bir adam olurum. İpin uzunluğu ne kadar?” diye sordu biraz durakladıktan sonra.

“Yaklaşık dokuz metre,” dedim.

“Tam dokuz metre,” diye sorulmadan cevap verdi Pol.

“Demek ki buradaki parçanın,” kâhin parmağının ucunu sayfaya indirdi, “iki buçuğa iki metre olma ihtimali var?”

“Öyle sanıyorum,” dedim ona.

“Orada saklı bir oda olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Bütün duvarlar seksen doksan santim kalınlığında. Her yerde saklı bir bölme olabilir. Ayrıca labirentin dış duvarları da var. Gizli bir geçit kilometrelerce uzunlukta bir tünele açılabilir. Bilemiyorum.”

“Şu duvarları kontrol ettin mi?”

“Karış karış,” dedim, hüsrarla.

Kâhin omzumun birini sıkıştırdı. “Bir kapı olsaydı, onu mutlaka bulurdun, Gen,” dedi. Omuz silktim. Labirentin dar marlı duvarlarında saklı bir şeyler bulma konusunda biraz kötümserdim. Kapı yoktu. Bundan yüzde yüz emindim.

“Kemiklerin arasına baktın mı?” diye sordu fısıldar gibi. Bunu önceki gece önermemişti, ama gerekliliği ikimiz için de aşikârdı.

“Evet.”

“Bir şey buldun mu?”

Başımı eğip sol başparmağımda takılı duran yüzüğe baktım. Kâhin de bakıp ıslık çaldı. Gün ışığında zümrüdün çatlak olduğunu görebiliyordum, bir tarafı süt beyazıydı. Kakma mühür, kıvrımlı bir balık, belki yunus şeklindeydi. Beyaz çatlaksa kırılan bir dalga.

Kâhin başparmağımyı kaldırmak için üzerime eğildi. “Yüzüğün üstündeki yazı eski tarzda, işgal öncesi döneme ait. Yüzük, bunu takan kişinin ailesine aitmiş.”

“Ya da çok uzun zaman önce burada kayboldu.”

Kâhin bana katıldı. “Ya da öyle. Yüzüğü çantama koyayım, kaybolmasın.”

“Hayır, koymayacaksın,” dedim. Yüzüğün yeri çanta değil, parmakta. Benim parmağım.

Kâhin başını eğerek bana baktı ve ayağa kalkmaya başladı. Pol de ayaklanıyordu.

“Mühürlü yüzük istiyorsan,” dedim, niyetlendiğimden biraz daha yüksek bir sesle, “gidip kendin al.”

“Ah, pekâlâ.” Kâhin gülümseyerek pes etti, yüzüğü bana verdi. “Mezar soyguncusu.”

Buna kahkahayla karşılık vardım. “Tanrıların tapınağını soymaya uğraşıyorum, birkaç ölü adamın hayaleti mi endişelendirecek beni?” Yüzüğü tekrar başparmağıma taktım ve

uzanmaya gittim. Kafamda labirentin görüntüsü, uykuya daldım.

Yeniden bir rüya gördüm. Girişteki odada beyazlı kadın bana isimle seslendi. Elbette, adımyı parşömene yazmıştı, biliyordum, ama gene de yüksek sesle söylendiğini duymak anonimlik yanılsamasını birden kaldırdı. Tereddüt ettim, bana bir kez daha seslendi.

“Buradayım,” diye cevap verdim.

“Labirente iki kere aramaya gelen, ama gene gidenler oldu,” dedi sessizce. “Labirente üçüncü kez girecek olursan, aradığın şey olmadan buradan ayrılmayacaksın.”

Başımyla onayladım.

“Üçüncü kez giriyor musun?”

“Evet.”

“Girmezsen, bunda utanılacak bir şey yok.” Durdu, sanki kendisi için hazırlanan senaryodan ancak bu kadar uzaklaşabiliyormuş gibi. “Seni buraya kim getirdi?” diye sordu.

“Kendim geldim,” diye fısıldadım.

“Sonra gidecek misin?”

“Evet.”

“Dikkat et,” dedi dönüp beyaz kalemi eline alırken. “Tanrıları kızdırma.”

Adımyın kenarına üçüncü işareti koyup başını kaldıramadan uyandım.

Güneşin batmasına hâlâ daha bir saat vardı. Altımdaki kumlar gün ışığıyla ısınmışlardı ve rahatım yerindeydi. Gözlerim kapalı, olduğum yerde yattım ve dün gece kapıyı tutmaları için kullandığım taşları düşündüm. Yerlerinden oynamamaları gerekiyordu. Çok dikkatli davranmıştım. Taşları birisi mi taşımıştı? Beyazlı kadın mı? İçimden bir ses güldü. Adımyı elbette bilecekti. Onu ben düşünüyordum, kendi

hayal gücümün bir ürünüydü. Ben kendi adımı biliyorsam, o da biliyor demekti, ama o taşlar bir rüya tarafından yerinden oynatılmamıştı.

Gözlerimi araladım ve kâhinden tarafa baktım. Pol'le birlikte soğuk ateşin çevresinde oturuyor ve sanki beni uyandırmak istemiyorlarmış gibi, birlikte katıldıkları bir savaş hakkında sessizce konuşuyorlardı. Taşları Pol oynamış olamazdı. Taşı bulup bulmamamla özellikle ilgilenmiyordu, ama kâhine karşı bir düşmanlığı da yoktu. Kâhin taşları oynamış olabilirdi, ama bunu yapması için bir sebep göremiyordum. Onun labirentin dış kapısını mühürlediğini ve taşı getirene kadar beni dışarı çıkarmayı reddettiğini kötü kötü hayal ettim, ama bu yalnızca bir kâbustu gerçek değildi. Sounis'in dünyayı ele geçirmesi yönündeki kararlı çabasının dışında, oldukça dürüst bir adamdı. Hamiathes'in İhsanı'nı ona teslim ettikten sonra beni sırtımdan bıçaklayacağını ima ettiğinde, gocunmuş ve sinirlenmişti. Bütün bir ülkeyi çalabilirdi, ama değersiz küçük bir hırsız öldürmezdi. Pol de öyle, kâhin talimat vermediği sürece tabii, Sophos'un da adam öldüreceğinden kaygılanmama gerek yoktu. Ambiades'ten korkabilirdim, ama onu distopyanın diğer ucunda bırakmıştık.

Öyleyse takozları kim yerinden oynatmıştı? Hiç kimse, diye karar verdim neticede. Kapılar kestirdiğimden daha ağırdılar, ıslak taşlar da kaygan. Daha dikkatli davranmam gerekiyordu, o kadar. Midem kaçırıldığı öğle yemeğinin ardından guruldadı ve ayağa kalktım.

"Hoş geldin," dedi kâhin. "Öğle yemeğinde kurutulmuş et mi istersin, yoksa kurutulmuş et mi?"

"Ah, soslu güvercin dolması alayım, teşekkür ederim ve iyisinden de biraz şarap, lütfen. O ucuz şeylerden olmasın."

Kâhin bana neredeyse boşalmış durumdaki kurutulmuş et paketini ve yarım somun ekmek uzattı. "Afiyet olsun," dedi.

Ekmek dört günlüktü ve et kadar da zor çiğneniyordu. Pol'le kâhinin, katıldıkları bir savaş hakkında konuşmalarını dinleyerek payıma düşeni bitirdim. Sophos'u görmek için bakındım, ama etrafta yoktu.

"Biraz daha odun bulması için gönderdim," dedi kâhin sohbeti bölerek.

Sophos'u tanıdığım kadarıyla, büyük olasılıkla nehre yuvarlanmıştı. "Yüzme biliyor mu?" diye sordum yüksek sesle.

Kâhin Pol'den tarafa bir göz attı, o da omuzlarını silkti. Daha fazla konuşmadan, ikisi birden ayağa kalktılar, pantolonlarındaki tozu silkelediler ve Sophos'u aramaya gittiler. Onların ardından, kapağını kaldırıp Pol'ün çantasını açtım ve bir dilim daha kurutulmuş et alıp ceplerimden birine tıktırdım. İsteseydim, kâhin bana verirdi, diye geçirdim aklımdan, ancak binici kamçısı olayından sonra fazladan yiyecek istemeyi bırakmıştım.

Sophos arkamdaki yamaçtan aşağı indi, elinde bir demet çalı vardı. "Herkes nereye gitti?"

"Seni arıyorlar." Ona boğulduğunu sandıklarını açıkladım.

Sophos sonraki yarım saat boyunca alınmış bir edayla konuşmadan oturdu, ta ki kâhin nehrin aşağı kıyısından gelene kadar. Sophos'u görünce, kıyıda dönemeçten geri gitti; Pol'e el sallamıştı herhalde çünkü tekrar ortaya çıktıklarında ikisi birlikteydiler.

Yanımızda oturdular ve Sophos, doğruca ileri bakarak, "Gayet iyi yüzme biliyorum," dedi imalı imalı.

"Akşam yemeği hazır mı?" diye sordum.

Böylece yemek yedik ve nehrin gözden kaybolmasını bekledik. Karanlıkta oturmak için ateşin yanından uzaklaşmıştım. Sophos da benim yanıma geldi.

"Gen," dedi, "tapınağın içindeyken nehrin geldiğini duyabiliyor musun?"

Son iki gecedir kapıldığım panik hissini düşündüm. Belki de kulaklarım, kafamın idrak etmediği bir şey duyuyorlardı. "Bilmem." Cevap vermek zorundaydım ve ona panik duygusundan bahsettim. Kayan takozlardan da bahsettim.

"Sence," dedi kekeler gibi, "labirentte seninle birlikte bir şey... birisi mi var?"

Keşke 'bir şey' yerine "birisini" bu kadar belirgin biçimde kullanmasaydı, diye geçirdim aklımdan. Gulyabanilere ve hayaletlere inandığımdan değildi elbette, ama yerin altındaki soğuk, karanlık ve ıslak bir delikte dikilirken onlara inanmak daha kolaydı.

Labirentteki üçüncü gecemde, labirentin girişinde yerde unutulmuş duran manivelayı almayı hatırladım. Ardından da, dosdoğru girişin ortasından geçen koridora daldım. İç duvarını bir uçtan diğer uca parmaklarımla karış karış araştırdım ve emin olabildiğim kadarıyla, aynı duvarın uzak tarafından dolanarak labirente girdim ve orayı da araştırdım. Bu işe neredeyse bütün gecemi harcadım ve hiçbir şey bulamadım. Labirentin arkasındaki havuza gidip içinden geçtim, ne kadar dikkat edersem edeyim kemikler arada sırada ayaklarımın altında eziliyorlardı. Labirentin arka duvarını da araştırdım ve gene hiçbir şey bulamadım.

Aramaya devam ettiğim sırada, Sophos'un dile getirmedeği sözler aklıma geldi, "...labirentte seninle birlikte bir şey mi var dersin?" İki dakikada bir omzumdan geriye bakmaya ve aklıma getirmek istemediğim bir şeyi hatırlattığı için Sophos'a küfretmeye başladım.

Elimdeki lambanın alevi bir kez cızırdadı ve başımdan aşağı kaynar sular dökülür gibi bir panik duygusu yayıldı. Orta koridora geri gittim ve panik beni etkisi altına alıp labirentin

çıkışına doğru iterken orada bekledim. Labirentin dolmaya başlamasına daha zamanım olduğunu biliyordum ve yenilgiyi kabul etmeyi reddettim. Ayak diredim ve bir kayaya fiilen tutunup destek aldım. Hamiathes'in İhsanı'nı bulmaya kararlıydım ve bulamadığım takdirde ya da şüphelendiğim gibi bulunacak bir şey olmadığı takdirde boğulsam da olurdu. Sonuçta dönecek yerim mi vardı?

Panik duygusu şiddetini kaybetti ve önümde duran duvarı inceledim. Suyun akıp kabardığı yerlerde şişkinlikler ve dalgacıklar vardı, ama bir girişi gösteren ya da gizli bir kaynağı gözlerden saklayan bir çatlak ya da yarık yoktu. Duvarın orta kısmını yokladım, bir an geldi uğradığım hayal kırıklığı yüzünden yüksek sesle küfredip elimdeki manivelayı yekpare kayaya doğru savurdum.

Elim acıdı. Manivela, bir çan gibi çınlayarak ayaklarımın dibindeki taşa düştü. Kayadan sekerek suratıma çarpmadığı için şanslıydım. Arkamı döndüm ve sırtımı kayaya verip oturdum, acıyan elimi ovuşturuyorum ve yüzümdeki yaşları siliyordum. Panik duygusu geçmişti, ama hâlâ labirentten çıkmaya can atıyordum. O sırada çıkabilir miydim, emin değilim. Orada kapana kısıldığım için kalmadım; kaldım çünkü gitmeye kalkışmayacak kadar aptaldım. Belki labirentin arkasındaki kemiklerin sahipleri de kendi inatçılıkları yüzünden boğulmuşlardı.

Devasa obsidiyen parçası karşımda duruyordu ve benden önce kaç kişinin burada böyle oturduğunu düşündüm. Hephestia camı çok güzeldi, yanımda duran lambanın ışığını yansıtıyordu. Kendi yansımam da oradaydı, obsidiyen taşındaki bombeler ve kabarık çiziklerle bozulmuştu. Bir müddet alevin görüntüsünü izledim, gece karanlığında camın nasıl da bir pencereye benzediğini geçiriyordum gene aklımdan, dışarıdaki dünya karanlıkken evlerin ışıklarını yansıtan, camın

diğer tarafındaki âlemi gözlerden uzak tutan. Bir pencereye çok benziyordu –hatta bir kapıya.

Ayağa kalktım, acıyan elimi unutmıştım. İçinden kaya damarları geçmesine rağmen, obsidiyenin boyutları ikili bir kapıya çok yakındı. Elimi kaygan siyah yüzeyde gezdirdim ve gerisini görme çabasıyla, burnumu yapıştırdım. Karanlık dışında hiçbir şey yoktu. Manivelayı yerden aldım ve nefesimi tutarak cama indirdim.

Manivela duvardan sekti, ufak obsidiyen parçaları kopmuştu. Yüzümü çevirip uzaklaştırdım ve daha sert vurdum. Daha büyük parçalar koptu ve dönüp baktığımda, manivelanın çarptığı yerde oluşan yıldız şeklinden uzayan uzun çatlaklar vardı. Çatlakların kesiştiği noktada düğmeden büyük olmayan ufak bir delik oluşmuştu. Keskin uçlara dikkat ederek, parmağımı içine soktum ve öbür tarafındaki boşluğa doğru oynattım.

Yüzümü bir kez daha çevirip, manivelayı cam kapıya tekrar tekrar indirdim, ta ki bir şeylerin paramparça olarak yere saçıldığını hissedene kadar. Baktım ve zırhlı bir göğüslükten biraz büyük bir parçanın düşüp ayaklarımın dibinde paramparça olduğunu gördüm. Havadaki toz gözlerime batıyordu. Lambamı önümdeki deliği aydınlatması için kaldırdım. Ötesinde bir oda yoktu, ancak yaptığım hesaplamalara göre koridorun karşı duvarının arkasında mevcut olması gereken bir boşluk vardı. Bir an dönüp arkama baktım ve yaptığım hataya hayret ettim. Bir merdiven vardı, yukarı çıkan on iki dik basamak. Tepesindeki oda elimdeki ufak ışığın menzili-nin ötesindeydi.

Manivelayı kullanarak daha akli başında darbeler indirdim ve yekpare kaya damarlarının arasındaki açıklığı büyüttüm. Tabaktan biraz büyük parçalar kırıldı ve kırılan parçaları özenle yere bıraktım. Birden, çekicimin bir vuruşuyla

kapı tamamen yıkıldı. Kaya damarları yumruk büyüklüğünde parçalar halinde ufalandılar ve kocaman bir cam parçası kopup şangırdayarak yere düştü. Kırık parçalar ok gibi fırladılar, geri sıçrayıp iki kolumla yüzümü kapattım. Toz yatıştığında, kollarımı indirdim ve aşağı yukarı ikili kapı genişliğindeki çarpık girişten içeri, ötesindeki alanı dolduran merdivenlere baktım. Yaklaşık iki buçuk metre genişliğindeydiler, kâhinle benim hazırladığımız haritada tahmin ettiğimiz gibi. Gene de, duvar yalnızca elli santim kalınlığındayken, basamakların nasıl olup da koridorun bu tarafında yer aldığını anlayamamıştım.

Lambamı gene düşürmüştüm, ama yanmaya devam ediyordu. Yerden kaldırıp obsidiyen ve kaya molozunun arasından geçerek basamaklardan yukarı çıktım. Lamba yuvarlak ve yassıydı, yüksekliği boyundan biraz uzundu, dibi düzdü ve bir tarafında üstüne düştüğü yerlerde iki tane daha düz nokta vardı. Fitolin geçebileceği deliğiyle küçük bir ağız vardı, ama bir kulpu yoktu. Elimin ayasında duruyor ve pirinci ısınırken içindeki gaz yandıkça lambanın kendisi de ağırlığından kaybediyordu. O sırada çok az gaz kalmış, lamba hafiflemişti. Kısıtlı ışığı önümü aydınlatsın diye, göz seviyeme kaldırdım. Bir engel görünmüyordu. Gözlerim basamaklarda yukarı çıkıyordum, bu yüzden de tepeye varıp başımı kaldırına kadar odanın insanla dolu olduğunu fark edememişim.

Açık bir sahnın her iki yanında aralarında boşluklar kalacak şekilde toplanmışlardı. Hiç sesleri çıkmıyordu ve hiçbirisi başını çevirip benden tarafa bakmadı; gene de gelişimi fark etmemiş olmaları imkânsızdı. Yere çarpan obsidiyen, mezarındaki bir ölüyü bile uyandıracak kadar büyük gürültü çıkarmıştı, ama hiçbirisi kımıldamadı. Alenen ortada duruyordum, fakat kimse bana bakmadı. Nihayet, bütün odada elim titrediğinde sallanan lambadan çıkan gölgeler dışında

bir hareket olmadığının farkına vardım ve tekrar nefes almaya başladım. Bunlar birer heykeldi.

Aralarında dolaşırken, kusursuzluklarının onlara gerçek dışılık kazandırdığını anladım. Ciltleri koyu ya da açıktı, ama hepsi pürüzsüzdü, yüzleri simetrik ve gözleri berraktı. Yara yoktu, kol ve bacaklarında bir eğrilik yoktu, gözlerini kısımdan bakıyorlardı. Mükemmel ciltlerine dokunmak istedim, ama cesaret edemedim. Kıyafetlerinden birinin kumaşına parmağımı değdirebildim ancak. Koyu lacivert renkteydi ve akan su örgüsünden deseni vardı. Kıyafeti giyen adam uzundu. Benden uzundu elbette, ama kâhinden de uzundu.

Sahından ileride, odanın gerisine doğru, beyaz peploslu kadını buldum. Tüyden kalemi ve parşömeni yoktu ama artık ona aşınaydım ve tanıyarak gülümsedim. Bu, insanların kaderini kaydeden Tanrıça Moira'ydı. Rüyama neden girdiğini merak etmedim. Onun görüntüsüyle gerçek dünyada karşılaşınca, bir şekilde bütün gizemler aydınlığa kavuşmuştu sanki.

Moira'nın yanından ayrıldım ve mihraba doğru döndüm, ama hata yaptığımı fark ettim. Mihrap yoktu. Bir taht vardı ve tahtın üstünde Büyük Tanrıça Hephestia'nın heykeli oturuyordu. Koyu renkli kadife kumaştan bir elbise giyiyordu, kırmızısı pililerin arasında koyu ve kabarık yerlerde daha açıktı. Saçları kırmızı yakut işlemeli altın örgüsü bir şeritle yüzünden geriye çekilmişti. Dizinin üstünde, ayna yüzeyinde tek bir taş duran ufak bir tepsi yatıyordu. Taşı alabilecek kadar yaklaşıp ileri adım attım. Ardından, bir elimi uzatarak durdum ve kadife elbiseye düşen ışık hüzmeleri oynarken kılımlı kırımdan bekledim. Kalbim göğüs kafesinin içinde bir taş gibi katılaşmıştı.

Etrafı tanrı heykelleriyle çevrili Hephestia'nın özenle yapılmış bir kopyası değildi bu heykel. Bu Büyük Tanrıça'ydı ve

meclisi etrafını çevrelemişti. Uzattığım elim titremeye başlamıştı. Gözlerimi kapadım. Arkamdan bir kumaş hışırtısı geliyordu. Bu ses acaba su desenli koyu lacivert kıyafetten mi geliyor diye merak ettim. Belki de Oceanus arkamda kir bırakıp bırakmadığımı kontrol ediyordu. Tek gözümü açıp Büyük Tanrıça'ya baktım. Kayıtsız ve uzak, benim öteme bakıyordu, varlığımdan haberdardı, ama etkilenmemişti.

Arkamda mırıltılı konuşmalar duydum, ama kelimeleri seçemedim. Göz ucuyla bir karaltının kıpırdadığını gördüm. Bu adamı daha önce görmemişim, yine de bakmam gerekirdi. Cildi Nimbiyalılarınki gibi kara değildi. Koyu kahverengimsi bir kızılıktaydı, fırınlanmış kil gibi. Orta denizdeki adalardaki harabelerin duvarlarına portrelerini çizen kadim insanlar gibi. Saçı üvey kız kardeşi gibi koyuydu, ama kız kardeşinin saçları ışıktaki altın ve koyu kestane parıltılar yansıtırken, onunki kömür gibi simsiyahtı. Yüzü daha dar, burunu daha sivriydi. Bir yanağında nispeten açık renkli, kıvrık tüy biçiminde bir yanık izi vardı. Diğer tanrılardan daha ufak tefekti, sade gri bir tunik giymişti.

"Tanrıları kızdırmadın henüz," dedi Eugenides, bir zamanlar kendisi de ölümlü olan tanrı en sonunda konuştu. "Aractus hariç belki, o buraya hiçbir hırsızın girmemesinden sorumluydu. Taşı al."

Yerimden kıpırdamadım.

Hırsızların hamisi yaklaştı. Kız kardeşinin sağ eline uzandı ve kendi elini üstüne koydu.

"Al," dedi. Konuşmasında tuhaf bir aksan vardı, ama benim konuşma tarzımdan çok da farklı değildi. Kâhin yanımda değildi, o yüzden uygar dünyanın lisanından ne kadar farklı olduğunu hatırlatamadı. Tanrının talimatını anlamakla ilgili bir sıkıntım yoktu. Yalnızca yerimden kıpırdamıyordum.

Sinirlerim boşalmıştı, herhalde. Ardından düşebilecek yıldırımların gazabından korkuyordum belki de. Ben farkına bile varmadan çocukluğumda içime işleyen dinî bir öğeydi bu sanırım. Büyük Tanrıça'dan bir şey çalma fikri düşünülemeyecek kadar korkunçtu, o yüzden de yapamıyordum.

Arkamı dönüp kaçamıyordum da. Bu kadar inatçı çıkmama kendim de şaşırmıştım, ama İhsan'ı almadan oradan ayrılamıyordum. Benim için çok önemliydi. Tepedeki nehir yatağından aşağı akmaya başlayan sularla ufak taşların çıkardığı hisırtı ve takırtıları duydum uzaktan, ama ben de heykelle karıştırdığım tanrılar gibi hiç kıpırdamadan durdum. Yalnızca bakışlarım tepside duran ufak gri taştan Eugeni-des'in eline oradan da yüzüne kayarken gözlerim oynuyordu. Derken, madem öleceğim, diye düşündüm, zamanın başından beri pek az kişinin yaptığı bir şeyi başarayım... ve bir kez daha Büyük Tanrıça'nın gözlerine baktım. Tanrıça bir saniye için bakışlarımı karşılık verdi. Bu yeterliydi.

Tutukluğumu attım, biraz daha öne eğildim ve aynalı tepside taşı kaptım. Ardından arkamı dönüp koşmaya başladım. Kulaklarımda gürleyen suların sesiyle, kayıtsızca izleyen tanrılar geçerek merdivenlere doğru koşturdum. Yalnızca bir kez o da Moira'ya bakmak için başımı kaldırdım, ama o kalabalığın içinde gözden kaybolmuştu.

Merdivenlere ulaşınca, ilk iki basamağı atlardım ve geri kalanlardan da paldır küldür indim. En dipteki basamağın karşısındaki duvara hızla çarpıp elimdeki lambayı düşürdüm. Almak için vakit kaybetmedim. Labirentte geçirdiğim üç gecedен sonra artık lambaya ihtiyacım yoktu. Ellerimi duvara sürterek, bir avucumda sıkı sıkıya tuttuğum Hamiat-hes'in İhsan'ıyla, koşmaya devam ettim. Solumdaki duvar bittince, sola döndüm, sonra sağa, sonra tekrar sağa ve sonra sola, sonra tekrar sola ve takoz koyarak açık bıraktığım kapılara

doğru suları yarararak ilerledim. Kapılar gene kapanmıştı. Aractus'un bir yerlerde bir işaret yaptığını, mazgaldan biraz daha su göndererek koyduğum takozları yerinden oynattığını hayal ettim. Bu sefer beni kapana kısırmış olabilirdi. Kapıdaki ızgaradan giren on beş santim derinliğindeki sular bacaklarıma çarptı. Acaba kaç hırsız, diye geçirdim aklımdan, bu noktaya gelip gene de boğuldu? Labirentin arkasındaki gölette kaç kemik vardı? Obsidiyen kapı onarılıp İhsan eski yerine mi konulacaktı?

Aletlerimi elimden düşürseydim, suların arasında kaybolacaktı, ama bu sefer sakarlık yapmadım. Kapının gerisindeki su otuz santim yüksekliğindeydi ve bir sonraki kapıya vardığımda en az altmış santime ulaşmıştı. Kilidi açtım ve sular kapıyı iterek açarken geriye çekildim. Girişteki odada su bel seviyesine ulaşmıştı ve tavandaki delikten güröldeyerek dökülen suların yarattığı dalgalar göğsüme geliyordu. Sütunlarda tepeden gelen ay ışığının parlaklığı vardı, ama oda labirent kadar karanlıktı. Duvarlara yakın kalarak, dikkatlice ilerledim, ama dış kapıya ulaşan merdivenlerin tepesinde ayakım kaydı ve taş kapıya toslayıp durana kadar suyun altında, nefes alamadan kaydım.

Düzelmek için mücadele ettim, kafamı kaldırmak için bir destek aradım, ama nehrin suları beni başım aşağıda sırtüstü yatmaya zorluyordu. Ellerimle tırmalandım, ama suyun gücüne karşı dayanıp bedenimi kaldıracak bir şey bulamadım. Nehir çevremde köpürüyordu. Havasız kalmıştım. Karanlık beni yutan nehirden daha derindi.

• ONUNCU BÖLÜM •

UYANDIĞIMDA, güneş yükselmişti ve gün ısınmıştı bile. Aractus'un kumlu kıyısında uzanıyordum, ayaklarım hâlâ suyun içindeydi. Nehir ayaklarımı kaldırmış hafif hafif çekiştiriyordu, ama beni tekrar yutmayı umut edercesine değil. İki kıyısı arasında sessizce hareket ediyordu ve Hamiathes'in İhsanı'nın kaybıyla ilgili bir uzlaşmaya varmak istiyor gibiydi. En azından, gözlerimi açtığım sırada aklımdan geçenler bunlardı. Birkaç saniye sonra aklıma daha mantıklı sorular geldi. Önceki gece son dakikada labirentten kaçmaya çalışırken nehrin tuzağına düşmüş ve geri kalan her şeyi, obsidiyeni, tanrıları, Hephestia'yı ve Hamiathes'in İhsanı'nı hayal mi etmiştim?

Hepsi birlikte, geçen hafta gördüğüm düşlere çok uygun düşen, mantıklı bir fantezi oluşturuyorlardı. Oceanus'un elbisesinin kumaşını, başta saten serinliğinde ve ardından kadife yumuşaklığındaki dokusunu uydurmuş olabilir miydin acaba? Kumaşın anısıyla parmaklarım birbirine sürtündü ve elimde ne tuttuğumu görmek için başımı eğip baktım. Nehrin sularında geçen bir gecenin ardından, garip, sade, gri ve beyaz benekli taş Hamiathes'in İhsanı avucumun içinde duruyordu.

O elimi diğer elimle örterek, gözlerimi kapadım ve Hephestia'ya, Eugenides, Oceanus, Moira, Aractus ve aklıma gelen bütün tanrı ve tanrıçalara şükrettim. Ayaklarımı nehir den çekip kumun kuru olduğu yere kendimi taşıdım ve biraz daha uyumak için uzandım. Kâhin, Pol ve Sophos beni bulduklarında da orada yatıyordum. Yamaçtaki taş kapının şelalenin ötesindeki berrak suların içinde yattığını görmüşler ve çantalarını alarak nehir aşağı yürümüşlerdi. Bir ihtimal cesedimi bulmayı ve eve dönmeden önce uygun bir cenaze töreni yapmayı umuyorlardı. Uyandığımda onları tepemde dikilirken buldum.

"Şey," dedi kâhin ben arkamı dönerken, "en azından bu, güzel bir haber." Ben otururken, o da üzerime eğildi. "Boğulmamış olman, vicdanımı rahatlattı, Gen." Acemice omzuma hafif hafif vurdu. "Biz hayattayız, sen de hayattasın, demek ki bu gezi en azından öncekilerin uğradığı felakete uğramadı. Hamiathes'in İhsanı'nı bulamadıysak, bunun nedeni bizden önce başka birinin onu bulmuş olması olabilir, belki de hiçbir zaman orada değildi zaten."

Onu biraz daha bekletmek istiyordum, ama sesi o kadar dertli çıkıyordu ki, elimde olmadan elimi çevirdim ve içinde duran İhsan'ı görebilsin diye avcumu açtım.

Dizlerinin bağı çözülmüştü sanki, ağzı açık yanımda yere çömeldi. Onun hayretinin ve kendi aldığım keyfin etkisiyle sırtıttım. Kollarını omuzlarıma dolayıp bana kendi oğluyumşum ya da yakın bir akrabasıymışım gibi sarıldığında biraz afallamıştım.

"Harikasın, Gen. Adını bazilikanın dışındaki demir plakaya kazıyacağım, söz veriyorum."

Bir kahkaha attım.

"Neredeymiş?"

Ona obsidiyen kapıdan ve taht odasına çıkan basamaklardan bahsederken hafifçe kekeliyordum. Tanrılardan bahsetme vakti gelince, onları atladım. Gün ışığında onlar hakkında konuşmak doğru değilmiş gibi geliyordu. Özellikle onlara inananmayan ve gülebilecek birileriyle. Kâhin bir şey fark ettiyse bile bir yorum yapmadı.

“Senin söylediğin gibi, nehir aşağı aktı,” dedi bana. “Nehrin aşağı kıyısındaki kamp yerimizi süpürüp geçti. O yüzden her şeyden önce sana hayatlarımızı borçluyuz.” Elinde tuttuğu taşa bakıyordu.

“Gerçekten o mu?” diye sordu Sophos. “Nasıl anlaşılabilir?”

Kâhin taşa oyulan harfleri görebilmek için onu çevirdi; Hephestia’nın kadim isminin dört sembolü.

“Ama bu gri özelliiksiz bir taş parçası yalnızca,” dedi Sophos.

“Şüpheniz mi var?” diye sordum.

“Hayır,” diye kabul etti Sophos. “Nasıl bu kadar emin olabiliyorum, onu anlayamıyorum.”

“Önceki geceki hikâyede,” dedim Sophos’a, “Hephestia sonunda Hemiathes’e ödülünü verdiğinde, nehirden alalede bir taş almış ve onu ölümsüzlük suyuna batırmış.”

“Öyleyse basit bir taş parçası bu?” diye sordu.

“Pek öyle denemez,” dedi kâhin. “Gün ışığında dikkatlice bak.” Taşı bana geri verdi. Taşı bir an avucumda hoplattım. Ovaldı ve tam sapanla atılacak ağırlıktaydı. Ama yanına yontulan harflere baktım ve güneşin oymanın hemen dibindeki mavi bir noktadan parladığını gördüm.

“Bu safır,” dedim, “en azından bir kısmı öyle.” Tepeden dibe kadar oyulan delikten gözümü kısarak baktım, ardından taşı hoplatıp çevirdim ve yakından bakınca, suyun taşı aşındırarak pürüzsüzleştirdiği ve içindeki değerli taşın birkaç mavi kırıntısını ortaya çıkardığı yerleri gördüm.

“Eddis’in yüksek din adamlarındaki el yazmalarında, bu taşın bir tasviri bulunuyor,” dedi kâhin. “Birisi bir taş getirip gösterdiğinde, yüksek rahip el yazmasındaki tasviriyle karşılaştırır. Bu el yazmalarını yüksek rahip dışında kimse okuyamaz, şu ana kadar başarılı bir taş örneği getiren de olmamıştı. Eddis’in yüksek rahibi kadar zengin ve nüfuzlu birisini rüşvetle ahlaksızlık etmesi için kandırmak kolay olmadığından herhalde.”

“Zaten ahlaksız olduğu için gücünü kimseyle paylaşmak istemiyor da olabilir,” dedim.

“Ama siz taşın tasvirini biliyor musunuz?” dedi Sophos kâhine.

“Evet.”

“Nasıl?” diye sordum.

“Selefim, Eddis’e büyükelçi sıfatıyla yaptığı bir gezi sırasında yüksek rahibi ziyaret etmiş. Papaza, ilaçlı bir şişe şarap ikram etmiş ve adam sızınca da, kütüphanesini karıştırmış. O sırada taşın tasvirinin özellikle önemli olabileceğini düşünmemişti, ama o kaybolduktan sonra günlüğüne aldığı notları buldum.”

Yüksek rahibe ilaç verilmesi fikri tüylerimi ürpertmişti. Bu tür bir suç orada hâlâ dağdan atılarak cezalandırılıyordu.

“Üstün başın ıslak, Gen,” dedi kâhin, ürpermemin nede-nini yanlış anlayarak. “Üzerine kuru kıyafetlerini giy ve bir şeyler ye. Ardından gücünü toplayabilirsen, en azından distopyanın yarısını aşmak istiyorum. Yiyeceklerin geri kalanı Ambiades’in yanında.”

Böylece kurutulmuş etin kalanını da yedim. Ekmek bozulmuştu. Sophos nehirden bir kupa su doldurdu ve çamur dibe çökene kadar yanıma bıraktı. Saçımdaki bağı bir kez daha

kaybetmiştim, o yüzden Pol'den bir parça ip istedim. Bana iki parça deri sicim verdi, biri diğerinden daha uzundu. Saçımın ucunu uzun olanıyla bağladım ve kısa olanını sonra kullanmak için ayırdım. Ardından distopyayı gerisin geri aşmaya başladık, kâhin Hamiathes'in İhsanı'nı boynuna bağlamıştı. Taşı çaldıktan sonra ancak birkaç saat elimde tutabilmiştim.

Gün ortasında güneş ışıkları yakmaya başlayınca, çıkıntı yapan kayaların altına sığındık ve birkaç saat uyduk. Güneş batarken zeytin ağaçlarının kıyısına gelmiştik, ancak Ambiad'es'i bıraktığımız kamp alanının hâlâ iki kilometre kadar yukarısındaydık. Güneye ilerlerken gökyüzü aydınlıktı, ama korusuluk karanlıktı. Karanlığın arasından Ambiad'es'in yaktığı ateşin parladığını gördük.

Kâhin başını iki yana salladı. "Ateş yüz kilometre öteden görülecek." Ateşi söndürmesi ya da en azından alevleri azaltması için Pol'ü önden gönderdi. O yüzden kâhin, Sophos ve ben açıklığa ulaştığımızda, Ambiad'es bizi canlı görmenin ilk şokunu üstünden atmıştı.

"Hepiniz öldünüz zannettim," dedi. Hayaletlerimizin distopyayı aşıp geri geleceğinden korktuğu için ateşi böyle canlı tuttuğunu itiraf edemiyordu. Biz yokken, yiyeceklerin büyük kısmını yemişti, ama kâhin ona nutuk çekmeye kalkışmadı ve hepimiz yatıp uyuduk. Birilerinin beni gözlemek için nöbet tutup tutmadığını kontrol etmedim. Güneş doğana kadar gözümü açmadan uyudum ve Ambiad'es'in kampta dolandığını, biz yokken yaptığı dağınıklığı toparladığını duydum. Kahvaltıda yiyecek bir şey yoktu.

Kâhin Zeytin Denizi'nin kıyısından gidip en yakın köyden bizim için ve atlar için yiyecek bir şeyler satın almayı planlıyordu. "Eve daha düz bir rota kullanarak döneceğiz. Artık İhsan yanımızda olduğuna göre, ne kadar çabuk ilerlersek o kadar iyi," dedi.

Taze yiyecek ihtimali beni sevindirdiği kadar atları da sevindirmişti herhalde. Kuru otlar arasında otlanacak fazla bir şey yoktu. Toparlandık ve bir kez daha zeytin ağaçlarının arasından yol aldık, ta ki uzak Seperchia'ya doğru giden otlarla kaplı bir bakım yoluna gelene kadar. Geniş, sığ bir dereye vardık. Atlarımız suya girdikleri sırada, bir grup atlı adam saklandıkları kuru meşe ve böğürtlen çalıları öbeğinin arkasından fırladı. Ellerinde kılıçlar gördüm. Bekleyip bundan sonrasını öğrenmeye niyetim yoktu.

Kâhinle ben diğerlerinin önünde, neredeyse diz dize denecek kadar yakın duruyorduk. Atımın dizginlerini bir tarafa çektim, yanında duran ata takılıp tökezledi. Kâhinle omuzlarımız bir an birbirine sürtündü, sonra atımı arka bacakları üstünde döndürdüm ve topuklarımla sürerek tekrar dere kıyısındaki ağaçların arasına soktum. Altından geçtiğim bir dalı yakaladım, boşta olan elimi kullanarak kendimi yukarı ağaca çektim.

Ben daha yüksekteki bir dala çıkıp kendimi emniyete alana ve aşağı bakma fırsatı bulana kadar, kâhinle Pol kılıçlarını çekmişlerdi ve saldıran atlılardan birisi suyun içine serilmişti bile. Kâhinin en az Pol kadar tehlikeli bir kılıç ustası olduğunu kanıtlamasını izledim. İkisi kalan diğer üç saldırganla baş ediyorlardı. Sophos onların arkasındaydı, semerin üstünde burkulmuş vaziyette kavgaya arkasını dönmüş kılıcını çıkarmaya çalışıyordu. Ambiad'es de aynı şeyi yapıyordu, ama öncelikle atını nehir kıyısına, tehlikeden uzağa çekme akıllılığını göstermişti. Sophos, yanlış tarafa baktığından, şişlenmeye ne kadar yakın olduğunun farkında değildi.

Ona seslendim, fakat diğer bağırsı çağrışı yüzünden sesimi duyuramadım. Bu seslerin çoğunun ona kılıcını unutmasını ve ağaçların arasında saklanmasını söyleyen Pol'le kâhin olduğunu sonradan fark ettim. Pol saldırganlardan biriyle

uğraşırken uzaklaşmış, kâhini iki kişiyle mücadele etmek zorunda bırakmıştı. Sophos ise hâlâ tehlikenin farkında değildi. Dikkatini kılıcının, eyer çantasının tokasına takılan kemerine vermişti.

Küfürler savurarak, üstünde durduğum ağaç dalında ayağa kalktım ve dal boyunca koşturdum. Kendimi yüzükoyun attım, büyük oranda ana dalda, kısmen de çıkan dallarda yatıyordum ve batan yaprakların arasından uzandım. Sophos'u ancak saçından yakalayabilmıştim. Yakaladığım saçı çektim ve atlılardan birisi tam kâhinle Pol arasından sıyrılıp geçerken Sophos'un dengesini bozdum.

Sophos yüzükoyun yere düştü, neredeyse beni de kendisiyle beraber sürüklüyordu. Atı onunla dövüş arasında kalacak şekilde çamura yuvarlanmıştı, olduğu yerde kalsa güvendeydi, ama o ayağa kalkmaya çalışıyordu. Kılıcı elindeydi ve lanet olasıca atı da tam o sırada uzaklaştı. Sophos ağzı açık, rakibinin havadaki kılıcına bakarken öylece kalakaldı.

Gözlerimi kapattım, ama son saniyede Sophos ağırlığını diğer tarafa aktarmış ve kafasına nişan alan darbeyi geçiştirmişti anlaşılan. Savunma pozisyonu alması biraz geç oldu, üstelik bir sonraki hamlesinin ne olacağını tahmin bile edemiyordum çünkü dengesi toparlanmasına izin vermeyecek kadar bozuktu, ancak onun bir şey yapmasına ihtiyaç kalmadı. Ben gözlerimi açtığım sırada, Pol kılıcını neredeyse sapına dek adamın kaburgalarının arasına saplıyordu. Adam inledi ve bir an kılıcın ucunda takılı kaldıktan sonra kayıp sulara yuvarlandı. Derenin diğer tarafından bir cup sesi daha geldi, kâhin de kendi rakibinin işini bitirmişti. Kendimi iterek dalın üstünde dikleştim ve ağacın gövdesine doğru geri geri ilerledim.

Dört sürücüsüz at vardı, çamurlu derenin içinde ayaklarını pat pat vurarak ileri geri gidiyorlardı. Atlar ayaklarıyla

çakılları ezmeyi bırakıp, suratları şaşkın bir ifadeyle hareket-siz kaldıklarında, kâhin Sophos'a yaralı olup olmadığını sorma fırsatı buldu.

"Bir şeyim yok, iyiyim."

"Güzel. Ambiades sen?"

"İyiyim."

"Pol?"

"Ciddi bir şey yok." Dirseğinin hemen üstündeki bir sıyrıktan akan kanı siliyordu.

"Gen? Görüyorum da, bizler meşgulken kendine güvenli bir yer bulmakta güçlük çekmedin."

Her halükârda ağaca tırmanırdım gerçi, ama gene de kendimi savunabileceğim bir kılıcım olmadığını hatırlatmak için ağzımı açtım, fakat onun yerine dehşete düşmüş biçimsiz bir yaratık gibi ağzım açık ona bakakaldım. Gömleğini işaret ettim. Kâhin bir elini kaldırdı, yaralanıp yaralanmadığını görmek için istem dışı bir hareket yaptı. Sonra farkına vardı. Hamiathes'in İhsanı kaybolmuştu. Tek omzunda duran düzgünce kesilmiş deri sicime baktı. İnanamayarak elini sicimin üstünde gezdirdi, ardından çılgınlar gibi elbisesinin kıvrımlarının içine bakmaya başladı. Eyerindeki ve eyer çantasındaki kabarıklikları kontrol etti, sonra küfürler ederek atından atlayıp dereye doğru suları yararak ilerledi. Pol ve Sophos arkasından koşturdular, ama o sırada su çok çamurlanmıştı. Hiçbir şey görülmüyordu.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye bağırdı Ambiades kıydan. Bir tek o hâlâ at sırtındaydı.

"Taş, lanet olasıca taş," dedi kâhin. "Kavga sırasında kaybettim. Kahretsin, bu tanrıların cezası adamlar da kimdi?" dedi derenin ortasındaki bir öbek çakılın yerini değiştirirken.

"Hepsi öldü mü?" diye sordu Ambiades.

"Evet, hepsi öldü. Buraya gel de bana yardım et."

Cesetleri sudan çıkardılar, bu sırada beni de ağaçta unutmuşlardı. Dikkatlice saçımı tekrar ördüm ve onları izledim. Cesetler kıyıya dizilince kâhin beni hatırladı.

"Buraya gel de bulmamıza yardım et," dedi bana. Kafası karıştı ve emir vermiyor da daha çok yardım istiyor gibiydi.

Gönülsüzce ağaçtan kayarak aşağı indim ve cesetlerin etrafından dolaştım. Attolya kraliçesinin askerleriydi bunlar. İçlerinden birisi teğmendi. Gençti, ıslak saç alına yapışmışken ve yüzünde su damlacıklarıyla daha da genç gözüküyordu. Üzerimize saldırırlarken diğer süvarilere o liderlik ediyordu, onları şüphesiz Pol'un kılıcına doğru sürmüştü.

Üniformasının bir yeri kuru kalmıştı, yaprak güzel şekli gözüme takıldı. Bir an tereddütten sonra, eğilip dereden avcuma su doldurdum ve tuniğindeki kuru bölgenin üstünde dolaştırarak damlattım. Şekil, üniformasının kalan kısmının ıslaklığına karışıp da bozulana kadar damlatmaya devam ettim. Su soğuktu. Askerin boynuna sıçradı ve kürek kemiğinin çukurunda birikti, ama adam bunu umursamamıştı bile. Yeraltı âlemine yapacağı yolculukta korkak bir yaprakla damgılanmayı hak etmiyordu.

İşaret kaybolunca doğruldum ve Pol'un beni izlediğini fark ettim. Omuz silkip ellerimi pantolonuma sildim, ama pantolonum çamurluydu ve ellerim kurumadıkları gibi üstüne bir de kirlendiler.

Kâhin Hamiathes'in İhsanı için bir arama operasyonu düzenlerken, cesetleri nehrin kıyısında bıraktık. Çamur dibe çöker çökmez, bize kavganın olduğu yerin iyice aşağısında bir noktada tek sıra halinde durmamızı söyledi. Sırayı bozmadan, nehrin yukarısına doğru yürüdük, ta ki taşın düşmüş olabileceğinden emin olduğu yeri geçene kadar. Taşı

uzağa sürüklemeye yetecek kadar şiddetli bir akıntı yoktu, ama taşın görünüşü dere yatağındaki binlerce çakıl taşıyla aynıydı. Kâhinle benim dışında taşı eline alan olmamıştı. Ambiades görmemişti bile. Aşağı yukarı on beş dakika suda kaldık; nihayet Pol konuştuğunda, hepimiz gözlerimizi ayaklarımızın dibindeki çakıllı kuma dikmiştik.

"Taş yok, kâhin."

Geri kalanımız dere yatağına boş boş bakmaya devam ettik.

"Kâhin." Pol'un sesi biraz daha sert çıkmıştı ve bu sefer başlarımızı yerden kaldırdık. Ambiades'in, Sophos'un ve benim bakışlarımız kâhinle askeri arasında gidip geldi.

"Evet," diyerek uzun bir sessizliğin ardından nihayet kabul etti kâhin. "Gitmemiz gerekiyor. Ambiades, atları al ve derenin bu kıyısına getir. Sophos sen şu atlar yakınlarda mı bir bak bakalım. Onları bağlamamız gerekirdi. Eyer çantalarına duruyorsa, bak bakalım yiyecek bir şeyler var mı?"

Atlardan üç tanesi bizimle kalmıştı –sefalet yanına arkadaş arar– ama dördüncüsü yoktu, kamplarına geri dönmüştü büyük olasılıkla.

"Onu yakalayacak vaktimiz kalmadı," dedi kâhin. "Elimizden geldiğince hızlı buradan uzaklaşmamız gerekiyor." Kendini çekerek atın sırtına atladı ve son bir defa dereye göz attı. "İnanamıyorum," dedi.

Onu uzun süre izledim, sonra ben bile Sophos, Ambiades ve Pol gibi kendimi rahatsız hissedip başımı çevirdim. Kâhin taşı bir gün elinde tutmuş sonra kaybetmişti; aslında memnun olmam gerekirdi. Beş gün önce, kralına geri dönüp girdiği kumarı kaybettiğini söylediğinde, kraliyet meclisindeki halinin nasıl olacağını hayal etmekten keyif alabilirdim, ama şu anda hiç zevk almıyordum. Kendi kendime sıkıntımın nede-ninin, derede suları yararak yürümekten ıslanmam olduğunu söyledim. Belki de birazdan buraya geleceklerin teğmene ve üç askerine ne olduğunu öğrenmelerinden korkuyordum.

"Pekâlâ," dedi kâhin sonunda. "Pekâlâ. Gidelim." Fakat hâlâ daha atını dereden çekmiyordu. Uzaktan birinin feryat ettiğini duyduk. Başiboş at bulunmuştu, ama kâhin gene de yenilgiyi kabul etmeyerek dikiliyordu. Dere yatağına ve çevresindeki ağaçlara baktı, doğal bir işaret arıyordu sanki, buraya dönüp aramaya devam etme ihtimali varmış gibi. At ne kadar sinirli olduğumu hissetmişti, altımda yan yan gitti ve pöfler gibi soludu.

Nihayet kâhin ayrılmaya razı olmuştu. Atlarımızı patikadan aşağı çevirdik ve mahmuzlayarak dörtlüye kaldırdık. Kâhin yanımda gidiyordu, hâlâ şaşkındı. Diğerlerinin kafasından neler geçiyordu bilmiyorum; ben dikkatimi atımı sürmeye vermiştim. Geride kalmak ya da daha kötüsü attan düşmek için pek uygun bir zaman değildi.

Biraz mesafe katettikten sonra, ağaçların arasına daldık ve bir diğer açıklığa gelene kadar bir saat daha ağırdan gittik.

"İzimizi süreceklerdir," dedi Sophos, omzunun üstünden bakarak.

"Aramızdaki mesafeyi korumamız lazım," dedi kâhin. Ona bakmak için başımı hızla çevirdim. Sesi neredeyse neşeli çıkmıştı. Keyifli bir hali vardı.

"Biraz tehlike hayata heyecan katar, Gen," dedi bana.

Kendini bu kadar hızlı toplamasına şaşırmıştım, bunu belli de ettim galiba. "Düşünecek zaman buldum, Gen. Taşın kendisi önemli değil. Artık tasvirinin yanı sıra, kendi gözümüzle de gördüğümüze, üstelik başka kimsenin orijinalini ortaya çıkaramayacağını da bildiğimize göre, bir benzerini yapabiliriz."

İnsan o taşı elinde tuttukten sonra, önemli olmadığını nasıl söyleyebilirdi, bilmiyorum. Hani neredeyse, kafasına bir yıldırım düşüp onu öldürmesini bekledim.

"Peki ya taşın kendi gücünü etrafa yaydığı gerçeği ne olacak?" diye parlardım. "Bakan kişinin onun Hamiathes'in lhasanı olduğunu hemen anlaması gerekiyor." Aractus'un kıyısında, hepimiz bunu hissettik, diye düşündüm.

Fakat kâhinin buna da bir cevabı vardı. "Batıl itikat olarak geçiştirilecektir," dedi kendinden emin bir tavırla. "İdare ederiz."

Bütün emeğim boşa gitmişti. *İdare edecektim*. Dişlerimi sıktım.

Kâhin konuşmak için Pol'e döndü. "Ekili tarlalara kadar bu patikayı takip edeceğiz, ardından tarlaların içinden geçip ana yola çıkacağız. Bizi görmedikleri takdirde, diğer yolcuların arasına karışabiliriz; görürlerse de zeytin ağaçlarının arasına karışıp gideriz."

"Peki ya yemek işi ne olacak?" diye sordum. Ses tonum onu sinirlendirmişti.

"Bu gece Pirrhea'da bir şeyler bulmaya çalışacağız sanırım," dedi kaçamaklı bir şekilde.

"Bu gece mi?" Sesimdeki öfke, kâhinin sahte neşe baloncğunu patlatmıştı.

"Kusura bakma," dedi, "ama senin için gökyüzünden yiyecek toplayamam."

"Pirrhea'dan da toplayamayacaksın," dedim. "Planın ne? Kapılardan birini çalıp, 'Affedersiniz, ama kraliçenin muhafızlarından dört tanesi öldü, askerler bütün yollarda bizi arıyorlar; birkaç somun ekmek ve kurutulmuş biftek almak istiyorum, yardımcı olur musunuz lütfen,' mi diyeceksin?"

"Senin önerin ne peki, seni sefillerin kâhini?"

"Bana kalırsa, bu sefil gezici sirke çıkarken yanınıza beş kişilik yemek almanız gerekirdi. Olmadı, Büyük Beceriksiz'le küçük kardeşini evde bıraksaydınız!"

"O benim kardeşim değil." Ambiadess alınmıştı.

"Lafın gelişi söyledim," diye tersledim. "Şimdi çeneni kapat." Semerinin üstünde sanki tokat yemiş gibi sıçradı. Tekrar kâhine döndüm. "Nasıl yiyecek bulmayı umuyorsun?"

Fakat kâhinin düşünmek için zamanı olmuştu ve açıkça ortada olan sonuca ulaşmıştı. "Sen çalacaksın," dedi.

Ellerimi havaya kaldırıp pes ettim.

Pirrhea eski bir kasabaydı. Birçokları gibi o da surlarının dışına taşmıştı ve etrafını tarlalar ve çiftlik evleri çeviriyordu. Mutfak bahçelerinin arasında yürüdüm, karanlıkta elime gelen her şeyi topluyordum. Topladıklarımı, ilk geçtiğim evin bahçesindeki barakadan aldığım bir çuvala doldurdum. Bir keresinde keçi ağılına çok yaklaştım ve sakinleri bana melediler. Kimse neler olup bittiğine bakmaya gelmeyince, içeri girdim ve dinlendirme rafından iki teneke keçi sütü aldım. Aç olduğum kadar susuzdum da, birinin mutfakına dalıp artan ekmekleri aşırısam diye düşünürken, sütlerden bir tanesini kafaya diktim. Bayat ekmek için tehlikeye atılmaya değmezdi, ama yanından geçtiğim en büyük evin kümesine gizlice sokuldum ve üç tavuğun boynunu burarak boğdum. Onları ikinci bir torbaya atıp kasabadan ayrıldım.

Kâhinle diğerleri, bir soğan tarlasının ilerisindeki ağaçların arasında beni bekliyorlardı. Canımı onlar için tehlikeye atmamıştım. Atla gelirken birtakım gereksiz atışmalar olmuştu. Ambiadès kendisi için, evde kalsaydı daha iyi olurdu, dememden hoşlanmamıştı. Sığıltaki kavgada hiçbir işe yaramadığını hatırlattım ona. O da bana ağaca tırmandığımı. Kılıcım olmadığını söyledim. O da bana kendisinininkini verebileceğini. Böylece başladığımız noktaya dönmüş olduk.

Diğerlerini kasabanın dışındaki nadide badem ağaçlarının arasında bırakırken, kâhin bana bir saat verdiğini, o

vakte kadar dönmezsem, kasabanın orta yerini bulup ciğerleri patlayana kadar, "Hırsız!" diye bağıracağını söylemişti.

Karanlıkta suratımdaki saygısızlığı görememiş olabilirdi, ama ses tonumdan anlaşılıyordu. "Aynı zamanda, 'Katiller! Katiller!' diye de bağır mutlaka," dedim.

Yürüyerek uzaklaşırken cevap arkamdan geldi. "Ne yapar eder, hepimizin darağacını birlikte boylamasını sağlarım."

Kâhin pişirecek vaktimiz olmadığını söyleyince, herkes tavuklara acıklı acıklı baktı. Pol tavukları semerine bağladı ve karanlığın içine daldık, avcumuzdaki çiğ sebzeleri çiğniyor ve dişimizi sıkmaya çalışıyorduk.

"Kahlia'daki ana yolda at kiralayan bir çiftlik var," dedi kâhin. "Oradan çalacaklarımızla atları değiştirebiliriz."

Çiğnediğim ıspanak boğazıma kaçtı, neredeyse boğuluyordum. "Ne yaparız, ne yaparız?"

"Atları biraz zorlarsak, iki saatlik yolumuz kaldı," diye devam etti, benim lafa karıştığımı duymazdan gelerek. "Yolun kenarında kamp kuracak bir yer bulabiliriz. Yeterince yolcu geçiyor, bizi fark etmeyebilirler. Birkaç saat uyku uyuruz. Pol sen tavukları ateşte pişirirsin ve sonra da atları alıp yola devam ederiz. Ana yoldan çıkıp, Eddis'e giden Seperchia Geçidi'nden uzaklaştığımızda izimizi kaybettiririz diye tahmin ediyorum. Bunu beklemiyorlardır."

"Eve geldiğimiz yoldan mı döneceğiz? Neden ana geçitten gitmiyoruz?" diye sordu Ambiadès. "Daha yakın değil mi? Eddis'e varır varmaz, tarafsız bölgeye girmiş oluyoruz."

"Kahlia'ya ulaştığımızda, ana geçide yaklaşıyoruz," diye kabul etti kâhin. "Ancak bütün yollar kapatılmıştır ve aralarından sızabileceğimizi de sanmıyorum. Geçidin etrafındaki

topraklar çoğunlukla açık arazi. İç bölgelere tekrar girmemizi beklemiyorlardır ve onları kolayca atlatabiliriz.”

“Bana kalırsa ana geçit daha iyi,” dedi Ambiadest tereddütle, kâhine son bir şans vermeye çalışarak.

“Düşünmek senin işin değil,” dedi kâhin ona.

Ambiades başını öbür tarafa çevirdi, bir şey dedi sandım, ama yanılmışım.

“Atlar konusunda...” dedim.

“Elinden geleni yap, Gen,” dedi kâhin, “elinden gelen yeterli olmazsa, hepimiz...”

“Darağacını boylarız,” diye homurdandım. “Bunu daha önce söylemiştin.”

Kahlia’nın hemen dışında yol üstünde durana kadar kimse bir daha konuşmadı. Kâhin her zamanki gibi iyimserdi. Pol her şeyi sakın karşılıyordu ve Sophos korkacak kadar bilgili değildi. Yalnızca Ambiadest ateşe fazla yaklaşan bir kedi gibi gergindi. Sophos idolüne mesafeli davrandığını unutmuştu ve semerleri çözerken Ambiadest’le sohbet etmeye çalıştı, ama Ambiadest cevap vermedi.

Pol seyyahların ocak çemberinde bir ateş yaktı ve tavukları pişirmek üzere parçaladı. Ocak çemberi, birbirine sıvayla tutturulmuş birkaç taşın ibaretti. Büyük kasabaların dışındaki yollarda her elli metrede bir vardı. Kervanlarıyla kasabanın dışında mola veren tüccarlar için yapılmışlardı. O gece yakınımda kamp kuran birkaç kervan ve bir at arabaları olan ya da hiç olmayan daha ufak seyyah grupları da vardı. Bir çadırın ya da bir battaniyenin yeterli olacağı kadar sıcaktı. Bir iki muhafız nöbet tutuyordu, ama bizi gözlemiyorlardı.

Pol dışında, hepimiz uyuduk. Kâhin diğerlerini uyandırmadan önce, beni uyandırdı ve kasabadan geçip öte taraftaki çıkışa yakın at kiralayan çiftliğe nasıl ulaşacağıma dair bana özenle talimat verdi.

“Atları oraya getir. Pol’le ben seni bekleyeceğiz. Diğerleri semerlerle birlikte yolda olacak.” Kâhin Sophos kadar tasassız görünüyordu, ama Sophos gibi bir mazereti yoktu.

“Bunun ne kadar imkânsız olduğunun farkında mısınız?” diye sordum.

Güldü. “Çalamayacağın bir şey olmadığını söylediğini sanıyordum.” Omzumdan hafifçe ittirdi ve beni yoldan aşağı gönderdi.

“Şeyler,” dedim tıslar gibi kendi kendime, “gürültü çıkar mazlar.”

Ay hâlâ tepedeydi ve önümde uzanan yolu görmeye yetecek ışık vardı. Kasabanın surlarına yaklaştığımda, girişlerin yanında yanan sokak fenerlerini görebiliyordum. Kapılar açıktı. Muhtemelen yıllardır kapanmamışlardı, ama kemerli geçitte bir muhafız vardı.

Benim gibi şüpheli görünümlü kişileri gözlemesi gerekiyordu. Bu saatte kasabaya girmek için makul bir bahane gelmedi aklıma, o yüzden kapının etrafından dolaşarak ve muhafızın görüş alanının dışında bir yerde surlardan tırmanarak bu sorundan tamamen kaçındım. Birinin arka bahçesine atlayarak indim, sonra evlerin arasından dolanarak, kâhinin yol tarif ederek bahsettiği sokak olduğunu umduğum geniş bir sokağa vardım.

İnin cinin top oynayan köşe başlarından koşturarak geçtim, her köşede bekçilerin ayak seslerini dinliyordum, ama hiç kimseye rastlamadım. Doğru sokaktaydım ve at kiralayan çiftliği ve yanındaki hanı güçlük çekmeden buldum. İkisi de gece olduğu için kapalıydı elbette. Hanın pencerelerine tahta kepenkler çekilmişti ve avluya açılan kapılar kapalıydı. Bekçinin gelip gelmediğini dinledim ve bir ses duymayınca, yere sürtünüp gürültü çıkarmasın diye kazıkların kaldırdıktan sonra kapılardan birini iterek açtım. Kazık kaldırım

taşlarının arasındaki bir boşluğa oturdu, böylece kapı çarparak kapanmayacaktı.

Ahırın içine gizlice bakıp seyisin diğer uçtaki sandalyesinde uyuduğunu gördüm. Şansım yaver gidiyordu. Adam uyumakla kalmamıştı, sol tarafındaki boş şişeden anladığım kadarıyla aynı zamanda sarhoştı da. Başının tepesindeki kancadan beş tane kayış aldım ve gizlice ahır bölmelerine doğru sıvıştım. Her birinde uyuyan atların durduğu bölmelere bakarak ilerliyordum. Kısarak olduklarını sandığım beş tanesini seçip ısıklık çalarak uyandırdım. Kayışları yularlarına geçirdikten sonra bölme kapılarını, gıcırdatmamaya dikkat ederek açtım, seyisten en uzak olandan başladım. Atlar ayağa kalktılar. Böyle tuhaf bir saatte rahatsız edildikleri için şaşkın, kısık sorgulayıcı sesler çıkardılar, hiçbirisi seyisi uyandıracak kadar yüksek değildi.

Bütün bölme kapıları açıldığında, seçtiğim beş tanesinin yanına gittim ve ilkinin dışarı çıkardım. İkinci seçimimin durduğu bölmenin önünden geçerken içeri eğilip, kısrağın yularından sarkan kayışı çekiştirdim. İtaatkâr bir tavırla bölmeden dışarı ahır arkadaşını takip ederek çıktı ve sıra sıra bölmelerin aşağısına ilerledi. Diğer atlar da aynı şekilde çıktılar. Çok geçmeden atların beşi de sıraya girmişlerdi ve yerlerinde kalan atlar, neler kaçırdıklarını merak ederek, bölmelerinden dışarı kafalarını uzatıyorlardı.

Ahırın kapısında durmuş, atların toynaklarının cehennem kapıları açık kalmışçasına gürültü çıkaracağı parke taşı avluya bakıyordum. Geriye, uyuyan seyise baktım. Bu gürültüye rağmen uyuyabilirdi, ama gerçekten çok sarhoş olması gerekiyordu. Oysa içmeye başladığında şişede ne kadar olduğunu bilmeme imkân yoktu. Aşikâr bir çözüm vardı, ama ben bir hırsızdım, katil değil.

Hırsızların tanrısına, atların sessiz kalması ve seyisin de küfelik sarhoş olması için alelacele bir dua ettim; ardından beş kayışı da elime almak için dolandım ve atları dışarı sürdüm.

Sessizlik o kadar yoğundu ki, atların gelip gelmediklerinden emin olmak için arkamı dönüp baktım. Tapınaklarında sessizce ve kımıldamadan otururken gördüğüm tanrıların benimle hâlâ ilgileniyor olabilecekleri aklımın köşesinden bile geçmemişti. Hemen arkamdaki kısrağa tosluyordum neredeyse. Ürkerek başımı arkaya attı, ama gürültü yapmadı. Geri geri giderek ilerledim, o da peşimden geldi. Atların toynaklarındaki demir nallar parke taşlarına çıt çıkarmadan iniyordu. Diğer atlar da geldiler. İşitme duyumu kaybettiğimden endişe ederek, avludan gerisin geri çıktım. Benim atların peşinden diğer atlar da ahırdan çıktılar. Hanın kapılarından sıvışarak farklı sokaklarda hayaletler gibi gözden kayboldular. Seyis uyandığında, sorumluluğundaki beş tanesinin kaybolduğunu anlayabilmesi için bütün kasabayı araması gerekecekti.

Kasabanın giriş kapısında Pol'ü muhafızlardan birinin başında dikilirken buldum.

"Öldürdün mü onu?" Dudaklarım oynarken kelimeler sessizce çıkmıştı.

Pol başını hayır anlamında salladı. Seyis gibi, muhafız da uyuyordu. Pol her eliyle ikişer kayış tutarak atlardan dört tanesini aldı ve bana yalnızca bir tanesini bıraktı. Yolun kenarındaki çimenlik alandan yürümeye başladık, önce iki evin arasından geçiyor sonra da dışarıdaki tarlalara açılıyordu.

"Sorun çıktı mı?" diye sordu kâhin ve sessizlik büyüsü birden dağılıverdi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim. "Sorun olmadı." Tanrıların ilgi alanı olmaktan kurtulmaya can attığımı keşfetmem hariç.

Sophos kayışı elimden aldı ve atımı eyerlemek üzere uzaklaştırdı.

Pol, "İyi misin?" diye sordu bana.

Başımı evet anlamında salladım.

Beni dirseğimden tuttu ve bedenimin titrediğini hissetti. "Emin misin?"

Başımı bir kez daha salladım. Bunun, gelişigüzel ettiği bir duanın tanrılar tarafından duyulduğunu gören kişinin normal tepkisi olduğunu ona nasıl izah edebilirdim? Atların sessizliği, tapınaktaki tanrılardan çok daha fazla insanın sınırlarını geriyordu. Bunun nedeni belki de ahırların benim dünyanın bir parçası olması, tapınağınsa başka bir dünyaya ait olmasıydı. Bilemiyordum. Uzun zaman sonra ilk kez, Pol ata binmeme yardım etmek zorunda kaldı.

Kahlia'ya bir saatlik yolumuz kalmıştı ki, ensemde aşağı soğuk ve nemli bir rüzgâr esti ve gece sessizliğinde vuran tapınak çanını duyabilmek için atımın yularını çektim.

"Neydi o?" diye sordu Ambiadès, diğerleri de durunca.

Vazifesini yapmaya devam eden Aracthus'tur büyük olasılıkla, diye geçirdim aklımdan ve topuklarımı altımdaki ata bastırdım.

Sabah olduğunda, dağdaki patikaya giden yoldan dönmeyi neredeyse bitirmek üzereydik. Atlar yorgunluktan ölüyorlardı ve takipçilerimiz o kadar yakındı ki, onları iki kez omzumuzun üstünden görebildik. Seyis atlarını saymadan önce kasabanın garnizonunu çağırmış olmalıydı. Zeytinliklere daldığımızda askerleri gözden kaybettiysek de onlar bizi yakından takip etmeyi sürdürdüler. Karanlıkta, ağaçların arasında dolanırken, takipçilerimizden yalnızca bir parça daha hızlı gidiyorduk. Bunun tek nedeni biz nereye gittiğimizi biliyorken, onların bilmemesiydi.

Dağ, ağaçların arasından çıkarken karşımızda bulduğumuz Zeytin Denizi'nden dik bir eğimle yükseliyordu. Gün ışığı önümüzde yamacın dibindeki taş yığınlarının üstünde parlıyordu. Kâhin atının yularını çekip sırtından indi.

"Bu patikayı fazla kişi bilmez. Onlar bizi göremeden kayalığa çıkarsak, nereye gittiğimizi bulamayabilirler."

"Eddis burada başlamıyor mu? Tarafsız alanda olmayacak mıyız?" diye sordu Sophos.

"Ancak bunu iddia edecek yeterli sayıda Eddisli varsa," dedi kâhin ve binici kırbacını atına indirip ağaçların ve dağların arasındaki dar geçide sürdü, diğer atlar da onu takip ettiler. "Hadi kımıldayın," dedi geride kalan bizlere.

"Ben gelmiyorum," dedim; av partisi geçip gidene kadar saklanacak güvenli bir yer bulmak niyetindeydim. Bana göre, kendi yoluma gitmenin zamanı gelmişti de geçiyordu. Takipçilerinden kurtulur kurtulmaz kâhinle Pol dikkatlerini tekrar benim Sounis'e ve hapishaneye dönmeme yönelteceklerdi. Benimse hapse ve hatta Sounis'e dönmeye hiç niyetim yoktu.

Kâhin afallayıp kalmıştı. Ardından öfkelenildi. "Ben gelmiyorum da ne demek?"

"Hapishaneye, gümüş madenlerine ya da yer altındaki başka bir deliğe dönmeye niyetim yok. Şansımı Attolya'da deneyeceğim."

"Seni hapse geri göndereceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu kâhin.

"Sana güveneceğimi mi sanıyorsun?" diye cevap verdim, hiç de adil olmayan bir şekilde. Ona güvenmemem için bir neden vermemişti bana, ama sırtımdan bıçaklanma ihtimaliyle ilgili dağlarda söylediklerimi herkes hatırlıyordu.

"Attolyanların elinde de ölürsün," dedi. "Belki daha çok acı çekerek."

"Onlar sizi kovalamakla meşgul olacaklardır."

Kâhin Pol'den tarafa bir bakış fırlattı.

"Beni zorlamakla harcayacak vaktiniz yok," diye uyardım.

Ellerini havaya kaldırıp kabullendi. "Pekâlâ!" dedi böğürür gibi. "Gidip Attolyanların kılıçlarıyla can ver. Boğsunlar, kelleni vursunlar, assınlar, umurumda bile değil. Hayatının geri kalanını onların zindanlarından birinde geçir. Benim için fark eder mi zannediyorsun?"

İç çektim. Niyetim onu sinirlendirmek değildi. "Bana bir kılıç bırakın," dedim düşünmeksizin. "Onları yavaşlatmak için elimden geleni yapacağım." Çenemi tutsam daha iyi olacakmış, kâhin teklifimi ciddiye bile almadı. İnanmayarak homurdandı ve arkasını döndü.

Diğerleri onun peşinden gittiler, ama Sophos birkaç tereddütlü adımdan sonra geri döndü. Kılıcını beceriksiz hareketlerle kınından çekti ve kabzasını benden tarafa tutarak bana sundu. "Zaten bir işime yaramıyor," dedi doğruyu söyleyerek.

Bir öğrenci kılıcıydı bu, normalden daha hafifti ama hiç yoktan iyiydi. Kabzasının hemen altındaki kör yerinden tuttum ve Sophos kâhinin peşinden koşturmaya başlamadan önce ona doğru kaldırdım. Kâhinse büyük kayaların arasında gözden kaybolmadan önce bir kez daha dönüp baktı ve küçümseyerek homurdandı.

Yakınlardaki kayalardan birini seçtim ve yanına tırmandım. Tepeye ulaştığımda, yoldan geçen atlıların görüş alanından çıkmıştım ve bu da, fena bir saklanma yeri sayılmazdı. Takipçiler benden habersiz yanımdan geçip gideceklerdi; ben elimdeki kılıçla önlerine atlamadığım sürece tabii.

Kâhine neden böyle bir şey teklif ettiğimi bilmiyordum. Hapishanede, bir daha aptalca planlara bulaşmayacağıma dair tanrılara söz vermiştim. Elbette, o sırada tanrılara gerçekte inanmıyordum, ama kâhin ve çırağlarının başına ne

geldiği neden umurumda olsundu? On dakikayı güneşin altında terleyerek, kâhin hakkında hoşlanmadığım ve onun temsil ettiği her şeyi hatırlayarak ve hepsinin kafasının uçurulduğu tüyler ürpertici görüntüleri gözümün önünden uzaklaştırmaya çalışmakla geçirdim.

Bir yerlerden dizgin şıkırtıları geldi ve birkaç yüz metre ileride Attolyanlar ağaçların altından tek tek çıktılar. Ana geçide yönelen nal izlerine bakmak için durdular, ardından onlara aldırmayarak, dosdoğru kâhinin gizli patikasına yöneldiler. Bunlar Kahlia garnizonundan değillerdi; daha evvel karşılaştığımız askerler gibi, üstlerindeki üniforma kraliçenin muhafızlarınıninkilerin renklerindeydi.

Askerler altımdan geçerken kendi kendime bir kez daha yapılacak yegâne mantıklı şeyin onlar geçene kadar beklemek olduğunu söyledim, böylece kayanın uzak tarafına gizlice sızabilecek ve ağaçların arasında kaybolacaktım. Sonra da önden ikinci süvarinin omuzlarına atladım. Diğer atlar duramayacak kadar hızlı gidiyorlardı ve Attolyanın tepesinde yere çarparken, bir toynağın burnumdan birkaç santim ötede ki tezeğin içine indiğini gördüm. Attolyan tam tepemde ayağa kalkmaya çalışırken, arkadan gelen bir toynak ona vurdu. Ben Sophos'un kılıcını sürükleyerek dört ayak üstünde güçlülükle kaçarken, at yere devrildi. Kılıcı Attolyanlara, atıma ve kendime saplamamayı başarmıştım. Ayağa kalkıp kaçtım.

Zeytin ağaçlarının arasına daldığım andan itibaren süvarilerden daha hızlı hareket edebilir hale gelmiştim ve öne fırlayanlardan çok daha ilerideydim. On gün evvel, yamacın tepesinden gördüğüm kuru meşelerin olduğu alana varmayı hedefliyordum. Meşeler yere yakın büyüyorlardı ve aralarına saklanmak için onların sıkı yapraklarına güveniyordum. Köpekler olmadan, takipçilerin beni bulup çıkarma ihtimalleri çok düşüktü. Gece bastırana kadar gizlenebilir ve sonra da karanlıkta kaybolabilirdim.

Meşe ağaçlarının yoğun topluluğu zeytin ağaçlarının arasında seçilmeye başlamıştı. Yavaşladım, yaprakların köşesinden içeri dalmak için en iyi noktayı seçmeye çalışıyordum. O sırada ikinci parti süvariler ortaya çıkıp önümü kes-tiler. Aradaki mesafeyi uzun süre koruyamayacağımı anlayarak, tekrar dağlara yöneldim. Kayaların arasına dalmayı umuyordum. Oradan beni çıkarmaları mümkün değildi. Kayahğa tırmanabilirsem ve eğer yayları ya da tanrılar korusun tabancaları yoksa, ellerinden kaçabilirdim veya öldürülmeden teslim olabilirdim. Zeytin ağaçlarının arasındaki sert topraktan ayaklarımı vurarak geçtim. Daha mantıklı düşünebilen ufak bir yanımdı, hapishaneden çıktığımdan beri gücüm tekrar kavuştuğumu fark ediyordu.

Açık alana çıkmıştım, ama kayalığa ulaşmama çok az kala takipçilerim beni yakaladı. Önüme bir atlı geçti; ondan kaçabilmem için dönmem gerekti. Her yerde atlılar vardı, bağıryorlardı. Herkes bir ağızdan bağıryordu sanki.

• ON BİRİNCİ BÖLÜM •

NÖBETÇİLER HÜCREMİN KILIDINI açarken mandalın tıkırtısını duydum; ardından kapıyı açıp kâhini içeri ittiler. Başımı çevirmeden kâhinin kapı eşiğinde, yanında Sophos'la duran karaltısını görebiliyordum. Kapı kapandıktan ve kâhinin arkasından kilitlendikten sonra, hücre karanlığa gömüldü. Sessizce yattım ve beni görmemiş olmasını diledim.

"Kâhin?" Sophos fısıldadı.

"Evet, gördüm," diye cevap verdi kâhin ve umutlarımı aynı anda dağıldı. Onun ufak, dikkatli adımlarla hücrenin bir ucundan diğerine yürüdüğünü duydum. Yanıma gelince, çömeldi ve ellerini uzattı. Elinin biri bacağıma değdi, sonra koluma ve kolumu takip ederek inip çabucak elime dokundu; sıcak ve canlı mı, yoksa soğuk ve ölü mü olduğumu anlamaya çalışıyordu.

"Yaşıyor," dedi Sophos'a, elini tekrar benimkinin üstüne koyup sıkıştırırken. Beni rahatlatmaya çalışıyordu herhalde.

"Gen, beni duyuyor musun?" diye fısıldadı yavaşça.

"Git başımdan."

Karanlıkta yüzümü buldu ve yüzüme boydan boya düşen saçı iterek uzaklaştırdı. Hareketleri çok yumuşaktı. "Gen, sana bir özür borçluyum. Beni affet."

Cevap vermedim. Yalnızca az önce, beni yutan acının yüzeyine çıkabilmiştim. Özür dileyip dilememesi umurumda bile değildi.

Sophos karanlıkta yanıma diz çöktü. "Seni buraya nasıl taşıdılar?" diye fısıldadı, sanki dışarıdaki nöbetçiler mahkûmların sohbetlerini dinlemek için gizli gizli dolaşıyorlarmış gibi.

"At arabaları vardı."

Kâhin homurdandı. Parmaklarını yüzümden çekti ve gömleğimin önüne, kuru kandan sertleşen yerine hafifçe dokunduğunu hissettim. "Yapma," dedim. Sesim cılız ve güçsüzdü. Kendimi toparlamaya çalıştım ve bir daha lafa başladım. "Beni kendi halime bırakın yeter. İyiyim ben. Gidin başımdan."

"Gen, kanaman durmuş galiba. Pelerinim hâlâ yanımda. Seni pelerine sarabilecek miyim, bir bakayım."

"Hayır," dedim. "hayır, hayır, hayır." Kafamı iki yana sallamaya cesaret edememiştım, ama kâhinin beni pelerinine sarmaya çalışmasını umutsuzca istemiyordum. Pelerinini istemiyordum. Elini başımın altına koyup kaldırmasını ve Sophos'un katlanmış süslü pelerinini başımın altına kaydırarak yerleştirmesini istemiyordum, ama o ilk önce bunu yaptı. Kafatasımın hemen dibinde, saçımın altındaki şişkinliği fark etmeyince, itiraz etmeyi bıraktım. Acı tekrar beni ele geçirdi ve ben de kendimi ona teslim ettim. En son olarak, kâhinin nöbetçilerden biriyle temiz su ve sargı yüzünden kavga ettiğini duydum.

Tekrar uyandığımda, hücrenin parmaklıkl penceresinden içeri giren loş ııkta etrafta dolaşan Sophos'u gördüm. Gömleğim açılmıştı ve beyaz sargı bezleriyle sarmalanmışım. Görünüşe göre kâhin girdiği tartışmayı kazanmıştı.

Sophos beni şaşış gözlerle göğsüme bakarken gördü ve "Nöbetçiye beni daha sonra da öldürebileceklerini, ama şu anda öldüğüm takdirde tanrılar dışında kimse tarafından sorguya çekilemeyeceğimi söyledi."

İşte bu rahatlatıcıydı. "Herkes nereye gitti?" diye sordum.

Yanıma gelip bağdaş kurarak oturdu. Altımda onun pelerini vardı ve kâhininkine sarmalanmışım. "Bir saat önce gelip kâhini götürdüler," dedi. "Pol'le Ambiades öldüler. Kraliçenin askerleri yamacın tepesinde bizi bekliyorlardı. Ambiades onlara patikadan bahsetmiş."

Durakladı ve ben söyleyecek bir şey bulamayınca da, "Yamacın tepesinden bütün olanları gördük," dedi.

Kâhinin özrüünün açıklaması da buymuş demek.

Kraliçenin yüzbaşısı ve askerleri dağın yamacında bekliyorlarmış. Şüphesiz Seperchia Geçidi'nin girişine daha çok adam yığmışlar, ama yüzbaşı parasını kâhinin Attolya'yı geldikleri yoldan terk edeceğine yatırarak bir kumar oynamış. Pol'le kâhin Sophos'u alttan destekleyip kaya çıkıntısından aşırıdıklarında, Sophos askerlerin çizmelerini görmüş, ama uyarmak için bağıramadan kayanın tepesine çekilmiş. Kâhinle Pol'ün Ambiades'le birlikte onun arkasından gitmekten başka yapacak bir şeyleri yokmuş. Muhafızların yüzbaşısı benim nerede olduğumu sorduğunda, bana hâlâ kızgın olan kâhin, "Kendi canını kurtarmakla meşgul," demiş. Kayanın üstünde boylu boyunca uzanmış halimle, yukarıdan kolayca görülüyordum.

"Pusu kuruyor," diyerek askerlerden birisi yayını kaldırmış.

"Kraliçe onları canlı istedi," diye hatırlatmış yüzbaşı.

"Onu vurma zahmetine girmeyin," demiş kâhin acı acı. "Siz aşağı inip onu tutuklayana kadar orada saklanacaktır."

"Silahı var," demiş yüzbaşı ve adamlarını uyarmak için ellerini çukurlaştırarak ağzına dayamış, fakat kâhin tek elini

ciddiye almayan bir ifadeyle sallayınca vazgeçmiş. “Kılıcı ancak çalar ya da satar, ötesini beceremez.”

Böylece orada dikilip benim düzenli bir av partisini, devrilen atlardan ve yaralı askerlerden oluşan bir arapsaçına çevirmemi izlemişler. Yüzbaşı kâhine doğru aniden dönmüş ve onun aşikâr bir şekilde hayretler içerisinde olduğunu görüp hazırladığı lafı değiştirmiş: “Bunu hiç beklemiyordunuz herhalde?” diye sormuş alaycı bir ifadeyle.

Kâhin benim saklanmak için kaçmamı izlerken, başını hayır anlamında sallamış.

“Adamlarım önünü kesecektir,” diye onu temin etmiş yüzbaşı, ben zeytin ağaçlarının arasında gözden kaybolurken.

“İşi bitti,” demiş Ambiadès süvariler beni tekrar açık alana kovalarken. “Hah şöyle,” diye de eklemiş beni alaşağı ettiklerinde.

“Kapa çeneni, Ambiadès,” demiş kâhin.

“Onu yakalamak için attan inmeleri gerekecek,” demiş yüzbaşı.

“Güçlük çekeceklerini sanmıyorum,” demiş kâhin üzülerek, babamın benim hırsız değil de asker olmamı ne denli arzu ettiğini bilmediği için.

“Tek kişinin bu kadar çok adamla dövüşüp de kazandığını görmemiştim,” dedi Sophos; yanımda soğuk taşların üstüne oturuyordu.

“Hâlâ da görmüş sayılmazsın,” diye hatırlattım. “Ambiadès’i anlatsana.” Dağın eteğindeki kavgadan bahsetmek istemiyordum. Nahoş bir şeyler yaşanmıştı. Tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyordum. Hatırlamak da istemiyordum.

Fakat Sophos’un dikkatini dağıtmak mümkün değildi. “Hayır, görmedim galiba. Ama ikisini yaraladın ve en azından bir tanesini de öldürdün galiba.”

Gözlerimi kapattım. Düşünmek istemediğim şey buydu işte. Kimseyi öldürmek istememiştım, ama her yanıma saran kılıçları görünce paniğe kapılmışımdı.

“Senin tekrar açık araziye doğru kaçtığını gördük,” diye devam etti Sophos merhametsizce. “Neden üstünden atla geçemediler.”

“Çok fazla kaya vardı,” diye fısıldadım. Bitkindim. “Ayrıca tarım atları sürüyorlardı. Onlar insanların üstüne ancak kazara çıkarlar.”

Başlangıçta askerlerden yalnızca dört tanesi attan inmişti. Birinin ön kolunu doğradım, diğerinin silahını düşürdüm ve kılıcım onun kabzasında takılı kaldı. Daha uzun bir kılıç olsa çekip kurtarmam mümkün olmayabilirdi ama Sophos’un kılıcını solumdaki askerden gelen hamleyi önlemeye yetecek bir zamanda çekmeyi başardım. Unuttuğumu sandığım eğitim sayesinde bir savunmayı saldırıya dönüştürdüm ve kılıcımı rakibime sapladım, onu öldürmüştüm kuşkusuz. Antrenmanda cansız mankene kılıç batırmaktan hiçbir farkı yoktu. Öylesine büyük bir dehşete kapılmışımdı ki, adam düşerek benden uzaklaşırken kılıcı elimden bıraktım. Ben asker olmak istememiştım. Onun yerine adam öldürmekten kaçınmak için hırsız olmuştım, ama bu iş başıma ne işler açmıştı.

Arkadan hafifçe ittirilince öne doğru yarım bir adım atmak zorunda kaldım. Aşağı bakıp gömleğimin göğsümden çadır gibi kabardığını gördüm, kumaştaki yırtıktan kılıcın ucu yarım santim kadar çıkmıştı. Kılıç sırtımın ortalarında bir yerlerden girmiş olmalıydı, ama sonra eğim yaparak koltuk altına yakın bir yerden dışarı çıkmıştı. Çeliğin üstüne yalnızca bir parça kan bulaştığını çok net hatırlıyorum.

“Öldüğünü sandık,” dedi Sophos.

Ben de öyle zannetmişim. Dizlerim kırılmıştı. Her şey uzunca bir süre karışmış, berbatlaşmıştı; gözlerimi yeniden

açtığımda, sırtüstü yatıyordum ve tepemdeki gökyüzü mas-maviydi. Tek görebildiğim bir mavilikti. At arabasının üstünde yatıyordum herhalde, ama yan tarafları görüş alanımın dışında kalıyordu. Zeytin ağaçlarından ya da dağlardan eser yoktu. Arabanın tekerlerinin dönerkenki sarsıntısı olmasa, bir bulutun üstünde yattığımı sanabilirdim. Hâlâ bağrıışanlar vardı galiba, ama çok uzaktaydılar. Bunlar önemli insanlardı, benim hakkımda bağırıyorlardı. Sounis kralının, Eddis kraliçesinin ve çıkaramadığım başkalarının seslerini duydum. Tanrılar sandım. Telaş etmemelerini söylemek istedim. Çok yakında öleceğimi ve telaşlanılacak bir şey kalmayacağını izah etmek istedim, ama araba büyük bir tümseğe çarpmıştı herhalde. Tepemdeki mavi gökyüzü önce kırmızıya dönüştü sonra da siyaha.

Sophos sorusuyla beni anılarımdan çekip çıkardı. “Böyle dövüşebileceğin kimin aklına gelirdi?”

“Babamın.”

“Sonunda hırsızlığı seçince, baban öfkelenmişti mi?”

Orduya kayıt belgelerimi yırtıp attığım kavgayı düşündüm. “Evet.” Gene de, mesele bir kez hallolup kapandıktan sonra daha da yakınlaşmıştık. “Artık alıştı ama.”

“Asker olmalıymışsın,” dedi Sophos. “Ambiades’ten çok daha iyi dövüştün. Sanırım o yüzden bir kez daha ‘Hah şöyle,’ dedi ve Pol de o zaman...” Sophos durdu.

Gözlerimi açınca Sophos’un ağladığını gördüm. Gözyaşlarını ve sümükleri silebilmek için gömleğinin yeniyle yüzünü ovaladı. Ben yamacın dibinde olanları düşünmek istememiştım ve Sophos da tepede olanları aklına getirmek istemiyordu.

Gözyaşlarını bir kez daha sildi ve birkaç derin nefesten sonra, sessizce devam etti. “Kâhin Ambiades’e bu kadar

sevinecek bir şey olmadığını söyledi ve muhafızların yüzbaşı da, evet, dedi, var ve Ambiades başta midesi bulanıyormuş gibi baktı, kâhin gibi, ama sonra keyfi yerine gelmişti sanki. İşte o zaman hepimiz Attolyanlara dağdaki patikayı haber verenin Ambiades olduğunu anladık.”

Ambiades’in kaplumbağa kabuğundan süslü tarağını hatırladım. Kâhinin dikkatini çekmişti. Ambiades’in o tarağı alacak parayı nereden bulduğunu merak etmişti herhalde. Tahminimce Ambiades birilerinden zaman zaman para alıyordu ve bundan suçluluk duyuyordu, fakat benim varsayımım kâhinin Sounis meclisindeki bir hısımından para aldığı yönündeydi. Benim ya da kâhinin aklına Attolyanlarla iş birliği yaparak efendisine ihanet edeceği gelmemişti.

“Ambiades bir şey söylemeye başladı, ama sen o sırada çılgılık attın.”

Çılgılık mı atmıştım?

“Kılıcı çekip çıkardıklarında sesini dağın tepesinden duyduk,” dedi Sophos sesi titreyerek; derken ben de hatırladım. Karışık ve berbat olan kısım burasıydı. Kılıçla birlikte yaşamımın söküldüğünü hissetmişim, ama nihayetinde yaşam beni terk etmemişti. Benimle kılıç arasında uzadı. Sanırım beni hayatta tutan tek şey tanrıların gücüydü, ama hayatta kalmam aynı zamanda onlara bir hakaretti. Ölmem gerekirdi, fakat onun yerine acı sürdü de sürdü. Ölmek çok daha kolay olurdu.

Ürperdim ve acı, beni nefessiz bırakarak geri geldi. Sophos elimden tutup acı geçene kadar bekledi.

“Herkes aşağıya sana baktı,” dedi. “Sonra Ambiades’e bakmak için döndük ama onun umurunda bile değildi. Yani, onun senin ölüp ölmemeni umursamadığını görebiliyorduk. Artık herhangi bir şeyi umursadığını sanmıyorum, ne beni ne kâhini ne de Pol’ü. Derken Pol, bir elini uzattı ve Ambiades’i yamaçtan aşağı itiverdi. Ondan sonra da...”

Sophos devam etmeden önce derin bir nefes daha alabilmek için durdu. "Ardından kendisi de yamaçtan aşağı düştü, Attolyanlardan ikisiyle birlikte. Kâhin kılıcını çekmeye çalıştı, ama askerler onu yere devirdiler."

Sophos dizlerini göğsüne çekti ve ileri geri sallandı, bir yandan ağlıyordu.

Yavaşça hareket ederek, bir elimi kaldırıp bacağını sıkıştırdım. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Pol'ü sevmiştim.

"Pol'ü kendimi bildim bileli tanırım," dedi Sophos kesik kesik. "Onun ölmesini *istemiyorum*," diye ısrar etti, sanki dilekleri gerçek olabilirmiş gibi. "Bir karısı var, iki çocuğu var," diye feryat etti, "onlara ben haber vermek zorunda kalacağım."

Bir kez daha ürperip gözlerimi kapattım. Öldürdüğüm adamın, hünerli bir rakiple karşı karşıya olduğundan haberi yoktu. Beni acemi kılıcına ve ebatlarıma bakarak yargılamıştı. Onu gafil avlamış ve öldürmüştüm. Bir sokak aralığında sırtından bıçaklamaktan bir farkı yoktu bunun. Onun da bir karısı ve iki çocuğu var mıydı acaba? Onlara öldüğünü kim haber verecekti? Göğsümdeki acı yayıldı, ta ki parmaklarımla sert zemine değen yerleri ağrıyana kadar.

Uzunca bir süre geçtikten sonra, Sophos fısıldadı: "Gen, uyanık mısın?"

"Evet."

"Kâhin kanamanın durduğunu ve büyük olasılıkla iyileşeceğini söyledi. Ateşin çıkmadığı sürece tabii."

"Bunu duyduğuma sevindim." Bu şekilde kafamı kesmeleri mümkün olacaktı.

Nöbetçiler kâhini geri getirdiklerinde güneş batıyordu. Son ışıkları doğrudan ufak pencereden girip hücrenin karşı duvarını aydınlattı. Duvar, Eddis dağlarının diğer tarafındaki

megaronun sarı kireç taşıyla aynı malzemeden yapılmıştı. Öğleden sonra uykuyla uyanıklık arasında gidip gelmişim. Birisi yiyecek getirmişti, Sophos'a yemesini söyledim.

"Gen kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu kâhin.

"Ah, iyi," dedim. Göğüs kafesim kaynayan çimentoyla doluydu ve aynı anda hem yanıyor hem de üşüyordum, ama umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi, o yüzden de iyiydim herhalde.

Kâhin elini alınma koydu ve endişeli bir ifadeyle baktı. "Bugün bir şey yedin mi sen?"

Gözlerimi devirdim.

"Evet," diye kabul etti. "bu aptalca bir soruydu. Sen bir şeyler yedin mi, Sophos?"

Sophos başıyla onayladı.

"Bana ayırdın mı?"

"Hayır, çok üzgünüm." Sophos suçlu suçlu baktı.

"Önemli değil," diye yalan söyledi kâhin. "Ben yukarıda yedim, kraliçenin muhafızlarının yüzbaşıyla konuşurken. Anlaşılan ekselansları da hikâyemizi kendi ağzımızdan dinlemek için buraya geliyormuş."

Kâhin taş zemine yerleşti ve duvara dayandı, benim görüş alanımın hemen dışında kalmıştı.

"Zor bir durumda sayılırsınız," dedi ve ben gözlerimi bir kez daha devirdim. "Korkarım Attolyanları Hamiathes'in İhsanı'nın kaybolduğuna ikna edebilecek tek kişi Ambiades'ti. Ona ne olduğunu öğrendin mi?"

"Sophos anlattı." Kafamın yan tarafına yöneltilen bir sohbete katılmak biraz tuhaf kaçıyordu, ama kâhine bakmak için dönmeme değmeyecekti.

"Babasının parası bitmişti herhalde ve eğreti bir çırak olmaktansa zengin bir hain olmayı tercih ettiğine karar vermiş

olmalı. Attolya ona para ödedi ve o da, Sounis'te kralın kentinden çıktığımız andan itibaren birilerinin bizi izlemesini ayarladı. Biraz fazla hızlı hareket ettiğimizde, Ambiadès ne yapıp edip bizi yavaşlatıyordu." İkimizin de aklına eyer çantalarından eksilen yiyecekler geldi.

"Sana birden çok özür borçluyum," diye kabul etti kâhin.

"Hepsini kabul ediyorum," dedim, artık bir önemi yoktu.

"Kraliçe muhtemelen bizi sessizce öldürmeyi ve Ambiadès'i tek hayatta kalan kişi olarak geri göndermeyi planlıyordu. Böyle değerli bir casusu kaybettiğine çok üzülecektir ve Ambiadès öldüğüne göre, kraliçeyi Hemiathes'in İhsanı'nın dereye düştüğüne ikna etmenin bir yolu da yok korkarım."

Her birimiz Attolyanların güvenilir bilgiye ulaşma yöntemlerini kafasından geçirirken bir sessizlik yaşandı.

Kâhin konuyu değiştirdi ve söylediklerini duyunca ona bakmak için başımı çeviriverdim. "Attolyan askerleri distopyadaki tapınağa girmişler." Başıyla onaylar gibi bir işaret yaptı. Söylediğinin doğruluğunu mu onaylıyordu, yoksa nihayet benden hayatta olduğuma dair bir işaret aldığı için seviniyor muydu, emin değilim. "Tapınak tamamen yıkılmış. Aractus çatıyı kırarak girmiş ve duvarların çoğu sele kapılarak sürüklenmiş. Alanda bir zamanlar insan yapımı bir binanın olduğuna dair birtakım izler varmış, fakat hepsi o kadar."

"Ne zaman?"

"Emin değilim, ama biz ayrıldıktan en fazla bir iki gün sonra."

Tanrıların koridorunun çatısının üstünden akıp geçen Aractus'un sesinin ne kadar yakından geldiğini hatırladım. Onun odanın içine ve aşağıdaki labirente doluşunu, duvarları ve kapıları sürüklemesini hayal ettim. Güzeller güzeli kıyafetleri içindeki tanrıları ve tahtında oturan Hephestia'yı ve yok oluşlarını hayal ettim. Kafamı tekrar hücrenin tavanına

çevirdim ve gözlerimi kırıştırarak yaşlardan kurtuldum. Kâhin üzüldüğümü hissetti ve beni teselli etmek için olduğu yerden kalkarak bana uzandı.

"Gen, eski bir tapınaktı zaten. Ana kapının kırılması Aractus'un bir yerlerde açtığı yeni bir girişten bütün kuvvetiyle içeri dolmasının ilk işaretiydi muhtemelen. Sonraki birkaç gün içinde, suyun şiddeti tapınağı tümüyle yok etmiş olmalı. Bu er ya da geç olacaktı. İnsan elinden çıkan her şey eninde sonunda yok olur." Kulağıma doğru yuvarlanan bir gözyaşını yakaladı. "Gene de, keşke seninle içeri girseydim diyorum," dedi. "Neler gördüğünü hep merak edeceğim." Bir an durdu, bir şey söylememi umut ediyordu.

"Söyleyemez misin, yoksa söylemeyecek misin?" diye sordu.

"Söyleyemem," diye itiraf ettim. "Söyleyebilsem de söylemezdim gerçi." Onu biraz kıskırttım.

Güldü, sonra ateşime bakmak için elini alnıma koydu tekrar.

Nöbetçilerden birisi bize yiyecek getirdi. Kâhinle Sophos yediler. Pencerenin karşısındaki duvara vuran sarı güneş ışığının karesi loşlaşmıştı artık, o sırada koridorda ayak sesleri duyduk ve kraliçenin şatoya vardığını ve kâhini yanına çağırıldığını anladık.

"Senin için elimden geleni yapacağım, Gen," diye söz verdi kâhin ayağa kalkarken. Nöbetçiler Sophos'u da aldılar ve beni hücrede tek başıma bıraktılar; kâhin benim için ne yapabileceğini düşünüyordu acaba?

Döndüğünde hücre zifiri karanlıktı. Nöbetçilerin elinde fenerler vardı ve parlaklıkları gözümü almasın diye gözümü kapattım, fazla oyalanmadan gideceklerini sanıyordum.

Birisi beni çizmesiyle dürtükleyince, bir inilti çıkardım, biraz canım yandığı için, biraz da beni rahatsız ettikleri için. Kaburgalarım daha sert ikinci bir darbe inince, gözlerimi açtım. Tepemde, kâhinle muhafızların arasında Attolya'nın kraliçesi dikiliyordu.

Beni şaşırtarak gülümsedi. Işıktaki duruşu, fenerlerin aydınlatamadığı karanlıkla çevrilişle, tanrıların aurasıyla aydınlanmış gibi görünüyordu. Saçları siyahtı ve yüzüne düşmesini Hephestia'nın altın örgüsü tacına benzer bir taç engelliyordu. Elbisesi peplos gibi pililiydi ve işlemeli kırmızı kadifeden dikilmişti. Boyu kâhin kadar vardı ve şimdiye kadar gördüğüm bütün kadınların içinde en güzeliydi. Her yönüyle akla kadim dini getiriyordu ve bu benzerliğinin kasıtlı olduğunu biliyordum. Halkına, Hephestia nasıl tanrıları räkipsiz yönetiyorsa, kendisinin de Attolya'yı öyle yönettiğini hatırlatmayı amaçlıyordu. Ne yazık ki, ben Büyük Tanrıça'yı görmüştüm ve Attolya kraliçesinin onun çizgisinin ne kadar altına düştüğünü biliyordum.

Kraliçe konuştu; sesi fısıldar gibi ve sevgi doluydu. "Sounis'in kâhini bana senin emsalsiz bir hırsız olduğunu anlattı." Tatlı tatlı gülümsedi.

"Öyleyim," dedim tüm samimiyetimle.

"Gerçi kendi ülkenin sadakatinin pek güçlü olmadığını iddia ediyor."

Yüzümü buruşturdum. "Sounis'in kralına özel bir sadakat duygusuyla bağlı değilim, ekselansları."

"Ne büyük bir şans senin için. Seni fazla takdir ettiğini sanmıyorum."

"Hayır, ekselansları. Muhtemelen haklısınız."

Tekrar gülümsedi. Kusursuz dişleri ortaya çıkmıştı. "Öyleyse Attolya'da kalıp benim hırsızım olmana engel bir durum yok demektir." Kâhinden tarafa baktım. Bana yaptığı

iyilik buydu; kraliçeyi benim gözden çıkarılamayacak kadar değerli olduğuma ikna etmek.

"Ah," dedim, "bir şey var, ekselansları."

Kraliçenin kaşları hafif bir şaşkınlık ifadesiyle kalkarak kemer yaptı. "Ne olabilir bu acaba?"

Çabucak bir şey düşünmek zorundaydım. Sağduyum, onun yer altında yaşayan kötü bir canavar olduğunu ve dağ aslanları parçalasa bile onun hizmetine girmeyeceğimi söylememe engel oldu. Başımı belaya sokmayacak bir şeyler aradım, aklıma kâhinin Aractus'un kıyısında yaptığı yorum geldi. "Bir sevgilim var," dedim kendimi bile inandırarak. "Ekselansları, ona geri döneceğime söz verdim."

Kraliçe hayretler içerisindeydi. Kâhin dehşete düşmüştü. Paçayı kurtarma şansımı neden fırlatıp attığımı anlayamıyordu. Kraliyet hapishanesindeki kayıtlarımda bu aşk hikâyesinden bahsedilmediği kesindi. Emindim çünkü kayıtları kendim yazmıştım. Bol keseden böbürlenmelerimi sağlam bir şöhrete dönüştürmek ve sonra da gerçek kayıtların arasına karıştırmak çok kolay olmuştu. Kralın mühür yüzüğünü çalabilen birinin, kayıt odasının kilitlerini de halletmemesi için bir sebep yoktu.

"Birine söz verdin, öyle mi?" dedi kraliçe inanamayarak.

"Evet, ekselansları," dedim kararlılıkla.

"Ve sözünden dönmen de mümkün değil?" Başını üzgün üzgün salladı.

"Dönemem, ekselansları."

"Bana hizmet etmeyi yeğlersin herhalde?"

"Siz daha güzelsiniz ekselansları." Sözümü bitirmeden kraliçe bir kez daha gülümsedi. "Ama o daha iyi kalpli."

Sağduyu da bir yere kadardı. Gülümsemesi kayboldu. Kraliçenin kaymak taşı rengindeki yanakları kızarıırken yere

iğne düşse sesi duyulurdu. Kimse Attolya kraliçesini iyi kalpli olmamakla suçlayamazdı.

Bana tekrar gülümsedi, bu kez daha farklı, daha ince bir gülümsemeyle ve başını karşı tarafın hanesine yazılan bir puanı kabul edercesine hafifçe eğdi. Gülümsemesine karşılık verdim, içim yansa da yaptığımdan hoşnuttum, sonra kraliçe, muhafızların yüzbaşısına döndü.

“Bunu yukarı götürün ve bir doktor bulun,” diye emretti. “Ona fikrini değiştirmesi için bir fırsat vereceğiz.” Gitmek için arkasını dönerken kırmızı elbisesi elimin arkasını sıyrıp geçti ve irkildim. Kadife yumuşaktı, ama işlemeleri elimi kaşındırıyordu.

Zindanın birkaç kat yukarısındaki bir odada, bir yatakta yatıyordum ve ateşim de giderek yükseliyordu. Kendimden geçmiş sayıklıyordum ve sayıkladığımın da belli belirsiz farkındaydım. Moira gelip yatağımın kıyısına oturdu. Beni ölüm döşeginde olmadığımı ikna etti. Ona, keşke ölüyor olsaydım dedim. Sonra Eugenides karanlığın içinden çıkarak gelince Moira gitti. Eugenides başta sabırlı davrandı. Bana hayatların da, tıpkı herhangi bir mülk gibi, bazen çalınabileceğini hatırlattı. Ölmüş olmayı tercih edip etmediğimi sordu. Ederdim, dedim ve o da bana, o zaman şöhretle ve adımın taşa yazılmasıyla ilgili planlarıma ne olacağını sordu. Ayrıca yoldaşlarımı da ölüme terk edebilir miydim?

Kâhini yoldaş olarak düşünmek istemiyordum. Ama öyle değilse, onun için hayatımı hâlihazırda bir kere neden tehlikeye atmıştım? İç çektim. Endişeleneceğim bir de Sophos vardı. Keşke asker kılıcı sapladığı yerden çektiğinde ölmüş olsaydım, dedim. O zaman vidanım da sızlamazdı. Yanımda oturan tanrı sessiz kaldı ve ben Lyopidus yanarken Eugenides’in

hayatta kaldığını hatırlarken, sessizlik yatağımın kıyısından şatoya ve oradan da dünyaya yayıldı sanki.

Nefes almadan geçen saniyelerden sonra, Eugenides gene bir mesafeden konuştu. “Karısı geçen kış öldü. Üç çocuğu Eia’daki teyzelerinin yanında kalıyor.”

Kolumu indirmeye cesaret ettiğimde, Eugenides gitmişti. Yeniden uykuya daldım ve uyandığımda, zihnim daha beraktı. Kâhini ve Sophos’u kesin bir ölüme terk etmek vicdanımı hiçbir şekilde rahatlatmayacaktı, hemen arkasından ölecek olsam bile. Ayrıca servetle şöhreti de unutmamak gerekiyordu. Yataktan güçlükle kalkıp odanın içinde etrafa bakınmaya başladım.

Hücre kapısının sürgüsü döndü ve kapı savrulurarak açıldı. Koridordaki fenerler yanmıyordu, o yüzden kâhinin de Sophos’un da kapı eşliğinde duranın kim olduğunu görmeleri mümkün değildi.

“Benim,” dedim tıslar gibi, onlar daha nöbetçilerin odasına ulaşabilecek bir gürültü çıkarma fırsatı bulamadan. Sesime doğru ilerlediklerini duydum ve bana toslamalarını istemediğim için geri çekildim. İkisi koridora çıkar çıkmaz, Sophos’a üst gömleğinin hâlâ üstünde olup olmadığını sordum.

“Neden?”

“Bana vermeni istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü üstümde sargılardan başka bir şey yok. Kıyafetlerimi aldılar.” Sophos gömleğini çıkardı ve bana uzattı, bunu yaparken neredeyse gözümü çıkartıyordu.

“Ayakkabılarımı da ister misin?” diye teklif etti.

“Hayır, yalın ayak daha iyiyim.”

“Gen,” dedi kâhin, “bunu yapman doğru değil.”

"Üstümü giyinmem mi?"

"Neyi kastettiğini biliyorsun." En azından fısıltıyla konuşacak kadar sağduyu sahibiydi. "Kapıyı açtığın için sana teşekkür ederim, ama yapabileceğin en iyi şey bizi unutmak olacaktır. Geldiğin yere dön ve yataktan hiç çıkmamış gibi davran."

"Peki ya şatonun dışına nasıl çıkacaksınız? Ön kapıdan?"

"Hallederiz."

Hiç düşünmeden pöhledim. "Halledemezsiniz."

"Yakalanacak olursak, nöbetçilerden birine rüşvet verdiğimizizi söyleriz."

Söylediklerini bir el hareketiyle geçiştirdim, o da bunu görmedi tabii. "Oyalanmayalım," dedim; sağlam elimle kâhinin gene göremediği, yol gösteren hareketler yaptım.

"Gen, daha iki gün oldu. Yakalandığımızdan bu yanaysa üç. Altından kalkamazsın."

"Galiba," dedim sertçe, "daha çok kaybedilmemesi gereken bir değer olarak görüyorsunuz beni."

"Gen, kastettiğim bu değildi." Omzuma dokunmak için bir elini uzattı, ama ben geri çekildim. "Gen, hayatımı tekrar tehlikeye atmanı isteyemeyiz."

"Önceki yaklaşımınız böyle değildi," diye hatırlattım.

"Yanılmışım."

"Şimdi de yanılıyorsunuz."

"Gen, Attolya kraliçesi sana karşı kötü niyet beslemiyor."

Kraliçenin ayrılırkenki gülümsemesini düşündüm. "Bence besliyor," dedim.

"Tek istediği, ona hizmet edeceğine söz vermen."

"Bu olmayacak." Onun için çalışanların başına gelenlerle ilgili çok fazla hikâye duymuştum. "Bunu şu anda tartışmak zorunda mıyız?" Konuşurken bir yandan da harekete geçmiştım ve onlar da karanlıkta peşimden geldiler. Çıplak

ayakla, ihtiyatlı bir şekilde yürüdüm ve yaralı omzumu sakınmayı hatırlamak da kolay oluyordu.

"Anahtarları nasıl buldun? Nöbetçiler nerede?" Zifiri karanlığın içinde ilerlerken Sophos bir türlü susmak bilmiyordu. "Ve neden fenerlerin hiçbirisi yanmıyor?"

İç geçirdim. "Anahtarları bulmadım. Elbiselerimi aldılar, büyük olasılıkla yakmışlardır. Maymuncuklarımı ve cebimdeki diğer şeyleri odamdaki masanın üstüne bırakmışlar." Kâhinin pelerin iğnesini ve Ambiadese'in tarağını geride bırakmışım. Çakıyı belki bir daha lazım olur diye yanıma aldım. Bir dönemece gelince, elimle diğer tarafı yokladım ve sonra Sophos'un elinden tutmak için geriye uzandım.

"Sesini çıkarma," diye fısıldadım, "ve bana asılmamaya çalış, mümkünse." Ayakta biraz zor duruyordum ve Sophos tökezlerse peşinden beni de devirmesinden endişe ediyordum.

"Peki ya nöbetçiler," diye sordu ısrarla. "Fenerler?"

"Nöbetçiler," dedim, "koridorun ucunda bir deste kâğıda göz kulak oluyorlar ve fenerler de ben söndürdüğüm için yanmıyorlar. Bu şekilde," dedim tıslar gibi, "yuvasında neşeli neşeli öten serçeler gibi sohbet ettiğimizi işittiklerinde yerimizi bulmaları biraz zaman alacaktır."

"Ama nereye gidiyoruz?"

"Çeneni hiç kapatmaz mısın sen?"

Sol elim, yaralı tarafım, duvarı takip ederek ilerledi ve sonunda bir kapı koluna çarptı. Acı yüzünden olduğum yerde kalakaldım ve Sophos'un elini sıkıca kavrayarak bana çarpmasına engel oldum. "Bekle," dedim fısıldayarak. Ben kapının kilidiyle uğraşırken, sessizce beklediler. Neyse ki, yanımda oldukça uygun bir maymuncuk vardı ve tek elimle çevirmem mümkün oldu. "Kapıya dikkat edin," dedim kapıyı çekerek açarken. Mentşeler homurdandı, ama gıcırdamadılar. "Kafanı çarpma," diye uyardım kâhini.

Ancak kapı genişliğindeki bir tünelden aşağı yürüdük. Duvarlar başımın ancak birkaç santim üstünde kamburlaşıp tavanı oluşturuyorlardı. Tünelin sonunda basit bir sürgüyle tutturulan taş bir kapı vardı. Kapıdan çıktığımızda kendimizi, şatonun dışında duvarlarının altından geçen dar bir taş kaldırımın üstünde bulduk. Sessizlikte, ayaklarımızın dibindeki taşlara vuran dalgaların sesi duyuluyordu ve nehirde başımızın üstündeki nöbetçi yolu boyunca siperlere yerleştirilen meşalelerin hayaletimsi ışıkları yansıyor.

“Bu nedir?” diye sordu Sophos.

“Seperchia,” dedi kâhin. “Nehrin ortasında kurulan ve iki taraftaki köprüyü koruyan kaleyi hatırlıyor musun?”

“Ben şunu kastetmiştim,” dedi Sophos ve ayağını altındaki taş sertçe vurdu.

“Bu bütün şatonun etrafını dolaşan düz kaya tabakası,” diye izah ettim. “Böylece şatonun temelini koruyabiliyorlar. Bunu takip ederek köprüye ve oradan da kasabaya ineceğiz. Kısık sesle konuşun. Nöbetçiler var.”

“Neden kapı koymuşlar?”

Bunu cevaplamayı kâhine bıraktım.

“Cesetlerden nehre atarak kurtuluyorlar.”

“Ah.”

“Bazen burada bir kayığın içinde beklemeleri şartıyla, cesetleri yakınlarına da teslim edebiliyorlar.”

Şatonun etrafında yan yan yürüyerek ilerlemeye çalışırken, Sophos da nihayet çenesini kapatmıştı. Aysız bir geceydi. Burnumun ucunu göremiyordum, o yüzden elimi şatonun duvarına dayadım ve öndeki ayağımla bastığım yeri yoklayarak yürüdüm. Kâhin Sophos’la benim aramda yürüyor ve bana çarpmamaya özen gösteriyordu. Önce bir köşeden sessizce kaydık sonra diğerinden. Köprüde yanan meşale yoktu ve şayet nöbetçiler vardıysa bile, kulelerde

görevlendirilmişlerdi, köprünün üstünde değil. Üçümüz gizlice karşıya geçtik.

Kasabanın içinden geçmek, şatodan çıkmaktan daha büyük bir ustalık istiyormuş. Ay olmadığı için gittiğimiz yere dikkat etmemiz gerekti ve yolumu bulmakta da çok zorlandım. Evlerin ışıkları çoktan sönmüştü ve pencerelerden dışarı da işimize yarayacak bir ışık sızılmıyordu. Biz geçerken köpekler havladı, ama devriyeler neler olup bittiğine bakmaya gelmedi. Şatodan çıkan yol, nehirden uzaklaşıyordu. Yolu takip etmedik, nehre çıkan kestirme bir yol bulmayı umarken dar sokaklarda kaybolduk. Neticede nehre paralel başka bir yola ulaşip köprüyü geçmemizden önce, iki kez evlerin görünmeyen duvarlarına toslamanın eşiğinden dönmüştüm.

“Bu kıyıyı takip edeceğiz,” dedim ve kâhin de itiraz etmedi. Karanlık evlerin yanından çok yavaş hareket ederek geçtik. Mehtap olmaması benim için daha iyiydi çünkü bu şekilde gizlenmeyi dert etmeme gerek kalmıyordu ve yavaş giderken, her adıma omzumu sakınmaya yetecek kadar zaman ayırabiliyordum.

“Gen, durumun nasıl?” diye sordu kâhin.

“İdare ederim,” diye cevap verdim, kendimi bu kadar iyi hissetmeme biraz da şaşırarak. Güçsüzdüm, ama zihnim açıktı. Omzum acıyordu, ama daha çok hafif bir sızı şeklin-deydi. Acı yalnızca tökezlediğimde keskinleşiyordu ve ben de zaten ender olarak tökezliyordum. Kendimi görünmez bir bulutla sarmalanmış, yoldan aşağı süzülüyormuş gibi hissettim. Bizi kuşatan gece alışılageldik böcek ve sıçrayan balık sesleriyle, uzaktan gelen köpek ulumalarıyla doluydu, fakat bizler sanki bir sessizlik bulutuyla sarmalanmıştık.

Ay sonunda yükseldi ve ilerleyişimiz de kolaylaştı, fakat kâhin beni acele ettirmeye çalışmadı. Sophos da o da çok sabırlıydılar, ama Sophos yürürken sohbet etmek konusunda

ısrarcıydı. Onun korktuğunun ve konuşmanın iyi geldiğinin farkındaydım, ama aynı zamanda bütün enerjimi ayaklarıma yoğunlaştırmak zorundaydım. Onunla kâhin sohbet etti. Günün ağarmasına az bir zaman kalana kadar yürüdük.

Kasabadan çok uzaklaşmamıştık ki, takip ettiğimiz yol bir bayıra ulaştı ve nehirden ayrıldı. Nehirle kalabilmek için, nehir kıyısındaki kayalara tırmanan daha dar bir patikaya geçmemiz gerekti. Dinlenmek üzere mola verdik. Yakındaki bir taş yığınının dayandım ve kayıp yere indim. Sophos'un üst gömleğini altına kısırdım, neyse ki uzundu ve gözlerimi kapattım. Ayaklarım üşüyordu. Aldırmamaya çalıştım ve bir süre uyudum. Gözlerimi tekrar açtığımda, etrafımdaki renkleri görmeye yetecek kadar ışık vardı. Kâhinin üst gömleği ayaklarıma sarınmıştı ve kendisi de ortada yoktu.

Onu görebilmek için başımı sağa sola çevirdim ve anında pişman oldum. Uyurken bedenimin her yanı tutulmuştu. Sophos yanımda yere kıvrılmış uyumaya devam ediyordu. Kâhin biraz ileride dikilmiş, kayaların arasından aşağıdaki nehre bakıyordu. Ona seslendiğimde, yüzünde karamsar bir ifadeyle dönüp baktı. Minik kuşlar midemi gagalamaya giriştiler.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Nehir yanlış tarafa akıyor."

Tanrıları hayatına sokunca, doğa kanunlarına inancını hızla yitiriyor insan. Minik kuşlar gagalamayı bıraktı ve cansız etrafa düştüler. Bir an için, kâhinin nehrin gerçekten yönünü değiştirdiğini söylediğini düşündüğüm süre boyunca, midem ölü kuşlarla dolu kaldı. Oysa geceleyin nehrin akış yönünü yanlış tahmin ettiğini kastediyormuş yalnızca.

Kâhin oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Kasabada yön duygumu kaybetmiş olmalıyım," dedi. "Nehri akış yönünde geçide doğru takip etmiyormuşuz. Aksi istikamete gitmişiz. Hafif bir yokuş başlamıştı, ama iyice dikleşene kadar fark edemedim. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok."

Sophos o sırada gözlerini kırpıştırarak kalkıp oturdu, o yüzden kimse bende ki rahatlamayı fark edemedi. "Sorun nedir?" diye sordu, kâhine bakarak, kâhin de açıkladı. Kâhinin tek bildiği, distopyada Zeytin Denizi'nden aksi istikamette ilerlemiştik. Takip ettiğimiz yol da o yüzden dönmüştü. Nehrin yukarısında tarım arazisi yoktu. İzlediğimiz patikanın bizi nehrin ne kadar yukarısına götürebileceğini bilmenin bir yolu da yoktu. Yokuş başlayacak, kayalıklar artacak ve ilerleyişimiz güçleşecekti. Kâhinin bildiği kadarıyla, distopya dağların eteklerine dayanana kadar karşımıza hiç köprü çıkmayabilir ve orada da kendimizi kapana kısılmış bulabilirdik.

"Nehrin uzak tarafında bir ticaret yolu var ve birkaç köy olduğunu da biliyorum, ama bunlardan kaç tanesinin distopyaya geçmek için bir köprüye ihtiyaç duyacağından emin değilim."

"Peki ya bu takip ettiğimiz yol?" diye sordum, cevabı bil-meme rağmen.

"Bir süredir gittikçe daralıyor," dedi kâhin. "Buranın ötesinde de bir patikaya dönüşüp bir sonraki çiftlikte son bulacak. Gidip baktım."

"Ne yapacağız öyleyse?" diye sordu Sophos kâhine.

"İlerlemeye devam edeceğiz," dedim. "Geri dönersek arama ekiplerinden birine rastlama ihtimalimiz çok yüksek." Başımı birkaç saniye daha kayaya dayadım. "Nehri izlemeyi sürdüreceğiz ve atların hızını kesecek kadar kayalık olmasını umut edeceğiz. Bu tarafa gitmemiz için hiçbir neden yok, o yüzden büyük olasılıkla diğer yönde aramayı yoğunlaştıracaklardır."

"Bir süre distopyada saklanabiliriz," diye önerdi Sophos. "Distopyayı aşip Zeytin Denizi'ne geri döneriz."

Kâhin yan gözle bana baktı. "Aractus'u aşamayız."

"Gen iyileşene kadar bekleriz."

"Yiyecek işini ne yapacağız?"

Karnım hiç acıkmadığı için, yemek meselesi tamamen aklımdan çıkmıştı. "En azından su sıkıntımız yok," dedim iyimser bir tavırla ve ayağa kalkmaya başladım. Ağabeyimin arada sırada tamir ettiği bozuk saatler gibi hissediyordum. Kâhin bana elini vermek için eğildi. Sophos da yardım etmek için döndü.

"Bizi gerçekten arayacaklarını düşünüyor musun? Kafamızı uçurmak, savaşa neden olmaz mı?" diye sordu Sophos.

Düşmanlarından birinin en önemli danışmanının kafasını kesmenin itibar açısından değerini düşündüm ve büyük bir savaşın olumsuz taraflarıyla karşılaştırdım. "İkinizin kaçmasına izin verebilir," başımla bir onaylama işareti yaptım, "böylece savaştan kaçınabilir ya da hazır olana kadar erteleyebilir."

"Peki ya sen?" diye sordu Sophos.

"Beni de bırakabilir. Ama büyük olasılıkla beni yakalamayı ve ikinizin kaçmasına müsaade etmeyi tercih edecektir." Kimse benim uğruma bir savaş başlatmayacaktır ve onun için çalışmaya ikna olduğum takdirde kraliçenin işine çok yarayabilirdim. Ürperdim ve inilti sesi çıkaracakken, ancak bir iç çekme sesi çıkarabildim. Nehirden ayrılmamamızın nedeni, yakalanacak olursak, kendimi nehre atmayı planlamamdı.

Ayağa kalktıktan sonra, o ivme beni ileri de taşıdı. Nehrin hemen kıyısındaki kayalar boyunca uzanan bir keçi yolunu takip ettik. Patikadaki çakıl taşları ayaklarımı tahriş ediyordu, ama artık daha iyi görüyordum ve öncesine göre biraz daha hızlı ilerleyebiliyordum.

Çoğunlukla tek sıra halinde yürüdük ve Sophos konuşmayı sürdürdü. "Gen?" dedi. "Şu anda istediğin herhangi bir yerde olabilsen, nerede olmak isterdin?"

İç çektim. "Yatakta," dedim. "Oymalı bir ayakucu tahtası olan büyük bir yatakta. Bir sürü penceresi olan sıcak bir odada. Ve çarşaf," diye ekledim birkaç adım daha attıktan sonra, çarşafın acıyan ayaklarıma değişini hayal ederek, "Kutsal Yol'da satılanlar kadar güzellerinden. Bir de şömine," diye ekledim, kurduğum düşe ayrıntılar katarak. "Ve kitaplar."

"Kitaplar mı?" diye sordu, şaşırmıştı.

"Evet, kitaplar," dedim ters ters, kâhinin bunun garip olduğunu düşünmesi umurumda bile değildi. "Hem de bir sürü. Sen nerede olmak isterdin?"

"Köşkümüzde, annemin bahçesindeki kayısı ağacının altında. Kız kardeşlerimin oyun oynamalarını izler ve canım istedikçe uzanıp kayısı koparırdım."

"Bu mevsimde olmamışlardır daha."

"Diyelim ki, istediğim yerde ve istediğim zamanda olabiliyim. Peki ya sen, kâhin?"

Kâhin o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki, cevap vermediğini sandım.

"Ana tapınakta olmak isterdim," dedi nihayet.

"İgh," dedim, tapınağı hâlâ sıkıntıyla özdeşleştiriyordum, ilahi okuyan kalabalıkları ve her yerdeki tütsüleriyle. Tanrılara karşı yeni ve hararetle inanç, hayatım boyunca tapınaklarda gördüğüm boş mırıldanmalara daha hoşgörülü yaklaşmam için sebep değildi.

Kâhinin söyleyecekleri bitmemişti. "Eddis ve Sounis'in evliliklerini izlerken."

Yüzümü buruşturdum. "Bu evlilik seni neden bu kadar heveslendiriyor?"

"Kralın bir vârise ihtiyacı var, mirasçısı olacak kişi hem Eddis'i hem de Souins'i devralmalı."

"Kralın bir yeğeni var ya," diye hatırlattı Sophos.

“Özür dilerim, elbette bir yeğeni var,” dedi kâhin. “Fakat tahtın güvenliğini sağlamak için kendi oğlu olması lazım. Bu da bir eşe ihtiyaç duyduğu anlamına geliyor.”

“Peki kralın vârisinin neden Eddis’e de mirasçı olması gerekiyor?” diye sordum.

Tam bir cevabı hak ettiğimi düşündü sanırım; bu da benim hakkımdaki fikrinin ne kadar değiştiğini açıkça gösteriyordu. “Yalnızca Eddis’e değil, aynı zamanda Attolya’ya da,” dedi. “Senin bilmen mümkün değil, Gen, ama bu ülkeler yalnızca çok ender koşulların bir araya gelmesiyle bağımsızlıklarını koruyabiliyorlar. İlk işgalciler ülkemizi yönettiler çünkü onlara haraç vermemizi istiyorlardı. Onların yerini zamanla, temelde ticaretimize göz diken Tacir İmparatorluğu aldı ve bu derebeylerini nihayetinde ülkeden gönderdik. Bunu başarabilmemizin tek sebebi Tacir İmparatorluğu’nun başka yerden gelen daha büyük bir tehditle savaşmakla meşgul olmasıydı, Medeler. Medeler bir yüz senedir imparatorluklarını orta denize yayılacak şekilde büyütme uğraşıyorlardı. Kısa süre içinde yalnızca topraklarımızı ele geçirmekle kalmayacak aynı zamanda bizi topraklarımızdan sürmeye de kalkışacaklardır. Yıllardır Tacir İmparatorluğu’ndan geriye kalanlarla savaştılar ve onlar savaştığı müddetçe biz de bağımsızlığımızı koruduk. Ancak savaş bittiğinde, Sounis, Eddis ve Attolya kazanmak için güçlerini birleştirmemiş olursa, öncekinden daha büyük bir boyunduruğun altına gireceğiz. Geriye ne Sounis, ne Attolya ne de Eddis kalacak, yalnızca Mede.

“Mede’nin kazanacağından emin misin?”

“Hiç şüphem yok.”

Yorucu yürüyüşümüzü sürdürürken, üzerinde düşünecek bir şey çıkmıştı. Nehir seviyesinin üstüne çıkıyorduk; nehir kıyısı giderek dikleşti ve en sonunda sudan bir buçuk iki

metre dimdik yükselene kadar da dikleşmeye devam etti. Altı kayalık, dolgu topraktan dar bir patikanın üstünde ilerledik. Patikanın solundaki taş yığını daha da yükseğe çıkıyordu. Akıntının yukarısına ilerledikçe nehir daralıp derinleşmekteydi. Dar kanaldan şiddetle akarken köpürdüğünü duyuyordum. Karşı kıyı yalnızca birkaç yüz metre uzaktaydı ve bir keresinde ufak boş bir köyün yanından geçtik. Etrafta hiç ağaç yoktu, güneş giderek sıcaklığını arttırıyordu. Solumuzdaki kayalar yükseldi, patikanın her dönemecinde görüş alanımızı kapatıyorlardı.

Patika bir kez daha dikleştiğinde, kâhin aşağıdaki nehre bakması için Sophos’a yardım edip bir kayaya çıkardı.

“Kimse var mı?” diye sorduk ikimiz de.

Hayır, dedi ve el yordamıyla aşağı inmeye başladı.

“Bir saniye,” dedim. “Toz görüyor musun?”

“Kalkmış toz mu demek istiyorsun? Evet, bir toz bulutu var.”

“Yolda atlılar var,” dedim kâhine.

Sophos’un aşağı inmesine yardım ederken kâhin beni onayladı. Acele etmeye çalıştık, ama canım bu derece yanarken, hızlanacak gücü bulamıyordum. Sophos bir daha baktığında, kayaların arasından tek sıra halinde ilerleyen atlıları gördü göz ucuyla. Yürümeyi sürdürdük, ama bir yerde ayağım taşa takıldı ve öne fırladım. Kâhin önümdeydi. Aniden nefes aldığımı duyunca yardım etmek için döndü, ama o dönene kadar ben yere yuvarlanmışım bile. Yardım etmeye çalışırken yanlış omza uzandı. Izdıraptan elimi sallamaktan başka bir şey yapamadım. Büyük babam görseydi verdiği eğitimden gurur duyardı eminim. Bir hırsız asla kazara ses çıkarmaz. Dudağımı ısırdım.

“Gen. Gen, bayılma lütfen. Patikadan çıkıp kayalıkların arasında bir yerlerde saklanmaya çalışalım. Görmeden geçip gidebilirler.”

"Hayır," dedim. Bu umutsuz bir plandı ve ikimiz de bunun farkındaydık. Beni bırakırlarsa, Sophos'la ikisi belki kurtulabilirlerdi, ama daha iyi bir seçenek vardı. Nefes arasında, "Bir köprü var," dedim. Nehrin yukarısında, kaya adacıkları suyun akışını kesiyordu. Su seviyesi yükseldiğinde sürüklenen ağaçlar ve taşlar, kayalara takılıp kalmıştı. Bizim durduğumuz kıydan nehrin ortasındaki kaya yığınının kadar uzanan bir ağaç gövdesi vardı.

Kâhin omzunun üstünden baktı ve iğreti köprüyü gördü. "Geçebilir miyiz dersin?"

"Evet." Uzak kıyıya geçmek için başka bir dal topluluğu vardı. O daha dayanıksızdı, ama benim ağırlığımı ve muhtemelen kâhininkini de taşırdı.

Köprü, artık ne kadar köprü denilebilirse, daha birkaç yüz metre ötedeydi. Atlılar yalnızca bu mesafenin iki katı kadar gerimizdeydiler. Bu kaplumbağayla tavşan arasında bir yarıştı, ama kaplumbağa ancak yetecek kadar önce başlamıştı ve kendisini sürükleyerek taşıyan bir de kâhini vardı. Takipçilerimiz hemen peşimizde iğreti köprüye ulaştık. Atlarını geride bırakmışlardı. Atlar patikadaki çukurları aşamadıkları için adamlar yayan daha hızlı ilerleyebiliyorlardı.

"Sophos, sen önden git," dedi kâhin. "Sonra ben Gen'in karşıya geçmesine yardım edeceğim."

"Hayır," dedim.

"Yürümeyi deneyeyim mi?" diye sordu Sophos.

"Hayır!" Diz üstü çökmesi ve emekleyerek geçmesi için ısrar ettim. Ayağı bir kaydığı takdirde nehir tarafından yutulurdu ve muhtemelen bir daha da kimse onu göremezdi. Malum, nehrin şiddeti en dar yerinde en yüksek seviyeye ulaşır; Seperchia'nın bütün suyu da bu kıyıların arasından geçmek zorunda kalıyordu. Çalkantısız görüntüsü aldatıcıydı, bir saniyede insanı içine çekip yutabilirdi. Sophos emniyetli bir biçimde nehrin ortasındaki adacığa emekledi.

"Birlikte geçeceğiz, Gen," dedi kâhin.

"Hayır."

"Gen, seni bir daha bırakmayacağım."

Omzunun üstünden, peşimizden gelen adamlara baktı ve sağlam elimden çekmeye çalıştı. O sırada askerlerin Sophos'la ikisinin kaçmasına izin vereceklerine neredeyse ikna olmuştu sanırım.

"Gen..."

"Sophos'a söyle, ikinci köprüdeki dallar ağırlığıyla çökecek olursa, kıyıya atlamak zorunda. Ayakları suya değerken geçmeye çalışırsa, boğulur."

Kâhin Sophos'a bir göz attı, daha kırılgan olan ikinci köprüden geçmeye başlamıştı. Suyun birbirine doladığı ve kayaların arasındaki gediklere takılan diğer dallar tarafından tutulan ufak ağaç dallarından oluşuyordu. Dallar narindi ve onlar kırıldıkça, köprü de suya doğru çöküyordu. Arşimet'in prensibini benim kadar kâhin de biliyordu.

"Gen?" Kâhin dönüp bana bir daha baktı.

"İdare edebilirim. Söz," dedim.

İstemeye istemeye kâhin gitti. O da Sophos kadar dikkatle emekliyordu.

O adacığa ulaşır ulaşmaz, kütüğün takıldığı yerden kıyıya kayarak indim ve yürüyüp geçtim. Ağacın suyun yalayıp pürüzsüzleştirdiği yüzeyi ayaklarımı rahatlattı. Genişliği bunun yarısı kadar bile olsa, geçerken herhangi bir zorluk çekmezdim.

Yanındaki kayalara inerken kâhin sırtı ve ben de köprüyü yerinden atması için artık ne kadar yardım edebiliyorsam o kadar yardımcı oldum. Adamlardan birisi geçmeye başlamıştı, ama kütük yerinden kopmadan önce geriye atlayıp kendini kurtardı. Akıntı kütüğü sürükleyip yuttu. Suyun gürlemesinin arasından, edilen küfürleri duyuyorduk.

Kâhini ikinci köprüye gönderdim. İtiraz etmeden gitti; ardından ben de geçmeye başladım. Köprüyü bir arada tutan ufak dalların çoğu kâhinin ağırlığıyla kırılmıştı ve tehlikeli biçimde suya sarkıyordu. Biraz daha sarkacak olursa, akıntı tarafından sürüklenecekti, ama kâhinin ağırlığını taşıyan dallar benimkini de taşıdılar. Yarıya geldiğimde, halatı gördüm, dallara dolanmıştı. Dolaşık dalların üstünden kâhinin yanındaki kayalara doğru emekledim, tam bu sırada arkamdaki adamlar tabancalarıyla ateş etmeye başladılar. Bu beni pek endişelendirmemişti. Bu yeni silahlar bir piyade akımını durdurabilirdi, ama piyade erinin hedefini tutturabilmesine yetecek kadar iyi nişan almasına izin vermiyorlardı. Bir yay çok daha tehlikeli olabilirdi, ama Attolya kraliçesi daha etkileyici olduğunu düşündüğü için, özel muhafızlarının tabanca taşımamasını istiyordu. Kâhine halatı gösterdim ve ulaşip ulaşamayacağımı sordum. Nehrin gürültüsünü bastırmak için bağırarak zorunda kalmıştım.

“Karşı kıyıda bir ağaç kütüğü daha bulabilirler. En iyisi, iki köprüden de kurtulmak.”

Kâhin başıyla onayladı ve bir kayaya tutunup nehre doğru sarktı. Yıpranmış halattan sarkan ipliklerden birini kavrayıp çekti. İp koparak elinde kaldı. Karşı kıyıdaki askerler tekrar ateş açtılar. Kâhin daha yavaş hareket ederek, çekmeden önce dolaşık dalların arasından çıkan üç dört tane uç yakaladı. Bu seferkiler dayandı ve bütün köprü eğilip çekildi. Kırılğan dallar koptu, köprü birkaç santim kısalı ve diğer ucu suya düştü. Akıntı hepsini sürükleyip götürdü.

Tam o sırada kurşunlardan biri kâhinin eline yakın bir yerde kayaya isabet etti. Kâhinin eli kaydı ve öne doğru sol kolu ve omzu üstüne nehre düştü. Başını yukarıda tutmayı başardı ama Seperciha neredeyse onu tamamen içine çekmek üzereydi. Sophos’la ikimiz onu belindeki kemerden yakaladık, Sophos iki eliyle, ben tek elimle. Bütün gücümüzle

asıldık. Kâhin ayağını koyacak bir yer arayarak tekmeledi ve yardımımızla kendini sudan çıkardı. Askerler yeniden ateş ederlerken biz de büyük kayaların arkasına, görüş alanlarının dışında bir yere saklandık. Kayaların arasından bir yol bularak, nehrin dik kıyısından yukarı doğru ilerledik. Kıyı yaklaşık otuz santim kadar yükseldi ve ardından seviye bir parça düştü. Artık serseri kurşunlara hedef olmayacağımız bir yere varmıştık, oturup biraz dinlendik. Gömleğimin önüne damlayan kanı da ancak o zaman fark ettim. Parmaklarım yavaşça yanağıma dokundum.

“Kurşunlardan biri kayalardan bir parça koparmış olmalı,” dedi. “O da deriyi sıyrıp attı herhalde.”

“Bütün güzelliğim gitti,” dedim iç geçirerek.

“İyileşince izi kalmayabilir,” diye beni teselli etti, şaka yaptığımı anlamasına rağmen.

“Sanmıyorum,” dedim, elimle tenimdeki oyuğun şeklini yoklarken. Bunun tüy şeklinde beyaz bir yara olduğuna neredeyse emindim. Uyduruk köprüden geçiş başarılı olmuştu ve hırsızların tanrısı da bu fikre katılıyordu, onun onaylama işaretini herkes tanımayabilirdi gerçi.

“Peki ya nehrin bu kısmına da bir arama ekibi gönderirlerse?” diye sordu Sophos.

Kâhin bana baktı ve tek omzumu silktim. “Bakabiliriz,” dedim. Distopyayı nehrin uzak tarafında bırakmıştık. Kayalar bu kıyı boyunca da vardı, fakat zemin düzleşip çalılık ve ağaç sıralarıyla kesilerek uzanan tarlalara dönüşüyordu. Tarlalarla nehir arasında bir yol uzanıyordu. Görüş alanımıza giren bir ev ya da yolda yürüyen bir insan yoktu.

“Kötü ihtimali aklımıza getirmemiz için bir neden yok sanırım,” dedim. “Fakat bu adamlar nehrin aşağısına atla gidip, köprüyü geçebilir ve bu tarafa çıkabilirler. Yola devam etmemiz lazım.”

“Nereye gideceğiz?” diye sordu kâhin.

Gene omzumu silktim ve sağlam elimi nehrin yukarisına doğru salladım. “Bu tarafa.” Bizi takip edebilecek insanlardan uzağa.

Nehrin kıyısından yola kayarak indik ve yukarı doğru ilerledik. Yol, tozlu topraklı bir at arabası yoluydu. Ayaklarım halinden memnundu, daha az sarsıldığım için omzum da öyle. Rahatlatıcı süzülerek ilerleme hissi geri dönmüştü. Yürümeye devam ettikçe, sağımızdaki tarlalar gözden kaybolup yerlerini, bir zamanlar hasat edildikten sonra bir daha ekilmeyen araziler aldı. Yabani otlar ve çalılar büyümüştü, ama etraftaki en yüksek şeyler bizdik. Kendimi çok ortalık yerde hissettim.

Güneş tepelerin ardında batıp gece çökünce kendimi çok daha iyi hissettim, ama bu sefer de soğuk başladı. Güneş batıktan yarım saat sonra, ensemde aşağı soğuk bir rüzgâr esti. Kâhinle Sophos bundan rahatsız olmuşa benzemiyorlardı. Isınmak için hızımı bir parça arttırdım ve dişlerim zangırdı. “Masın diye ağzım açık nefes alıp verdim. Sırtımın ortasındaki karıncalanma hissine aldırmanın mümkün değildi. Attolya kraliçesi, mahkûmlarından en az birini ısrarla geri istiyor olmalı, diye geçirdim aklımdan.

Önümüzde dağlar uzanıyordu, karanlıkta onlara doğru ilerlemeye devam ettik; dağ sırasının bu tarafında sarp bir yamaçla, dosdoğru Attolya ovasının içinden yükseliyorlardı, tıpkı Zeytin Denizi'nden çıktıkları gibi. Yolu hislerimizle bularak takip ettik. Çıplak ayaklarım ekin anızına değince, patikadan çıktığımızı anlıyordum. Arkamdan esen melteme rağmen, çok yavaş yürüyorduk. Yorgundum. Dar boğazlarından geçen nehrin gürlemesini hâlâ duyabiliyordum. İçecek su özlemiyle yanıp tutuşuyordum. Tökezlemeye başlayınca, kâhin kolumu yakaladı, ama çok uzun boyluydu. Sophos

sağlam omzumu sırladı ve bana destek oldu. Peşimizde olabilecek atlıları düşünüp ilerledik.

Uzun bir zaman sonra, ay çıktı ve yoldan kıvrılarak uzaklaşan Seperchia geri kıvrılmaya başladı. Yer seviyesi yükseliyordu ve yanımızda akan nehir yüz, yüz elli metre derinliğinde bir kanyondan geçiyordu. Karşı kıyısı dosdoğru dağ sırtına çıkan bir yamaç halini almıştı. O uyduruk köprüden geçmemiş olsaydık, takip ettiğimiz patika bizi suya yollayacaktı.

Yolumuz bir köprüyle son buldu ve aramızda hiç konuşmadan köprüden geçmeye başladık. Taş kemerinin tepesine ulaşmamıza az bir mesafe kala, kâhin durdu ve sonra arkasına döndü. Kulakları atunkine benzese, fırdöndü gibi öne çevirirdi.

“Ne duydun?” diye sordum.

“At nalı sesleri.”

Köprüyü geçtik ve dosdoğru orada bekleyen askerlerin kucağına düştük.

• ON İKİNCİ BÖLÜM •

KÖPRÜNÜN DİĞER TARAFINDA düz bir kaya parçası vardı. Onun gerisindeyse, sarp bir kayalıktaki çatlağı kapatan girişi koruyan bodur bir kule. Giriş kapısı açıktı ve askerler önündeki üç farklı ateşin etrafına yayılmışlardı; zar atıyor, uyuyor ve askerler iş başında olmadıklarında neler yaparsa onlarla uğraşıyorlardı. Köprüde nöbet tutan iki asker vardı sadece ve onlar da ucundaki taş yığınlarının üstünde oturuyorlardı. Neredeyse burunlarının dibine girene kadar bizi görmediler ve gördüklerinde de, bir an için boş gözlerle baktılar. Ardından sırttılar. Sonra ikisi birden yere atladı, içlerinden biri mızrağını yanımıza saplayıp birden asker olduğunu hatırlamakla ciddi bir havaya girerken, diğer nöbetçi de koşup komutanına haber vermeye gitti. Beklerken kimse ağzını açıp tek kelime konuşmadı. Ateşlerin etrafındaki askerler zar oyunlarından başlarını kaldırıp bakmadılar bile.

Komutan gelince, o da nöbetçilerinden fazla söyleyecek bir şey bulamadı. O bizi incelerken, ben Sophos'a yaslandım, kâhin ikimize birden destek verdi.

Komutan başını iki yana salladı. Kâhine hitaben, "Eddis'e hoş geldiniz," dedi. Ardından arkasından yanaşan teğmenine dönüp "Atları getirin," dedi lafı uzatmadan, "ve onları

götürmeleri için dört beş asker bulun. Bu işi çözmek bize düşmez. Köprüdeki nöbet yerinize dönün," dedi iki nöbetçiye. Nöbetçiler kemerli köprünün tepesine tırmandılar ve ay ışığının aydınlatığı ovaya bakmaya başladılar. "Siz üçünüz beni takip edin," dedi bize, bizden tarafa parmağını bükerek.

Kamptaki askerlerden birkaç tanesi köprüdeki hareketliliği fark etmişti ve başlar bizden tarafa dönmeye başladı. Rahatlık işaretleri kayboldu ve askerler anında profesyonelleştiler, hevesli ve şüpheliydiler artık. Teğmen yanında beş adam ve altı ufak atla geri geldiğinde, kâhinin duyduğu at nalı seslerini nöbetçiler de duymuş ve komutanlarına haber vermişlerdi.

"Attolyan askerleridir," dedi kâhin. Apar topar onlara teslim edileceklerini tahmin ediyor olmalıydı.

"Onları ben hallederim," dedi komutan teğmene. "Sen bunlarla ilgilen." Bizden tarafa bezgin bir el hareketi yaptı. Ardından, birkaç askerine daha kendisine eşlik etmelerini işaret ederek, büyük ve güçlü adımlarla uzaklaştı.

Atlar ayaklarını yere vurarak ve şıkırdayarak oldukları yerde durduruldu ve iri yarı bir asker Sophos'u kolumun altından çekip çıkardı. Dirseğinden ve pantolonunun kemeinden tuttuğu gibi atın sırtına savurdu. Başka birisi de, ayısını yapma niyetiyle, benim dirseğime sarıldı, ama tam çektiği sırada dönüp dizlerimin üstüne çöktüm.

"Durun! Yapmayın!" diye haykırdı Sophos; atın sırtından inmeye çalışırken sesi kesiliyordu. İri kıyım asker onu olduğu yere mıhladı ve sakinleşmesini söyledi.

Kolumu tutan adam yüzüme biraz daha yakından baktı ve battaniye getirmeleri için seslendi. Kapı getirdikleri battaniye ateşin yanında durmaktan ısınmıştı. Beni sarmaladılar ve ardından yumuşakça kaldırıp teğmenin kollarına verdiler.

Atlar giriş kapısından geçiş yaparken, tepemizdeki grifon oymalarını gördüm ve sanırım uykuya dalmışım. Rüyamda

iki yanımızdan kayarak geçen kaya duvarları gördüm ve uyumda, dağlardaki yarığa tırmanan ve yatağı değişmeden önce Aractus tarafından kesilen taş patikayı çıkan midillilerin nal seslerini işittim.

Vardığımızda sarayın ana avlusu fenerlerle aydınlatılmıştı, ama pencerelerin çoğu karanlıktı. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Herkes atından indi ve iki adamın yardımıyla ben de yere indim. Ondan sonrası kem küm ve tereddütle geçti, kimse ne yapacağını bilmiyordu. Sophos gelip sağlam omzuma girdi. Kâhin yanımızda duruyordu. Diğerleri yan yan bizden uzaklaştılar, sanki başımızdaki bela bulaşıcıymış gibi.

Nihayet birisi giriş holüne açılan ikili kapıları açtı ve güruh halinde içeri girdik. Mermer zemin üzerinde çizimlerimizin takırtısı, avludaki gürültüyü duymayanlara da gelişimizi haber verdi. İki merdivenin tepesinde hizmetkârlar ve seyirciler belirdi. İkinci taht odasında ışıklar hâlâ yanıyordu ve büyük kısmımız o tarafa yöneldik. Merdivenlerdeki insanlar peşimizden aşağı çekildiler ve karanlık giriş holünü terk edip parlak ışıklarla aydınlatılan taht odasının eşliğini doldurduğumuzda, kendimi yürüyen bir sirkin ortasında hissettim. Tek eksiklerimiz dans eden ayılardı.

İlk başta bütün görebildiğim, odanın, dağ kırlangıçlarının saldırıp pike yaparken resmedildiği tavana yakın duvarlarıydı; odaya açılan bir dizi basamak da vardı ve önümdeki insanlar merdivenlerden inerken, duvarların alt kısımlarının koyu kırmızıya boyandığını ve tahtın iki tarafında iki altın grifonun durduğunu seçebiliyordum. Taht boştu. Önündeki yüksek göbekte bir grup kadın oturmuş konuşuyordu ve iki tanesi de satranç oynuyordu. İçlerinde açık farkla en az çekici olan kadın ayağa kalktı.

Kadının siyah saçları vardı, Attolya gibi ve kıyafeti kırmızı kadifedendi, ama Attolya'yla ova kraliçesinin benzerlikleri

burada son buluyordu. Eddis kraliçesinde bir asker havası vardı. Omuzlarındaki danteller kollarını dizlerine degecek kadar uzun gösteriyordu. Burnu kırılmış ve yamuk kaynamıştı; saç erkek saç gibi kısacık kesilmişti ve lüleler sade gümüş tacının üstüne öyle bir kıvrılmıştı ki, tacın kendisi neredeyse görünmüyordu. Bizi getiren teğmeni buldurdu ve bir açıklama yapmasını talep etti. Konuşan kalabalığın dır-dırı arasından onu duyamadığı için, teğmen özür diler gibi omzunu silkti.

Kraliçe tek elini kaldırdı ve kalabalığa bir kaş hareketi yaptı. Oda sessizleşti. Kâhin, Sophos ve benim çevremdeki askerler alelacele sağa sola çekildiler. Bizi görür görmez, kraliçe elini indirdi.

"Ah," dedi rahatsız olmuş ve halden anlar gibi bir edayla. "Sen miydin, Eugenides?"

Başımı eğip toz kaplı ayaklarıma baktım. Bitap vaziyeteydim ve kendimi, her an gökyüzünde dağılabilecek bir bulut kadar da hafif hissediyordum. Eddis'in bütün saray halkının önünde kendimi maskara ederek, kraliçemi ve en sadık savunucusunu bir kez daha küçük düşürdüğüm için utanacak halim dahi yoktu. Adımı duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim.

Bu karşılama kâhini şaşırtmışa benzemiyordu, onu fark ettim. Biraz rahatsız olmuşum çünkü kâhinin ağzının hayretten açık kalmasını istiyordum. Sophos'un şaşkınlığıyla yetinmek zorunda kaldım; insanın içini ısıtan bir şekilde ağzından güçlükle nefes alıyordu ve kâhinin bütün sırlarını bilmediğini umdum.

Sophos'un kulağına, "Merdivenlerden in," diye fısıldadım bir yandan arkasından ittirirken. O bana yardım ederken, iki taraftaki insanlar biraz daha açılıp uzaklaştılar, kraliçenin rahatsızlığının üstlerine sıçrayıp sıçramayacağından

emin değillerdi. Kaygılanmalarına hiç gerek yoktu. Daha önce de onun onayını almadan aylarca ortadan kaybolduğum olmuştu, ama kraliçe ve birkaç bakanı bu seferkinin nedenini tahmin etmiş olmalıydılar. Ayrıca eğer bana kızdıysa, bunun nedeni yalnızca benim için endişelenmesiydi.

Sağlam elimle ensemdeki örgünün altına uzandım ve bağlı duran deri sicimi çözdüm. Pol'un Aractus'un kıyısında bana verdiği sicimlerden kısa olanıydı bu. Tek elimle, düğümü çözmem zor oldu ve sicimi çekerken birkaç koyu renkli saç teli de beraberinde koptu.

Geriye kâhine şöyle bir baktım ve hayretten ağzının açık kaldığını görüp keyiflendim.

"Gen," dedi dişlerinin arasından, "seni hain!"

Kraliçenin uzattığı elinin üstünde Hemiathes'in İhsanı'nı tutuyordum. Zeytin Denizi'ndeki ilk kavgadan beri orada ördüğüm saçımın altında asılıydı. Süvarilerin saldırdığını gördüğüm andan itibaren, atımı hareket ettirmiştim ama kâhinden çok uzaklaşmamıştım, ta ki boynundaki kayışı hapishaneden çıktığının birinci ya da ikinci günü çaldığım çakıyla kesene kadar. Dikkati fark edemeyecek kadar dağılmıştı ve daha sonra da, tahmin ettiğim gibi, kayışın bir kılıç darbisiyle kesildiğini ve İhsan'ın suya düştüğünü sanmıştı.

Deri halkasında bir an döndü, sıkıcı bir nehir çakıl taşı gibi, ama odadaki kimse onun sahici olduğundan kuşku duymamıştı. Hephestia'nın kusursuz kesilmiş harfleri önce bana doğru ileriye sallandı. Taşın içinde gizlenen safir ışığı yakaladı ve oyma harfler, parlak mavi renkleriyle sanki havada asılı kaldılar.

Hazırladığım bir konuşma vardı. Dağlardan aşağı Sounis'e inerken üzerinde çalışmışım ve kraliyet hapishanesinde defalarca tekrarlamışım, ama tek kelimesini bile hatırlayamadım; hem yorgunluktan da ölüyordum. Hemiathes'in İhsanı'nı

kraliçeme taşıdığım düşüncesi, Attolya'daki kaleden dağların tepesine kadar beni ayakta tutan tek şeydi. Taşı elimden bırakır bırakmaz, hızla karanlık çöktü ve tek kelime edmeden yere yığıldım.

Tanrıların hayaliyle rahatsız edilmeden uzun süre uyudum ve uyandığımda, kendi yatağımda yatıyordum. Elimi yumuşak çarşafalarda dolaştırdım. Sounis'te satılan kaliteli mallar kadar iyiydiler çünkü Sounis'in en iyi çarşafaları Eddis'te dokunuyordu. Karyolanın ayakucu tahtasına, kutsal dağların karanlık hatları önünde duran bir köknar ağacı manzarası oyulmuştu ve başımı çevirince pencerenin dışında kutsal dağların kendisini görebiliyordum. Bütün yönlerde uzanıyorlar, beni güvenle aralarına alıyorlardı.

Hephestia'nın, dağların arasındaki vadileri, seçilmiş insanlar için yarattığını anlatan hikâyeyi hatırladım ve bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Tanrıları gördükten sonra, onlar hakkında duyduğum bütün hikâyelerden şüphe etmeyi sürdürüyordum. Etrafımızdaki dağlar ve nehirler tanrıların cisimleşmiş hali miydi, yoksa güçlerini bu kaynaklardan mı topluyorlardı bilmiyorum. Herhangi bir ölümlüden daha büyük güçlere sahiptiler; bu güç dünyanın yüzünü değiştirmeye yetecek kadar büyüktüyse, bunu bilmek de istemiyordum. Yalnızca dualarımı uzaktan duymalarını, adaklarımı kabul etmelerini ve rüyalarımda beni tekrar rahatsız etmemelerini umut ediyordum. Hemiathes'in İhsanı'nı, lütuftan çok bir yükü ve ondan kurtulduğuma seviniyordum.

Bir süre uzandığım yerde manzaranın keyfini çıkardım, ancak sonradan hem yatak hem de çalışma odam olan odadan açık bir kapıyla ayrılan kütüphanede fısıldayarak konuşan insanlar olduğunun farkına varabildim. Daha iyi duyabilmek için başımı çevirdim. Kâhin kraliçeyle konuşuyordu.

Birine bakan diye hitap ettiğini duydum ve savaş bakanını kastettiğini tahmin ettim.

“Kralın mesajını size kasıtlı olarak üstü kapalı ilettik, o yüzden Gen taşın bizde olduğunu düşünmüş olabilir. Taşı ya da belgelerim arasında ona yapılan herhangi bir göndermeyi bulamayınca, tahminimce adını duyurmaya karar verdim, üstelik yalnızca bir hırsız olarak değil, Sounisli bir hırsız olarak. Sahte mahkeme kayıtlarında koyu tenini ve aksanının saklayamadığı izlerini izah etmek için Eddisli bir anneden bahsetti ve ardından da benim dikkatimi çekecek şekilde üstün becerilerini anlatarak övündü. Benim kentteki yokluğu kimse tarafından fark edilmeyecek tanınmamış bir hırsıza ihtiyaç duyacağımı ancak umut etmiş olabilir. Meyhanede böbürlendiği adamın aslında benim casusum olduğunu bilemezdi.”

Bilmiyordum ve kâhin tapınağın dışında bundan söz edince neredeyse yüksek sesle bir kahkaha atacaktım. Bu işi tanrılar ayarlamış olmalıydı.

“Kendi başına hapisten nasıl çıkacaktı bilmiyorum,” dedi kâhin. “Benim müdahaleme bel bağlamak deli cesareti gerektiren bir plan gibi görünüyor.”

Deli cesareti gerektiren planlarda ustayımdır, diye geçirdim aklımdan. O kadar çok prova yaptım ki, onları da meslekî becerilerim arasında kabul ediyorum. Er ya da geç hücreye ve zincirlere daha önemli birisi için, hazine bakanı gibi mesela, ihtiyaç duyacaklardı ve ben de başka hücreye aktarılacaktım. Er ya da geç beklediğim kaçma şansı geçecekti elime, daha önce hastalıktan ölmediğim sürece tabii.

“Taşın yerini çalışma odamdaki belgelerin arasında bulamazdı,” diye sürdürdü kâhin. “Bütün kayıtları yok etme konusunda özenli davranmıştım. Ama bizi takip etmesi ve yerini bulduğumuzda İhsan’ı çalması mümkündü.”

Savaş bakanı pöhleyerek homurdandı. “Peşinizden at sırında gelmesi gerekiyse, bu zor biraz,” dedi.

Kraliçe bir kahkaha attı ve ben de odamda kimse görmeden kızardım. Atlardan nefret ederim. Babamın umut ettiği gibi bir asker olamayacağımın ilk işareti buydu.

Kâhin düşüncelerimi duymuştu herhalde. “Gurur duyulabilecek başka hünerleri var,” dedi. Mesela, diye düşündüm, Hamiathes’in İhsan’ını bir değil iki kere çalmak. Tarih-te bunu başka kim yapabilmiş? Ama kâhin kraliçenin muhafızlarıyla dağların eteklerinde yaptığım kavgadan bahsediyordu. Bu benim pek takdir ettiğim bir hüner değildi. Kılıçta da semer üstünde olduğum kadar başarısız olsaydım, babam asker olmam ve Kraliyet Hırsız unvanının düşmesi için beni bu kadar zorlamazdı. Bu unvanın birkaç nesildir bir anlamı kalmamıştı ve babam, ebediyen unutulmasının daha iyi olacağını inatla savunuyordu.

Kâhin muhafızlarla olan kavgayı ayrıntılarıyla tasvir etti ve beni gerçekten çok iyi gösterdi.

Savaş bakanı homurdandı. Kâhin bunun ne kadar önemli bir iltifat olduğunu anlamadığı için diklenerek, “Bana anlatıldığına göre babası asker olmasını istiyormuş. Babasına oğluyla gurur duyabileceğini söylemekten gurur duyarım.”

Ardından gelen suskunlukta kendim bir homurtuyu bastırdım. Kâhin yorgundu herhalde. Savaş bakanının benden önceki Kraliyet Hırsız’ının kızıyla evli olduğunu biliyorduy-sa bile unutmuş olmalıydı. Konuştuğu kişi babamdı. Kâhin bunu hatırlayabilir, beni Sounis’te ilk gördüğünde tanıyabilirdi, ama ikimiz hiç tanıştırılmamıştık. Sounis’in evlilik tek-lifiyle geldiğinde, ben odamda surat asıp oturmıştım.

Hatasını fark eden kâhin, özür dilemeye çalışırken, babam bana bakmak için odama girdi. “Suratını koluna gömüp güldüğünü duyar gibi oldum,” dedi.

Kolumun biri, sargılarla kıpırdatamayacağım kadar sıkı sarmalanmıştı, ama diğerini, geceliğimin kolunda dirseğimden başka bir şey olmadığını göstermek için kaldırdım.

“Sonra uğrarım.” Kapı eşiğinde gözden kaybolmadan önce, başını hafifçe öne eğdi ve ben bunun bütün uğraşım karşılığında alabileceğim tek onaylama olduğunu anladım. Pek konuşkan bir insan değildir.

Yıllarca, hiçbir işime yaramayacak beceriler edinmeme engel olmaya çalıştıktan sonra, bir gece odama gelip Eddis kraliçesinin Sounis’ten gelen evlenme teklifini değerlendireceğini ve kendisi de dâhil olmak üzere danışmanlarının onu teklifi kabul etmeye teşvik ettiklerini söylemek zorunda kalmıştı. Masanın üstüne bir yığın ağır sikke bırakmış ve çıkmıştı.

Biraz sonra kâhin kapıda belirdi, Sophos da hemen arkasından geliyordu. “Seni daha iyi gördüğüme sevindim,” dedi.

Ona yan gözle bir bakış fırlattım.

Gülümsedi. “Diş bilemediğimi görme zevkini sana tattırmaya karar verdim.” Ben gülerken o da odada oturacak bir sandalye arıyordu.

“En rahatı şuradaki.” İşaret etmek için elimi yorganın altından kaldırdım.

Oturdu ve ayağını bir kitap yığınının üstüne koydu. İkimiz de aramızda önceden geçen konuşmayı hatırladık.

“Onları yakmak zorunda kalacağım,” dedim.

“Ah, hayır,” dedi. “Günlerdir yıkanıyorum.”

“Günler mi?” diye sordum. Sophos hâlâ etrafta dolanıyordu. “Pencerenin pervazındaki kitapları kenara itip oraya otur,” dedim ona. “Gerçekten günler mi geçti?”

“Öyle.”

“Neler kaçırdım.”

“Pek fazla bir şey kaçırmadın,” dedi kâhin. “Attolya kraliçesinden bir, Sounis’ten birkaç elçi. Şey aslında Sounis’ten dört tane.”

“Dört mü?”

Kâhin zarif bir sıkıntı edasıyla tek omzunu silkti.

“Anlatın,” dedim, “yoksa kalkıp sizi tek elimle boğarım. Elçiler ne mesaj getirdiler?”

“Ah, sanırım Attolya, Kraliçenin Hırsızı’na en iyi dileklerini gönderiyor ve gelecekte kendisini daha uzun süre ağırlamayı umduğunu söylüyordu.”

Bunun düşüncesi bile suratımı ekşitmeme yetmişti.

“Senin kim olduğunu biliyor muydu?”

“Eminim güçlü şüpheleri vardı. Yalnızca bir kere, o da çok kısa süreliğine, tanıştık, ama benim ünümü sizden daha çok duymuştur.”

“Ayrıntılı bir intikam planlıyordur herhalde,” dedi kâhin.

“Peki ya sen?”

“Ayrıntılı bir intikam planlıyor muyum? Hayır, henüz aklıma uygun bir şey gelmedi.”

Bir kez daha güldüm. “Yani, sen şüphelendin mi, demek istedim.”

Kâhin içini çekti. “Hayır, bir an bile şüphelenmedim. En azından sen Seperchia’nın ortasında aniden bir köprü peydahlayana kadar. Sonra, kasabada yolumu kaybetmem belki de bir kaza değildi, diye düşünmeye başladım. Ayrıca taş köprüdeki nöbetçilerin seni tanımış olabilecekleri geldi aklıma. Görünüşünü doğal karşılamış gibiydiler. Komutan bana Eddis’e hoş geldiniz diyene kadar emin değildim –sanki sen oraya aitmişsin ve beni ve Sophos’u yanında misafir getirmişsin gibi. Diğer köprü, onun orada olacağını biliyor muydun?”

“Her sene sellerden sonra oraya gidip bir kütük yerleştiriyorum. Büyük babam hayattayken ikimiz yapardık. Eddis’ten geldiğimizi belli etmeden Attolya’ya girmek için bir yol olması hoşuna gidiyordu.”

“Pol biliyordu,” dedi Sophos pencerenin kenarından.

“Evet,” diye ona katıldı kâhin. “Sophos’un kılıcıyla dövüşmeni izlerken, bana sende Eddis eğitimi olduğunu fısıldadı. Ne anlatmaya çalıştığını ancak çok sonra anlayabildim.”

Pol daha önceden anlamıştı, eminim. Ona verdiği yemişler için dikkatsizce kendi dilimde teşekkür ettiğim andan beri biliyordu. Attolyanların baskısı olmasa ve İhsan’ın dereye düştüğünden yüzde yüz emin olmasa, üstümü aramadan beni elinden bırakmazdı.

Bildiklerini kâhine anlatmaması, dağlara vardığımızda benim sıvışmamı beklediğini ve gitmeme izin vereceğini düşünmeme yol açtı. Ona verilen emirler Sophos’un güvenliğini sağlaması ve İhsan’ı geri getirmesi şeklindeydi. Gelirken yanında Eddis kraliçesinin hırsızını getirmekten söz edilmemişti, eminim ve Pol emirleri aşmak için bir neden görmemiş olmalı. Sanırım ben onu ne kadar sevdiysem, o da beni sevmiştir.

“Ambiades, tahmin etmiş olabilir,” dedim. Distopyanın kıyasında birbirimize istemeden içimizi açmıştık. Ben Ambiades’in kâhin dışında birilerine hizmet ettiğini anlamıştım ve o da bir sahtekârı ancak başka bir sahtekâr tarafından teşhis edebileceğini.

Kâhin başını iki yana salladı. “Ambiades zeki çocuktu. Aynı zamanda aptal da olması çok kötü: Sürekli daha çok para istemesi, daha büyük güç... daha büyük saygı. Bir dükün torunu olmayı kenara bırakabilseydi, iyi bir kâhin olabilirdi.”

Bir süre konuşmadan oturup kendi hırslarımızı düşündüm. Hırstan arınmış gibi görünen Pol geldi aklıma, onun Ambiades’i uçurumdan aşağı atarken biraz tatmin olmuş olmasını umut ediyordum. Neticede, bunu kendim yapmış olmayı isterdim.

Nihayet kâhin, “Kraliçenin Hırsızını binici kırıbaçıyla dövdüğümü düşünüyorum da,” dedi.

Gülümsedim ve ona Kraliçenin Hırsızını dövmenin o kadar da ender görülen bir şeref olmadığını söylemek zorunda hissettim kendimi.

“Ah, dağda herkes senin kadar iyi kılıç kullanıyor mu?”

“Ama ben kılıç kullanmıyorum ki.” Ona iki sene önce Eddis muhafızlığıyla ilgili kayıt formlarını yırttımdan beri elime kılıç almadığımı anlattım. Babamla tartışırken, utanç verici büyüklükteki bir kalabalığın önünde, hayatım tehdit edilmediği sürece elimi kılıcın kınına sürmeyeceğime yemin etmişim.

“Yaa,” dedi kâhin, sanki bu birçok şeyi açıklıyormuş gibi. Onun kiminle konuşmuş olduğunu merak ettim.

“Yorgunsun,” dedi biraz sonra ve haklıydı da. “Biz gidelim.”

“Bekleyin,” dedim. “Sounis’in ne mesaj gönderdiğini söylemediniz.”

Kâhin başını iki yana salladı. “Bunu kraliçenize sormak zorundasın,” dedi. Bakışlarını kraliçenin, kim bilir ne zamandan beridir dikildiği yere kadar takip ettim.

Kraliçenin üstünde yeşil tek parça bir elbise vardı. Kol altlarında daralan elbise onu kendinden ufak kocasının kıyafetlerini giymiş bir tavus kuşuna benzetmişti. On bir yaşındayken ağabeyim Temunus antrenman kılıcıyla onun burnunu kırmıştı ve akıbetinde oluşan şişlik kraliçeye, Attolya’nın bütün güzelliğinden daha çekici, durgun bir sadelik vermişti. Beş yıllık hükümdarlığı sırasında, tebaasının sadakatini ve sevgisini kazanmıştı. Halkı onun güzel olduğunu düşünüyordu ve ben de ona, üzerinde çuval da olsa kostümcülerinin giymeye zorladığı süslü püslü kıyafetler de olsa halkın gözüne aynı derecede güzel görüneceğini söylemişim.

Güzel olamayacaksa en azından zengin görünmesi gerektiğini düşündüğünü bana hatırlatmak istercesine dudağı seğirdi. Bense kaşlarımı çattım çünkü yokluğumda güzel tavsiyelerimin unutulduğu belliydi.

Kâhin sohbetlerini yarım bırakıp ortadan kaybolduğu için özür diledi, ama kraliçe bunu bir el hareketiyle geçiştirdi ve yatakta yanına oturup elimi sıktı.

"Daha dinlenmen gerekiyor bence," dedi.

"İlk önce Sounis'in elçisinin ne söylediğini bilmek istiyorum."

"Eugenides, yorgunsun."

"Kalkarım," diye tehdit ettim, "ve bana anlatacak birilerini bulurum."

Pes etti. Böyle olacağını biliyordum. Aksi takdirde içeri girip oturmazdı.

"İlki, Sounis'in İrkes Dağı'nın güney yamacındaki dağlardan askerlerini çektiğini söyleyen soğuk bir nottu."

"Köknar ormanından içeri gizlice bir ordu sokmaya mı çalışmış?"

"Evet."

"Yaa!" Başımı küçümseyerek arkaya yuvarladım. "Geri zekâlı. Gördün mü, yanında onu durduracak kâhini olmayınca neler yapıyor? Ağaçları ateşe verdin mi?"

Kraliçe başını iki yana salladı. "Hayır, gerek kalmadı. Kuzenin Crodes'le ona bir mesaj gönderip güneş batana kadar adamlarını çekmesini yoksa ormanı kül edeceğimi söyledim."

Kâhinin, ülke ordusunun tamamımın cayır cayır yanma ihtimali karşısında rengi solmuştu.

"İkinci elçi daha kibardı," diye sürdürdü kraliçe, geriye yastığıma yaslanırken. "Sounis'in kralı, kâhininin ve vârisinin nerede olduğuna dair bilgimiz olup olmadığını soruyordu."

"Kâhinin vârisi mi?" diye sordum.

"Kralın vârisi."

Sophos'a baktım. "Baban olan düğ, aynı zamanda kralın kardeşi mi?"

"Bilmiyor muydun?" diye sordu.

"Hayır, bilmiyordum."

Kraliçe bir kahkaha attı. "Tek hareketle," dedi, "hem tah-tımı korudun *hem de* bana düşmanımın vârisini getirdin. Saray eşrafı bundan çok etkilendi." Birçoğu için ilk kez oluyor, diye geçirdim aklımdan. "Sanırım," dedi, "yeğenini eve yollamadan önce Sounis'ten birkaç imtiyaz koparacağım."

Kraliçe Sophos'a gülümsedi ve onun gülümsemesine karşılık veren Sophos kızardı. Kraliçe yalnızca Sophos'un üstünde değil, birçok insanda böyle bir etki bırakıyordu. Bir gülümsemesiyle herkesin kanını kaynatabilirdi. Kâhinin onu ülkesine kraliçe yapmak istemesi boşuna değildi.

"Fakat artık gitme vakti," dedi kraliçe, yastığımdan kalkarken. Elini elimden çekerken alnımdan öpmek için eğildiğinde Hamiathes'in İhsanı'nın boynundaki altın gerdanlıktan sarktığını fark ettim. Doğrulurken, taş köprücük kemiğinin hemen altında tenine değdi.

İki gün sonra, benim katılacak kadar iyileşmemden çok önce, kuzenimi, Hamiathes'in İhsanı'nı elinde bulundurması sıfatıyla kraliçe ilan eden resmî bir tören yapıldı. Anlaşılan taşı yalnızca eline teslim etmekle, sürüsüyle sıkıcı gelenek tatmin edilmiş olmuyordu. Babamın kostümcüsü geldi ve süslü kıyafetler giymeme yardım etti, tören sırasında etrafta kafam bulanık dolaştım ve sonrasında verilen ziyafette üstünkörü ortalıkta göründüm. Kuzenlerim alışlageldik şekilde imalı hakaretlerini sıraladılar. Halalarım küçümseyerek baktılar ve amcalarım da teklifsizce, *hayrettir* bir baltaya sap olamamış anne tarafıma değil de, babama ne kadar çok benzemeye başladığımı söyleyerek beni aşağıladılar.

Karşılık olarak her zamanki keskin cevaplarımı yapıştırmaktan acizdim sanki. Sağduyulu davrandığım söylenebilirdi herhalde. Gerçekteyse, umurumda değildi ve şimdi anlıyorum, hepsi aynı kapıya çıkıyor aslında. Yatmaya gittim.

Gece ateşim yükseldi ve sonraki hafta boyunca doktorla yardımcı beni hiç yalnız bırakmadılar.

Bir gece kraliçenin başucuma gelip Hamiathes'in İhsanı'nı teklif ettiğini hatırlıyorum, ama ona ölürüm daha iyi, diye karşılık verdim. Hamiathes'in İhsanı'ndan ve ölümsüzlük bahsettiği yolundaki dedikodulardan bıkmıştım. Zamanı geldiğinde bu dünyayı terk etmemenin korkunç, dehşet verici ve bizzat keşfettiğim gibi çok da acı veren bir yanı vardı. Bir şey söylemeden başıyla onayladı, bu cevabı zaten bekliyormuş gibi. Rüya görmüş de olabilirim.

Nihayet kendimi iyi hissettiğimde bile, kraliçenin doktoru yataktan çıkmama izin vermedi. Törene onun şiddetle karşı çıkmasına rağmen katılmıştım ve şimdi de haklılığını ispatlamış ve otoriter bir tavır içindeydi. Ayağımı yere bastığım takdirde, keseceğini söyleyerek beni tehdit etti. Asklepios'a inanların, kimseye zarar vermeme yemini ettiklerini sanıyordum dedim ona. Benim için bir istisna yapacağını söyledi.

Nihayet, Eddis'le Sounis arasındaki görüşmelerde anlaşmaya varıldı, yeni bir anlaşma imzalandı, Eddis hazinesine birtakım tazminatlar ödendi ve kâhinle kralın vârisi evlerine döndüler. Hoşça kal demek için doktoru atlatıp yanıma geldiler.

Onlar içeri girerlerken yatakta doğrulup oturdum.

"Kâhin..." Onu bir baş hareketiyle selamladım. "Ekse-lansları..." Sophos'a da bir baş hareketi yaptım. Kızardı.

"Annen Kraliçenin Hırsız olduğu için mi, sana Eugenides diyorlar?"

"Kismen. Eugenides'in aile ismimiz olduğunu ve bana büyük babamın adının verildiğini söylemek daha doğru olur aslında. Fakat annem, sen de biliyorsun, hiçbir zaman Kraliçenin Hırsız olmamıştı. Büyük babamdan önce öldü ve unvanı da doğrudan büyük babamdan miras kaldı."

"Fakat insanlar annene Kraliçenin Hırsız diyorlar," dedi Sophos şaşkınlıkla. "Öyle dediklerini kendi kulağımla duydum."

Gülümsedim. "Saray halkı arasında pek gözdeydi ve Kraliçe Hırsız denilirdi, Kraliçenin Hırsız değil. İnsanların kalbini çaldığı söyleniyordu. Mücevherlerini çaldığı muhakkak. Bir kısmını kendi takıyor, bir kısmını da tanrılara sunuyordu. İnsanların en çok gurur duydukları şeyleri çalmayı seviyordu. Yani, yeni zümrütlerle hava atmaya kalkıştığın anda, onları bir daha gördüğünde Eugenides'in sunağında olma ihtimalleri çok yüksek demektir. Bir kez tanrılara adandıktan sonra geri alınmaları da mümkün değil. İnsanlar onu kızdırmamaya çalışırlardı." Beni de kızdırmamaları gerektiğini öğrenmişlerdi.

Sophos, "Annen, o..." diye lafa girdi ve ardından ne sorduğunu fark edince durdu.

"Ben on yaşındayken pencereden düştü mü? Evet, ama Baron Eructhes'in villasının penceresinden değil. Sarayın damında dans ediyormuş ve içeri girerken ayağı kayıp düşmüş."

Sophos bir müddet konuşmadan oturdu, daha güvenli bir konu arıyordu. Nihayet baklayı ağzından çıkardı, "Ne zaman evlenmeyi düşünüyorsun?"

"Evlenecek birisini bulunca, herhalde," diye cevap verdim afallayarak.

"Şey, bilirsin işte." Gene bir bocalama yaşadı.

Ona baktım, kafam karışmıştı. Kızarıyordu. Sophos'un ne ima etmeye çalıştığını biliyor mu, diye kâhine baktım. Nihayet sormak zorunda kaldım, "Sophos, ne demeye çalışıyorsun?"

"Kraliçeyle evlenmeyecek misin? Onun gözdesi değil misin ve o da senin sayende kraliçe olmadı mı?"

"Benden hoşlandığı doğru, Sophos, ama bunun nedeni diğer kuzenlerinin çoğunlukla geri zekâlı oluşu. Ben de ondan aynı nedenle hoşlanıyorum, fakat onu önce kraliçe yapıp sonra da bunun karşılığında benimle evlenmesini isteyemem."

Hükümdarın hırsızla evlenmesi *gerekmiyor*. Bu ihtimal çok sık ortaya çıkmaz ve” –kâhine bakarken bir tereddüt yaşadım– “bir ülkenin hükümdarının evliliğinde göz önünde bulundurulması gereken politik çıkarlar vardır her zaman.” Eddis hâlâ Sounis’le bir ittifak kurabilirdi, gerçi krallarının kraliçemizle evlenmesi için benim cesedimi çiğnemesi gerekiyordu.

“Gen...” Sophos bir soru daha sormaya başladı, ama sözünü kestim.

“Hayır,” dedim, “Gen değil. Bundan sonra Eugenides. Hayatım boyunca bir daha Gen ismini duymak istemiyorum.”

Ben kafamı iki yana sallarken kâhin de gülüyordu.

“Kraliyet hapishanesinde hiç zaman geçirmedin,” dedim. “Ayrıca Sounis kentindeki bütün berbat meyhaneleri dolaşarak içmedin. Ucuz şaraptan ve kirli dolaşmaktan ne kadar bıktığını sana anlatamam. Ağzım yarı kapalı konuşmaktan ve yarı açık yemek yemekten. Bitli saçlarla gezmekten ve Arşimet’in geçen sene sirkte burnunun üstünde dört zeytin taşıyabilen adam olduğunu düşünen insanların arasında bulunmaktan.”

Kâhin çalışma odamda yığılı kitaplara şöyle bir baktı. “Arşimet’i hatırlıyorum. Beş zeytindi galiba,” dedi ifadesiz bir yüzle.

“On iki de olsa, umurumda değil,” dedim.

Kâhin elini, Arşimet’in özenle ciltlenmiş ikinci cildinin üstünde gezdirdi. Yanındaki yığının hemen üstünde duruyordu. “Modern yazarlardan da birkaç tane okusan iyi olur,” dedi. “Eddis uzun zamandır içine kapalı kaldı. Bir sonraki diplomatik heyetle birkaç cilt gönderirim.”

Ona teşekkür ettim, ikimizin aklından da Medelilerin tehdidi geçiyordu. “Peki Sounis şimdi kiminle evlenecek?” diye sordum.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti kâhin.

“Attolya’ya sorabilirsiniz her zaman,” diye önerdim.

Gözlerini devirdi ve Sophos’u da alarak odadan çıktı.

Kendi başıma kalmıştım, pamuklu çarşafların keyfini çıkarmak ve gücümü toplamak üzere. Gönülsüz doktora kütüphanemden bazı kitaplar getirip labirentin dışındaki sütunların tarihini araştırdım. Bulduğum kayıtlardaki herhangi bir şeye benzemiyorlardı ve neticede, Hemiathes’in İhsanı’nın, işgalciler kıyılarımıza varmadan önce her nesil tarafından Aracthus’un altındaki tapınağa saklandığı ve sonraki nesil tarafından da ancak tanrıların onayıyla yerinden çıkarıldığı sonucuna vardım.

Malınızı hırsızlardan korumak istiyorsanız, onu dikkatlice saklayın ve gözünüzü üstünden ayırmayın.

Babam sık sık uğruyor ama uzun kalmıyordu. Bir ziyaretinde Sophos’un sarayda kaldığı süre boyunca kuzenlerimi tek tek dolaşıp elime kılıç almayacağım yönündeki can sıkıcı yeminimin haklı bir mazeretle bozulduğunu anlattığından bahsetti. Birkaç kişi beni görmek ve büyüdükçe babama ne kadar benzediğimi söylemek için ziyaretime geldi; içlerinde samimi olanlar da vardı. Belki halalarım ve amcalarım gelecekte, çok kitap okuduğum ve ata binemediğim gerçeğini görmezden gelebilirler. Güzel şarkı söyleyemiyor ve kibar sohbetlere katılmıyor olmamı da tabii –yani kılıç kullanmaktan daha önemli olduğu düşünülen ama aslında olmayan bütün başarılar.

Kraliçe uğradığında, babama benzerliğimin ikimiz tarafından da sezildiğini ama bu yüzden ızdırap çektiğimizi inkâr ettiğimizi söyledi. Ben de, omzumun aslında canımı yakmadığını ve artık kalkma vaktimin geldiğini ısrarla iddia ettim. Güldü ve gitti.

Bir hafta daha geçtikten sonra, nihayet yataktan çıkıp sandalyede istirahat ederken, ziyaretime geldi ve birkaç dakikadan daha uzun kaldı. Akşam güneşi Hephestia’nın dağlarının sırtlarından dolaşıyor ve odayı turuncu bir ışıkla dolduruyordu.

"Sophos ailenin Eugenides için yaptırdığı mihrabı görmeye gitti," dedi. "Adak olarak sunduğun bütün o küpelere bayıldı, özellikle de Düşes Alenia'nın zümrütlerine." Birisi ona küpeleri, adeta burnunun dibinden çaldığında düşesin ne kadar sinirlendiğini anlatmış olmalıydı. O kişinin kraliçe olabileceğinden şüphelendim.

Önceden inanmadığım bir tanrıya sunduğum adakların onda hayranlık uyandırmasının bir parça utanç verici olduğunu itiraf ettim.

"Biliyorum," dedi. İkimiz de elinde döndürüp durduğu Ihsan'a baktık.

"Sürekli takacak mısınız?" diye sordum.

"Buna katlanabileceğimi sanmıyorum," dedi.

"Çıkarırsan nereye koyacaksın?" Tapınak gitmişti. Tekrar oraya konulamazdı.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Kutsal dağlara çıkıp orada Hephestia'nın ateşine atacağım."

"Taşı yok mu edeceksin?" Hayretler içindeydim.

"Evet. Buradan, Sounis'ten ve Attolya'dan tanıklar alacağım ve taş yok olduğunda, Eddis tacı da diğer krallıklar gibi el değiştirecek." Başını kaldırıp bana baktı. "Moiira söyledi."

Başım la onayladım, uzun beyaz peplosu içindeki tanrıların ulaşını hatırlayarak.

"Sonsuza dek var olmak üzere yaratılmadı bu taş," dedi sessizce. "Bu dünyaya ait değil."

"Yüz sene sonra kimse taşın gerçek olduğuna inanmayacak," dedim.

"Ama senin şöhretin devam edecek."

"Ah, bilemem," dedim. Son zamanlarda şöhret gözümdeki önemini yitirmişti.

"Evet, devam edecek," dedi. "Çünkü yaşadıklarının hepsini yazacaksın ve kütüphanedeki kitaplardan birisi de bu olacak. Fakat ilk önce bana her şeyi anlatmak zorundasın," dedi. "Kâhinin bilmediklerini."

Her şeyi ona anlatmak omuzlarımdan bir yük kaldırmıştı sanki; hapishaneyi, tapınağı, başta kâhin hakkında ne düşündüğümü ve sonra bu fikrimin nasıl değiştiğini anlattım. Tanrıların ilgi odağı olmanın, araç olmanın, dünyayı değiştirmek için kullanılmanın ne anlama geldiğini. Biraz hava atmak da iyi gelmişti.

Bu, günlerimi aldı, onun kraliçelik yükümlülüklerinden ve bakanlarıyla yaptığı toplantılardan çaldığı zamanları kullanıyorduk; ama her şeyi anlatmam konusunda ısrar etti ve ben de öyle yaptım. O günden bu yana geçen zaman içinde, yaşadıklarımı kâğıda döktüm. Ona yakında gösterip ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum. Belki bir nüsha da kâhine gönderirim.

"Demek Sophos senin benimle evleneceğini düşünüyor."

"Bense Sophos'la evleneceğini düşünüyorum."

"Olabilir. Büyüyünce nasıl birisi olacak bir görelim."

"Bakanların Attolya'nın şu kuzeniyle evlenmeni istiyordu hani?"

"Hayır, yalnızca Sounis'ten daha iyi bir seçenek olduğu için istemişlerdi. Artık ikisiyle de evlenmeme gerek kalmadı. Bu da hepimiz için en hayırlısı aslında. İkisi de Eddis'ten nefret edeceklerdi. Fakat Sophos... Sophos'un burada mutlu olabileceğini düşünüyorum."

"Seninle evlenecek kadar şanslı olan kişi bunun kıymetini bilmeli."

"Beni pohpohluyorsun."

"Hiç de değil."

"Eugenides..."

"Evet? Dudaklarını kemirmeyi bırak da, söyle hadi"

"Teşekkür ederim, sevgili hırsızım."

"Bir şey değil, kraliçem."

İL AVELER

HİRSİZ

Gen'in Dünyasının Ardındaki Gerçek Dünya

"İyi bir kitap zaman geçse de değerinden kaybetmez."

Gen'in Gelecek Macerası

Gen'in Dünyasının Ardındaki Gerçek Dünya

1993 YILINDA, Yunanistan'a ilk yolculuğumu yaptım. Yunanistan benim için, alışılmamışın ve şaşırtıcı derecede bir aşinalığın garip bir karışımıydı sanki. Yunan masalları, Grimm Kardeşler'in masallarını topladıkları zamandan çok önce vardı; Robin Hood'dan, Kral Arthur'dan, Hristiyanlık döneminden de. Gene de, benim için yeniydiler ve aynı zamanda üniversitede öğrendiğim tarih ve beşinci sınıftaki sosyal bilgiler dersinde öğrendiğim bütün o efsaneler sayesinde kendimi Yunan masallarına yakın hissediyordum. Alfabe çetrefilli hatların ve açılının bir karışımıydı, ama güç bela da olsa bildiğim alfabeye çevrildiği takdirde, kelimeler kolayca anlaşılıyordu. Mesela, ΑΦΗΝΑΙ Athenai (Atina) halini aldı ve ΤΗΛΕΦΩΝΩ da, Telefono (Telefon). Bu sanki büyü işiydi ve Yunanistan'ın kendisi de büyülüydü. Bir öykü yazmak istediğimi ve Yunanistan doğal görüntüsünün de bu öyküye ilham kaynağı olmasını istediğimi biliyordum.

Buna rağmen, Hırsız'ın tarihî doğruluk taşıyan hiçbir yanı olduğunu söyleyemem. Öykünün geçtiği yer Yunanistan ilham alınarak yazıldı, ama öykü Yunanistan'da geçmiyor ve Gen de Bronz Çağ kültürü döneminde yaşamıyor. Dikkatle bakarsanız, tabancaların, cam panelli pencerelerin, cep saatlerinin ve matbu kitapların mevcut olduğunu görebilirsiniz. Dünyamızda, Gen'in dünyasının gelişim düzeyine tam uygunluk gösteren bir tarih yok, ama klasik Yunanistan'dan çok Bizans dönemine benzediği kesin. Gen'in dünyasında, zırhlı şövalye dönemi kapanmış. Gerçek dünyada, hıyarcıklı

veba salgını 1347 yılında Karadeniz'in doğusunda bir yerlerden başlayarak bütün Avrupa'ya yayıldı ve milyonlarca kişiyi öldürdü. Barut tozu 1300'lü yılların başında toplarda kullanılmaya başlandı. Johannes Gutenberg ilk kez 1452 yılında taşınabilir baskı kullanarak kitap basımına başlamıştı ve cep saati de 1500 civarında icat edildi. O yüzden Gen'in dünyasının "dönemi" bu tarihten sonraki bir zamana denk düşebilir.

Ekseriyetle, öykümdeki tanrı ve tanrıçalar, Yunan halkının tanrıları arasında değildi. Onları ben uydurdum. Öykümdeki karakterlerde, Eski Çağdaki Yunanlıların tanrılarına karşı beslediği hislerin –ya da onlarınki gibi bir uygarlık tek tanrılı din ortaya çıkmadan bir bin sene daha yükselecek olsaydı hissedecekleri hislerin– benzerini uyandıran bir tanrılar meclisi yaratmaktı. Kitabımdaki tanrı ve tanrıçalardan bazılarının Yunanistan'dakilere benzer isimler taşımasına rağmen, isimleri ya da karakterlerini öyküme uyacak şekilde değiştirdim.

Hephestus adındaki ateş tanrısı, Romalı Tanrı Vulcan olmuş ve adını volkanlara vermişti. Bu adı Hephestia'ya çevirdim ve hükmeden tanrıçam için kullandım; volkanlara da Hephestial Dağları adını verdim, ama benim tanrıçamla Yunan tanrısının ortak pek fazla bir yönü olduğu söylenemez. O Afrodit'in kıskanç kocasıydı ve tanrılar sıralamasında her zaman alt sıralarda yer almıştı. Moira'nın bir Yunan tanrıçası olup olmadığıysa daha muğlak bir soru. Moira "kader" anlamına geliyor ve bu tanrıça dünyanın kader çarkını çeviren ve dokuyan üç kaderin habercisi olarak canlandırılmıştır. Zaman zaman da kader tanrıçalarından birisi oluyordu, ama Hırsız'daki karaktere hiçbir zaman bürünmedi.

Saray doktorunun şifa verme gücünü kullanmak için yemin ettiği Asklepios da yaşadığımız dünyadan efsanevi bir karakter. Apollo'nun ve ölümlü bir prensesin oğlu olarak

biliniyor. İnsan başlı at Chiron'dan eğitim almıştı ve ölüleri bile diriltecek kadar becerikliydi. Hades ve Zeus tanrısal güçleri tanrılardan başkasının ele geçirmesini hiç istemiyorlardı ve Zeus Asklepios'u öldürmek için bir yıldırım gönderip onu öldürdü. Buna rağmen, Asklepios ilaç tanrısı oldu ve sihirli bir yılanın dolandığı bir asa taşıırken tasvir edildi. Bu günümüzde dünyanın her yanında doktorluğun sembolüdür.

Arşimet gerçektir. İsa'dan önce üçüncü yüzyılda yaşamış bir matematikçi, teknisyen ve aynı zamanda fizikçiydi. Çalışmaları günümüze kadar varlığını sürdürmüştür. Teorilerinden bir tanesi, nehrin belli bir yerinden belli bir miktar su geçtiği takdirde, aynı miktarda suyun aynı zamanda akıntının aşağı yönündeki herhangi bir noktadan da geçmesi gerektiği şeklindeydi. Bu yüzden de nehrin darlaştığı alanlarda suyun akışı hızlanmak zorundadır. Kâhin ve Sophos'la birlikte Seperchia'nın akıntılı yerlerini geçerken Gen'in aklında bu teori vardı.

Kadim Yunanistan'da, modern Yunanistan'a göre daha fazla ağaç ve daha verimli topraklar vardı. Binlerce yıl önce, ormanlar kesildi ve toprak erozyona uğrayarak, Yunanistan'ın büyük kısmı kayalık hale geldi, ama zeytin ağaçları verimsiz topraklarda bile serpildi. Korint Körfezi'nin kıyısıyla Delfi kâhinlerinin antik kenti arasında, yirmi kilometrelik zeytin ormanı bulunmaktadır, buraya Zeytin Denizi adı verilmektedir. Distopya benzeri bir yer, benim bildiğim kadarıyla tabii, bulunmamaktadır.

Kitabımdaki Sounis kentinde, kentle liman arasındaki yolları koruyan surlar mevcuttu. Yunanistan'daki Atina şehrinde de böyle surlar var. Bu surların taşları da kentin çeşitli kesimlerinin inşasında kullanılmış, ama bugün, yapıldıklarından iki

bin yıl sonra bile onlardan kalan izleri görmek mümkün. Tasvir ettiğim Sounis'in aslan kapısı, Mycenae kentinin kalıntıları arasında gerçekten de mevcut. Bu kapının kalıntıları, Yunanistan ana kıtasına bitişik el şeklindeki ufak bir kara parçası olan Peloponez yarımadasının en doğu ucunda yer alıyor. Kapı aynı Hırsız'ın anlattığı gibi. Yekpare taş pervaza oyulmuş ve ayrıntılarının çoğu aşınmış, figürlerin gerçekten aslan olup olmadığını söylemek imkânsız. Eddis tahtının iki yanına yerleştirdiğim grifonlar gibi de olabilirler. Bu grifonlar da, Girit Adası'ndaki Knossos Sarayı'nda bulunan tahtın yanındaki duvarlara resmedilenlere benziyor. Knossos'un duvarlarında da kırlangıç, zambak süslemeleri ve Büyük Geçit Töreni adında bir duvar resmi bulunuyor. Bu sarayı inşa eden medeniyet Mycenae'dekinden daha eskiydi. Bazılarına göre, burası Akdeniz'deki bir yanardağ patlamasıyla İ.Ö. 1450 yılı civarında tamamen yeryüzünden silinmiş. Çok sayıda odaların kalıntısı, Minotor ve labirent efsanesine ilham kaynağı olmuştur.

Mycenae'deki megaron Knossos Sarayı'nın ayrıntılı mimarisiyle boy ölçüşemez. Burası tahtı, ortasındaki çember şeklindeki göbeği ve dışarıda bir sundurmasıyla tek bir odadan oluşuyordu. Bir tepenin zirvesinde inşa edilmişti, böylece düşmanlara karşı savunulması kolay olacaktı. Kaldı ki, burası bir tapınaktı. Kentin surlarından tepedeki tapınağa çıkan yola "Kutsal Yol" deniliyordu. Yunanistan'ın kadim kentlerinin çoğunda, kralları için bir megaron ve koruyucu tanrıçaları için bir tapınak inşa edilirdi. Bunun yanı sıra güçlü taş duvarlar ve bir Kutsal Yol da bulunurdu. Mycenae kenti fazla genişlemeden terk edilmişti, ama varlığını sürdürseydi, Sounis gibi bir kent olurdu ve megaronu da kralınki gibi bir saraya dönüşecekti.

Üç çeşit Yunan tapınağı vardı, bunlar; yuvarlak ve dışında sütunları olan *tholos*, ufak ve kare şeklindeki ve önünde yalnızca bir ya da iki sütunu olan *in antis* ve sütunlarla çevrili olan dikdörtgen şeklindeki *peripteral*'di. Parthenon bir peripteral tapınak örneği ve Athena'ya adanmış. Her ucunda birer tane olmak üzere, iki sundurması bulunuyor. Bir sundurma ilk revaka açılıyor, o da sırası gelince iç odaya. Burası Athena'nın bir heykelinin bulunduğu tapınağın ana odası. Diğer sundurmaysa hazine odası görevi gören, iç portikoya açılıyor. Gen distopyadaki tapınakta buna benzer birtakım odalar bulmayı bekliyordu.

Gen'in büyük babasının çalarak mihraba bıraktığı broşlar lades kemiğinin ya da bacağın alt kısmındaki kemiklerin şeklindeydi. Broşun bir ucu kumaşa geçiriliyor ve açıktaki diğer ucu da kancayla tutturuluyordu. Lades kemiğine benzedikleri için mi bu broşlara *fibula*¹ denilmiş yoksa lades kemiği birisine bu broşları hatırlattığı için mi adını almış bilmiyorum. Bu satırları, beni Yunanistan'a götürecek olan uçağı beklemek üzere havaalanında otururken yazıyorum. Belki bu yolculukta cevabı öğrenme fırsatı bulurum. Bulacak olursam, bir sonraki yazarın notunda mutlaka bahsedeceğim.

1 İng. 'fibula' broş ve kaval kemiği anlamına geliyor (ç.n.).

“İyi bir kitap zaman geçse de değerinden kaybetmez.”

BİR ZAMANLAR güney Kaliforniya’da yaşayan bir kadın tanı-
mıştım. Her evden çıktığında, nereye gittiğine bakmaksızın,
yanına bir kitap alırdı. Bir gün depreme yakalanma ihtima-
linin yüksek olduğu sonucuna varmıştı. Canını sıkın ölmek
değildi, ama büyük olasılıkla bir yerlerde saatlerce mahsur
kalacağına inanmıştı ve bu yüzden o zamanı boşa harcama-
mak için yanında bir kitap olmasını istiyordu. Ben onun ka-
dar sadık bir okuyucu değilim, ama çok kitap okuyorum ve
çok farklı türde kitap okuyorum. Bilim kurgu, tarihî kurgu ve
gerçeğe dayalı edebiyat okurum. Üniversitede tarihi o döne-
mi yaşamış insanların kaleminden okumayı öğrendim, o
yüzden epey eski kitapları okumayı severim, Tukidides’in
Peloponnesia (Mora) Savaşı’nın Tarihi isimli eseri gibi. Bu
kitap yaklaşık iki bin beş yüz senelik, artık eksi bir yüz sene-
si de var. Epik şiir okumayı severim, *Beowulf* gibi. Bu Tukidi-
des’in yaklaşık yarı yaşında. Britanya’ya ait bir öykü, ama
Kuzey Atlantik’teki eski İskandinav (Geat) dünyasından bir
kahramanı anlatıyor. Şiirlerin Seamus Heaney tarafından
yapılan yeni bir çevirisi yayınlandı. Rosemary Sutcliff hikâ-
yeyi düz yazıya çevirerek yazdı, onun çevirisini de seviyo-
rum. Tamamen farklı bir şeyler okumak istediğimde, Lois
McMaster Bujold’un kaleminden çıkan her şeyi okuyorum.
Ya da Diana Wynne Jones. Fantastik romanlar ve hikâyeler
yazar, genelde de komik olurlar. Aynı zamanda günlük hayatta
tuhaf ve fantastik şeylerin olduğu büyümlü gerçeklik de yazar.

C.S. Lewis’in *Narnia* kitaplarına bayılmıştım. Son derece sı-
radan bir kız olan Lucy’nin bir dolap kapağının arkasında
Narnia’yı bulmuş olmasına bayıldım. Diana Wynne Jo-
nes’un kitaplarında da bu tür şeyler olur. *Dark Lord of Derk-
holm*’de büyü ve büyücülerle dolu bir başka dünya ve insan-
ları bizim dünyamızdan oraya tatile götüren bir şirket vardır.
Jones aynı zamanda *Yürüyen Şato*’yu da yazmıştır. Bu kitap
yakın bir tarihte Hayao Miyazaki tarafından bir anime filme
konu edildi. Miyazaki benim en sevdiğim anime filmleri çek-
miştir, *Ruhların Kaçışı* ve *Komşum Totoro*. *Yürüyen Şato*’nun
yeni adaptasyonunu görmeyi ipe çekiyorum.

Elizabeth Wein da kitaplarını her zaman keyifle okudu-
ğum bir başka yazar. *Winter Prince, A Coalition of Lions ve
The Sunbird*. Eskiden Rosemary Sutcliff’in yazdığı tarzda ta-
rihî kurgu yazıyor. Sutcliff’in adının sık geçme nedeni onun,
Diana Wynne Jones’un ve bir başka yazar, Joan Aiken’in beni
en çok etkileyen yazarlar olmasıdır. *Instead of Three Wis-
hes*’taki kısa hikâyeler, Joan Aiken’in *Not What You Expected*
adlı kitabındaki esinlenerek yazılmıştır. Şansınız varsa,
bu kitapları kütüphanede bulabilirsiniz, ama satın almanız
mümkün değil çünkü baskıları tükeneli uzun zaman oluyor.
İyi haber, Diana Wynne Jones’un kitaplarının yeniden basıl-
mış olması. Onları yerel kütüphanenin yanı sıra kitapçılarda
da bulabilirsiniz.

Bir yazar bana ilham kaynağı olduysa, hikâyenin içinde
ona ufak bir gönderme yapmayı seviyorum. Edward Eager
eskiden kitabındaki karakterlerine E. Nesbit’in kitaplarını ne
kadar çok sevdiklerinden bahsettirirdi çünkü bu kitapları
herkesin okuması gerektiğini düşünüyordu. Elbette, Eugeni-
des’in bunu yapması mümkün değil. Fakat ben gene de bir
iki sözden alıntı yaptım ya da diğer kitaplardaki tasvirlerden

birinin benzerini kullandım. Umarım diğer kitapları okuyan bazı okuyucular bunu fark edecek ve aradaki bağı göreceklerdir. Joan Aiken'in eserlerini doğrudan kitaplarıma almadım, ama *Hırsız'da The Eagle of the Ninth*'tan dolayı bir alıntı bulunuyor. Bu kitabı okuduysanız, oradaki bir nesnenin tasvirini olabildiğince yakın bir şekilde *Hırsız'a* aldığımı görebilirsiniz. Ayrıca *Yürüyen Şato*'dan da doğrudan bir alıntı var. Bunu kitabıma Jones'un çalışmalarına bir saygı ifadesi ve başka açılardan da ona çok şey borçlu olduğumun bir işareti olarak yerleştirdim.

Diğer Etkilendiklerim

Bütün yazarlar okudukları kitaplardan ve bu kitapların dilinden etkilenirler. Benim de onlardan bir farkım yok. Büyürken, okuduğum kitapların sayfa yazılarını görmeden okurdum: Ben hikâyenin içine çekilirken yazılar da yok olurlardı. Aynı şey hâlâ başıma geliyor, ama yazarın kendine özgü tarzını da fark ediyorum artık. Ya da bir karaktere kafamın içinde çınlayan benzersiz bir ses kazandıran kusursuz bir üslup. Okuduklarımdan öğrenmeye çalışıyorum. Bazen nasıl "yapmamam gerektiğini" öğreniyorum, okuduğum kitap kötü olduğu için değil ama benim yazım tarzımdan tamamen farklı olduğu için. Bazen başka yazarlara uyan ama benim asla yapamayacağım şeyler görüyorum. Bu çoğunlukla eski kitaplarda karşıma çıkıyor. E. Nesbit'in kitapları uzundur ve lafı dolaştırır, ama şahanedir. Bir şekilde Edward Eager asla basmakalıp kaçmaz. Sanırım bunun nedeni dönemlerinin eğilimlerine son derece uygun kaleme alınmış olmaları. Onların yazım tarzını taklit etmeye kalkışsam, tuhaf kaçır. Edward Eager'ın karakterleri buna "hakikatli" yazmak derdi. Bu Edward Eager'ın kitaplarında, bir yazar kendine ait

olmayan eski moda bir tarzı (kötü) taklit ettiğinde kınadığı dile verdiği addı. O yüzden Nesbit'e ne kadar hayranlık duyarsam duyayım, ondan ne kadar etkilenmiş olursam olayım, onu taklit edemem.

Bazı kitapları okumak diğerlerinden daha zordur, bu da onları diğerlerine göre daha iyi bir kitap yapmaz. *Harry Potter* bir çırpıda bitebilir, lunapark trenleri gibi ve ben lunapark trenlerine binmeye bayılırım. *From the Mixed-up Files of Mrs. Basil E. Frankweiler*, Metropolitan Sanat Müzesi'nde bir geziye eşdeğer. Rudyard Kipling'in kitabı *Puck of Pook's Hill*'den zevk alabilmek için onun dünyasının dışına çıkmamız ve tasvir ettiği dünyayı görebilmek için, oradan da ileri gitmeniz gerekiyor. Bu insanı biraz zorlayabilir. Norman Juster'in *The Phantom Tollbooth*'unu okuduysanız, Milo'nun arabasıyla Doldrums'a daldığını ve kayarak durduğunu bilirirsiniz. Milo bu ufak arabayı ilerletmek için düşünmesi gerektiğini öğrenmek zorunda kalmıştı. Bazı kitaplar da böyledir. "Isınmak" biraz zaman alır. Bazen canım çaba göstermek istemeyebiliyor. Bazen de, biraz zorlanmak istiyorum ve bir çırpıda bitecek bir kitap tatmin edici olmuyor.

Bence iyi bir kitap zamanla değerinden kaybetmez. Dönem değiştiği için güzelliklerini yitirdiklerini düşünmüyorum. Yetişkin kitapları için bunu söylediğimde, birçok yetişkin bunu kabul edecektir. Mesela Shakespeare. Komik olan, insanların çocuk kitapları için bunu kabul etmek istememeleri. Bence okuyucu yeni basılan kitaplara yönlendiriliyor. Kitapçılar elbette en son çıkan kitapları okumanızı tercih edecektir –bunları size satmak istiyorlar çünkü. Bir kütüphaneye gittiğinizde, yeni kitapların ön raflarda yüzü size dönük durduklarını göreceksiniz. Bunun tek anlamı, son kez kütüphaneye gittiğinizden bu yana yeni eklenen kitapları

göstermek olabilir. Hâlihazırda koleksiyonda hangi kitapların olduğunu bilmiyorsanız ve öğrenmek istiyorsanız, bir kütüphane görevlisine sormak zorundasınız. “*Harry Potter*’ı sevmiştim, bana hangi kitapları önerebilirsiniz?” deyin. Kütüphane görevlisi size yeni ve eski kitapları gösterebilir. Felaket kütüphaneci orada olmadığına geliyor. Herkes mutlaka iyi bir kütüphane görevlisi tanımalı, ama bu her zaman mümkün olmuyor. Böylece bu şansa sahip olmayan kişiler kitapçılarda da, kütüphanelerde de yalnızca yeni kitaplarla karşılaşılıyorlar. Birine hediye vermek istediğimde, ne alırım? Kişiyi çok yakından tanıımıyorsam, yeni bir kitap alırım elbette. Böylece yeni kitaplar eskileri bir kenara itiyorlar. Bazı eski ve şahane kitapları savunmak istedim sadece.

Bazı kitapların bu kadar uzun süre varlıklarını koruması beni şaşırtıyor. Jules Verne *Seksen Günde Devri Âlem*’i yüz seneden fazla bir süre önce yazdı. Edith Nesbit’in kitapları on dokuzuncu yüzyılın sonu ile yirminci yüzyılın başında basıldı. Edward Eager’ın ve Rosemary Sutcliff’in kitapları nispeten yeni ve 1950’lerde kaleme alındılar. Bunlar muhtemelen hâlâ yerel kütüphanenizde bulunmaktadır, ama yakın bir tarihte okumak için ödünç almazsanız, kütüphane görevlileri bu kitapları koleksiyondan çıkarabilir. Kimsenin okumadığı kitapları tutacak kadar yer fazlası hiçbir zaman olmuyor, o yüzden görevliler arada sırada kayıtları kontrol edip son zamanlarda kimsenin okumadığı kitapları ayıklıyorlar. Bazen bu kitapların ne kadar muhteşem olduklarını bilmelerine rağmen ayıklamak zorunda kalıyorlar. *Seksen Günde Devri Âlem* büyük olasılıkla emniyettedir, ama diğerleri için aynı şey geçerli olmayabilir. Bu okunmayan kitaplar, yıllık kütüphane satışında ucuz kitap reyonunda alabilirler solugu. Bu kitaplar benim gibiler için bir hazine değerinde –benim

kütüphanemin çoğunu bu satışlardan aldığım kitaplar oluşturuyor, ama sonraki beş ya da on beş sene içinde gelecek okuyucuların onları raflarda bulamayacak olması gene de üzücü. Yalnızca okuyarak onları kurtarabilirsiniz. Elbette, hoşunuza gitmeme ihtimalleri her zaman var, ama deneye-ne kadar da bunu bilemezsiniz. Belki de seveceksiniz.

Seksen Günde Devri Âlem, Jules Verne

Puck of Pook's Hill, Rudyard Kipling

Sihirli Şato, *Hazine Arayışı*, E. Nesbit

Half Magic, Edward Eager

The Eagle of the Ninth, *Warrior Scarlett*, *The Shield Ring*, *Knight's Fee*, Rosemary Sutcliff

The Wolves of Willoughby Chase, *Midnight is a Place*, *Go Saddle the Sea*, *Not What You Expected*, Joan Aiken.

The Children of Green Knowe, L.M. Boston

The Return of the Twelves, Pauline Clarke

The Crime of the Coverly, Leonard Wibberley

Parsley, Sage, Rosemary and Time, Jane Loise Curry

Perilous Gard, *Sherwood Ring*, Elizabeth Marie Pope

Dancing Bear, *The Weathermonger*, *Heartsease*, Peter Dickinson

Playing Beatie Bow, Ruth Park

The Princess and Curdie, *The Princess and the Goblin*, George MacDonald

Moccasin Trail, Eloise Jarvis McGraw

Little Britches, Ralph Moody

Tom's Midnight Garden, *Minnow on the Say*, Philipa Pearce

**Gen'in heyecan verici bir sonraki macerası için
okumaya devam edin**

ATTOLYA KRALİÇESİ

UYKUSUNDAN kilidin içinde çevrilen anahtar sesiyle uyan-
dı. Sandık odasında kışlık çarşaflar duruyordu, o yüzden yaz
ortasında ve özellikle de gece yarısı, birilerinin bu çarşaflar-
la ilgilenmiş olması garipti. Kapı açılınca, duvar taşlarının
arasındaki kare delikten içeri süzülüp deliğin üstünü örten
metal kapağı da sessizce örttü. Koridorun aşağısındaki ufak
bir kabul salonunu yeraltı ısıtma sistemine ait ocağa bağla-
yan dar tüneldeydi. İçeri girdiği kapak, çarşafları dezenfekte
etmekte kullanılan duman sandık odasına dolabilsin diye
konulmuştu. Tünelden aşağı sessizce ilerleyerek, milim mi-
lim ısıtma sisteminin boşluğuna indi. Kısa sütunlar tepesin-
deki taş zemini destekliyordu. Dik oturmasına elverişli alan
yoktu, o yüzden sırtüstü yatıp uzandığı yerden gümbürtüle-
ri dinledi. Başının tepesindeki kabul salonunun zemininde
koşturanlar, davul sesine benzer sesler çıkarıyorlardı. Böyle
koşturmalarının tek sebebi onu arıyor olmaları olabilirdi,
ama bu durum onu pek de endişelendirmiyordu. Sarayın taş
döşemelerinin altındaki boşluklarda daha önce de gizlen-
mişti. İşgalciler yüz sene önce yeni binalarını ısıtmak için

yeraltı sistemlerini kurduklarından beri, ataları bu tünelleri
kullanıyordu.

Gürültüler ocaktan çıkan uzun dar tünel boyunca indi:
Güm güm ayak sesleri ve işitebilmek için kulak kesilmek zo-
runda kaldığı bir çatırtı. Büyük ocağın olduğu odada ateş
yanmıştı. Yakında sıcak hava ve onu asıl ilgilendiren kısmı
da, duman, üstteki kabul odasını doldurmak ve ocak artığın-
dan kurtulmak üzere ısıtma sistemine körüklenecekti. Ses-
sizce, zifiri karanlıkta, önce tuğla direklerin arasından duva-
ra yaklaştı, sonra da duvar boyunca diğerlerine göre bir par-
ça geniş girişi olan bir havalandırma bacasına doğru ilerledi.
Nispeten büyük girişine rağmen, dar havalandırmaya sığ-
mak kolay bir iş değildi ve ilerlerken sıcak, dumanlı hava
çevresinde üfürüyordu. İlk seferinde denediğinde duman
borusuna ne kadar kolay sığdığını hatırladı. Onu buraya ge-
tiren büyük babası, geçitlerin çoğu için fazla yaşlanmış ve
şişmanlamıştı. Torunu, kendi başına keşfe çıkıp büyük ba-
basının ağzından dinlediklerini eliyle koymuş gibi bulurken;
o da kasabadaki handa beklemişti.

“ÇALAMAYACAĞIM HİÇBİR ŞEY YOK.”

Bosboğazlığı yüzünden kendini kralın hapisanesinde bulan Gen'in buradan kaçmak için pek bir şansı yok gibidir. Günlerini, güneş görmeyen, tek kişilik hücresinde, zincire vurulmuş halde geçirmektedir. Derken bir gün kralın danışmanı, kâhin, imkânsız görünen bir görev için onun yeteneklerine ihtiyaç duyar. Gen, kral için, başka bir ülkenin topraklarındaki, gizli bir hazineyi çalacaktır. Böylece cetin bir yolculuk başlar. Gen, onlar için sadece, bu görev için seçilmiş bir araçtır. Ama her koşulda dört ayağı üzerine düşmeyi başaran Gen'in de kendi planları ve herkesi şaşkına çevirecek sürprizleri vardır.

“Turner'ın yarattığı dünya öylesine canlı ki, karakterler bir yana, neredeyse mîllerine bile manacagım.”

—Kristin Cashore

“Bu kitabı elinizden bırakamayacaksınız.”

—Holly Black

“Turner'ın hikâyeciliği öylesine sağlam ki, okuyucular, Gen'in bir sonraki macerasını ipe çekecek.”

—Publishers Weekly

Hırsız'la, Newberry Honor Book ödülü kazanan yazar ve Ohio'da yaşamakta.

ISBN 13: 978-605-5715-96

9 786055 7159

0017795